DALE KETCHAM

Inimă de piatră

ALCRIS

Capitolul 1

Era o neaşteptată explozie de activitate în afara biroului Stephaniei. Situarea în centrul luxosului motel din New Hampshire, îi dădea un acces imediat la toate fazele operaţiei. Prin uşa deschisă, Stephanie avea o vedere parţială a biroului din faţă, de la recepţie, care îi oferea o impresie despre oaspeţii care veneau şi plecau. La capătul celălalt al holului se afla departamentul de întreţinere. Biroul din faţa celui pe care-l avea ea aparţinea fratelui ei, Perry Hall, managerul motelului şi şeful ei.

Când doamna Adamson, şefa de sală de la restaurant, trecu grăbită prin faţa uşii Stephaniei, curiozitatea ei crescu dintr-odată. Ceva neobişnuit se întâmpla. Deşi lucra în motelul White Boar de numai trei luni de zile, Stephanie simţea tempoul accelerat al pulsului motelului, o tensionată agitaţie a lucrătorilor.

Registrul cu bilanţul neterminat fu uitat pe biroul ei în timp ce ea trecu creionul prin părul castaniu care-i acoperea urechea şi se ridică de pe scaun.

Contabilitatea ar fi fost, invariabil, ultimul departament care afla ceva, dacă ea ar fi lăsat rutina să-şi urmeze cursul normal. Deşi Perry era fratele ei, ea nu alesese să stea comod pe scaun şi să aştepte să fie informată. Fusese izolată de curentul vieţii mult prea mulţi ani pentru a lăsa ca asta să continue acum, când ea se alăturase din nou acestui tumult.

Ajunsă în hol, aruncă o privire către biroul din faţă. Ochii ei albaştri observară expresiile de agitaţie grăbită de pe feţele perechii, de obicei de un calm imperturbabil, care se ocupa de registrele de la recepţie. Era într-adevăr rar ca sosirea unui personaj important să creeze o astfel de agitaţie. Pe de altă parte, toate camerele erau deja închiriate, fiind ocupate de vizitatorii prezenţi, care veniseră să admire splendoarea toamnei în munţii White, şi fuseseră făcute rezervări pentru toată perioada sezonului de iarnă,

până în primăvară.

Nedumerită de cauza necunoscută a tuturor acestor turbulenţe de neînţeles, Stephanie se juca absentă cu medalionul reprezentând un scarabeu, suspendat de un lanţ de aur şi cuibărit în valea dintre sânii ei. O uşoară încruntare rămăsese în expresia ei în timp ce făcea câţiva paşi, îndreptându-se către biroul fratelui ei. Uşa era deschisă, şi ea se opri în cadrul uşii, nedorind să întrerupă convorbirea fratelui ei cu doamna Adamson.

— Să pui o sticlă la gheaţă chiar acum, o instruia el pe femeia care nota cu sârguinţă pe pedul pe care-l avea în mână, tot ceea ce i se spunea.

Perry, de asemenea, consulta hârtiile din faţa lui, şi nu ridicase privirile pentru a o vedea pe Stephanie în uşă. Părul lui şaten era ciufulit, ca şi când şi-ar fi trecut degetele prin el de mai multe ori.

— Aranjează o tavă cu mai multe tipuri de brânzeturi şi fructe proaspete şi vino cu ea la mine. Ar fi bine să verifici depozitul de vinuri şi să te asiguri că avem în stoc o gamă amplă din vinurile lui preferate. Alertează tot personalul. Îi vreau în picioare, dacă el se hotărăşte să cineze la restaurant în seara asta. Nu vreau să... Flori! se întrerupse Perry pentru a exclama. Aproape uitasem de blestematele de flori.

Apăsă pe un buton pentru a o chema pe secretara lui.

În câteva secunde, tânăra fată apăru. Părea palidă şi neliniştită, mult mai timidă decât de obicei. În ciuda tinereţii ei, Connie York era foarte îndemânatică şi competentă.

— Da, domnule Hall?

Întrebarea fusese pusă ca răspuns la chemarea lui, mica ei faţă, încadrată de părul negru, fiind tensionată de neliniște.

El îşi ridică privirea şi luă cunoştinţă de prezenţa Stephaniei în biroul lui, pe care n-o observase până atunci.

— Sună la florărie. Dacă nu pot să ne livreze un buchet de trandafiri în următoarele nouăzeci de minute, vreau să

te duci să-l iei.

— Da, domnule.

Capul ei se înclină într-o încuviinţare rapidă, dar nu făcu nicio mişcare pentru a îndeplini ordinul.

Perry, care era de obicei extraordinar de răbdător cu secretara sa, îi trimise acum o privire iritată.

— Ar trebui să te duci să le iei, în loc să stai aici, Connie. Haide, la treabă!

— Ştiu, dar…

Ea se foi nesigură.

— Ce este? întrebă el scurt. Nu am timp să te conving acum, Connie.

Privirea Stephaniei se opri surprinsă pe faţa fratelui ei. Cu şase ani mai mare decât ea, el întâlnea foarte rar situaţii stresante care să-l zguduie. Fusese pentru ea mai mult decât fratele ei mai mare; fusese idolul ei pentru o perioadă de timp atât de lungă, încât nici nu-şi mai amintea exact cât durase. Viaţa nu fusese uşoară pentru el… şi nici pentru ea. Mama lor murise când Stephanie avea numai patru ani. Perry jucase rolul de mamă pentru ea, asigurându-i mâncarea şi având grijă de casă în timp ce tatăl lor lucra multe ore, pricepându-se să lucreze numai ca instructor de schi şi barman.

Cu cinci ani în urmă, când Stephanie avea şaptesprezece ani, părea că toată lumea va fi a ei. Perry obţinuse o bursă pentru a urma cursuri de drept la o prestigioasă universitate, iar Stephanie fusese acceptată de un proeminent colegiu. Apoi, un accident neobişnuit la schi îl lăsase pe tatăl ei paralizat, iar Perry fusese nevoit să renunţe la bursa lui pentru a ocupa postul de asistent manager la acest motel, în timp ce Stephanie stătea acasă pentru a avea grijă de tatăl lor. O pneumonie îl doborâse pe tatăl lor cu patru luni în urmă. În multe feluri, moartea lui fusese o binecuvântare – atât pentru el, cât şi pentru ei doi.

Stephanie nu se obişnuise încă cu eliberarea de responsabilitatea care-i maturizase pe amândoi de-a lungul

anilor în care fuseseră deprivaţi de plăcerile tinereţii. Cursurile serale de contabilitate pe care le urmase în vederea suplimentării veniturilor lor prin ţinerea contabilităţii pentru câteva firme mici, îi dăduseră experienţa necesară pentru a ocupa postul de contabil de la motel, când predecesorul ei se retrăsese cu câteva mormăituri despre nepotism, din cauza faptului că fratele ei devenise manager în ultimul an.

Ei îi plăcea să lucreze la motel, să fie înconjurată de oameni şi să facă diferite lucruri. Mai mult decât orice, îi plăcea să lucreze cu fratele ei. Ea îi respecta competenţa într-o poziţie ale cărei sarcini se întindeau pe o gamă foarte largă şi erau extrem de variate. Perry părea că întotdeauna are controlul total, fie că aplana un conflict apărut în bucătăria restaurantului, fie că organiza personalul. Din această cauză, Stephanie era surprinsă de atitudinea lui aspră din acest moment. Nu-i stătea în caracter.

— Numai că... Mă întrebam... murmură Connie despre motivul ezitării ei.

— Nu am toată ziua la dispoziţie. Te rog să treci la subiect, ordonă Perry.

— Este vorba de întâlnirea pe care o aveţi, începu secretara lui, intimidată.

— Ţi-am spus să le anulezi pe toate.

— Da, dar...

Perry părea că numără în gând până la zece, în efortul de a-şi controla comportamentul.

— Dar ce, Connie? întrebă el cu un calm forţat.

— Trebuia să vorbiţi la masa de prânz în după-amiaza asta, se grăbi ea să explice. Discursul este trecut în agendă de două luni. S-ar putea să pună pe altcineva în locul dumneavoastră, dacă vor observa o întârziere atât de mare.

Perry gemu.

— Astăzi este?

— Da, domnule.

Nelinişte a tortura expresia lui Connie.

— Ce ar trebui să fac?

— Să faci? Nu poţi să faci nimic, oftă el. Va trebui să iau parte la masă, dar anulează orice altceva, şi ia florile alea.

— Da, domnule.

Încuviinţând dând din cap, fata dispăru în biroul alăturat.

Reîntorcându-şi atenţia asupra femeii din faţa biroului lui, Perry îşi trecu, încă o dată, o mână prin păr, zburlindu-l mai tare.

— Ştii care este procedura de rutină, doamnă Adamson. Am încredere că te vei descurca cu toate.

Îşi aruncă o privire pe ceasul de la mână, şi, ca urmare, doamna Adamson se retrase.

Stephanie făcu un pas într-o parte pentru ca femeia să poată ieşi pe uşa deschisă. Din conversaţiile pe care le auzise, avea o idee generală despre ce se întâmpla. Cu excepţia apartamentului particular, întregul motel era ocupat. Şi apartamentul era rezervat exclusiv pentru proprietarul motelului sau oaspeţii lui personali. Înainte ca ea să aibă ocazia de a întreba a cui sosire este aşteptată, Perry i se adresă:

— Oricare ar fi problema ta, Stephanie, va trebui să aştepţi – în afară de cazul în care cineva a fugit cu registrele. În cazul ăsta, nu vreau să ştiu nimic următoarele trei zile, declară el, clătinând obosit din cap.

— Nu am nicio problemă, îl asigură ea. Numai încerc să-mi imaginez ce se întâmplă. Cine va sosi? Locul ăsta este cuprins de un urlet tăcut, dacă poate exista aşa ceva.

Oftând, Perry se aşeză şi se lăsă pe spate în scaun. Ochii lui, de acelaşi albastru că ai ei, cercetau felul delicat în care ea arăta, îmbrăcată în pulover alb şi fustă verde închis. Un zâmbet slab îi apăru pe buze când privirea i se întoarse la faţa ei, încadrată delicat de părul şaten.

— Brock face încă una din vizitele sale inopinate. Mi-a telefonat acum o oră, să-mi spună că va fi aici la ora două, în această după-amiază. Vine de la Boston, îi explică el la

fel de tensionat ca şi ridurile ce-i brăzdau faţa.

— Aha! Acum înţeleg de ce toată lumea tresare la cel mai mic sunet. Marele om, în persoană, vine să-şi inspecteze proprietatea.

— Este uşor pentru tine să glumeşti cu asta. Canfield se aşteaptă la tot ce e mai bine şi eu sunt cel care trebuie să explice de ce nu este aşa, dacă va fi cazul.

Perry îşi bătu cu degetele în creştetul capului.

— Nu ştiu de ce îţi faci atâtea griji.

Stephanie merse până în spatele scaunului lui şi începu să-i maseze muşchii încordaţi dintre gât şi umeri.

— Nu uita că eu am ţinut contabilitatea în ultimele trei luni. Ştiu cât de bine merge motelul. Brock Canfield nu poate avea niciun reproş relativ la munca ta sau la felul în care conduci motelul.

— Am făcut treabă bună, admise el, relaxându-se sub masajul mâinilor ei. Dacă vom continua aşa pe toată perioada sezonului de iarnă, vom avea cel mai bun an care a existat vreodată.

— Asta dovedeşte punctul meu de vedere, nu-i aşa? raţionă ea.

— Punctul tău de vedere va fi demonstrat numai atunci când va fi confirmat de fapte, îi reaminti el. În acelaşi timp, Brock va judeca şi în funcţie de ce a văzut în această călătorie.

— El nu va avea nicio obiecţie.

Stephanie era sigură de asta. Serviciile de la motel erau exemplare. Chiar şi oaspeţii cel mai greu de mulţumit, aveau foarte puţin de bombănit.

— Ştii că asta va fi prima mea ocazie de a-l întâlni pe acest Brock Canfield? realiză ea. Tu cât ai lucrat aici? Cinci ani? Toţi vorbesc despre el de parcă ar fi Dumnezeu. În funcţie de sexul lor, tremură sau se înfioară când îi aud numele.

Ea râse.

— L-am auzit descris când ca un şogun, când ca un

bărbat grozav de atrăgător. Acum voi putea să descopăr singură cine este cu adevărat Brock Canfield!

— Este amândouă, plus încă alte câteva lucruri. Fratele ei luă una din mâinile care treceau pe umerii lui şi o trase pe Stephanie în jurul scaunului. Privind-o într-un anumit fel, el o studie câteva secunde.

— Trebuie să-mi ţin discursul la acea masă, astfel încât va trebui să te împuternicesc să mă înlocuieşti în cazul în care nu mă întorc până la sosirea domnului Brock.

— Eu?

Stephanie se încruntă, surprinsă.

— Cineva trebuie să-i întindă mâna pentru a-i ura bun-venit. Connie practic înlemneşte de câte ori el priveşte spre ea, îi explică Perry, făcând o grimasă ironică. Şi Vic este acasă şi doarme, după ce a fost de serviciu toată noaptea, adăugă el, referindu-se la celălalt manager din tura de noapte. Nu mă pot gândi la altcineva. Te deranjează?

— Bineînţeles că nu. Ce altceva aş avea de făcut, în afară de a-i strânge mâna?

În ciuda încuviinţării ei, pe Stephanie o treceau fiori de nelinişte din cauza unora din cele mai formidabile descrieri făcute proprietarului motelului, pe care le auzise până atunci.

— Să-l conduci în apartamentul lui şi să te asiguri că totul este în regulă. Connie va aduce florile, iar doamna Adamson va pune o sticlă de şampanie la gheaţă, alături de brânzeturi şi fructe. În general, cred că va avea tot ce-şi doreşte.

— Sună destul de simplu, spuse ea dând din umeri.

— Fii atentă, Stephanie, o avertiză fratele ei, devenind dintr-odată serios.

Ea era nedumerită de avertisment.

— Nu sunt genul care să spună ceva ce l-ar putea ofensa.

Ea nu era tipul de om vorbăreţ. De multe ori fusese foarte plină de tact, capabilă să-şi ţină gura, în ciuda provocărilor.

— Ştiu asta.

El înlătură această posibilitate cu o scurtă fluturare a mâinii.

— Încercam să-ţi spun că va trebui să rămâi netulburată lângă Brock Canfield. El trece pe lângă femei în acelaşi fel în care un jucător trece pe lângă un pachet de cărţi. Este bogat, arată bine, într-un fel, şi poate fplosi atât puterea de convingere cât şi forţa. Îţi spun că asta poate fi o combinaţie irezistibilă.

— Am auzit câteva poveşti despre el, admise Stephanie.

— Nu mi-ar plăcea să te văd legată de el, pentru că ştiu că ţi-ar aduce numai durere. Sincer, Steph, nu încerc să joc rolul unui frate mai mare cu mână de fier.

Perry părea să-şi zâmbească sieşi.

— Dar ştiu că va fi nevoie să-şi arunce doar o singură dată privirile spre tine şi îi vor veni idei. Tu nu ai atât de multă experienţă cu bărbaţii, mai ales cu cei de genul ăsta.

— Cu sau fără experienţă, cred că voi putea avea grijă de mine însămi.

Stefanie nu se gândise până atunci că Perry îşi făcea griji pentru ea. De fapt, îi plăcea ideea că lui îi păsa de ea şi încerca s-o protejeze. Un zâmbet i se ivi în colţurile gurii.

— De asta nu l-ai adus niciodată acasă la cină, când eu îţi sugeram asta, în timpul celorlalte vizite ale lui?

— Parţial, admise fratele ei. Dar mai mult din cauză că Brock nu este genul care să mănânce preparate făcute în casă. El este stilat şi şlefuit, ca un diamant care a fost tăiat dintr-o piatră perfectă, dur şi insensibil.

— Şi diamantele nu stau la o masă aşezată cu tacâmuri obişnuite, concluzionă Stephanie, înţelegând.

— Ceva de genul acesta, încuviinţă Perry. Acum, afară cu tine, ordonă el pe un ton neliniştit. Trebuie să-mi fac notele pentru discursul de la prânz.

Ea porni către uşă şi ezită puţin înainte de a o deschide.

— Când te vei întoarce – în cazul în care Brock întreabă?

— Între unu şi jumătate şi două.

— Poate că va întârzia, sugeră ea, şi ieşi pe uşă. Patruzeci de minute mai târziu, Perry îşi strecura capul prin uşa întredeschisă a biroului ei pentru a o înştiinţa că el pleacă.

— Ai grijă de Brock, dacă ajunge înainte de a mă întoarce eu, îi reaminti el, fără a fi necesar să o facă.

— Voi avea, îi promise ea. Succes!

El îi făcu semn cu mâna şi ieşi. Câteva minute mai târziu, ea îşi închidea biroul pentru a merge la masă. Nu prea avea poftă de mâncare, astfel încât alese o salată şi ciuguli din ea aproape douăzeci de minute înainte de a renunţa. Câteva minute înainte de ora unu, obţinu cheia apartamentului particular de la Mary care stătea la biroul de la recepţie, şi îl verifică pentru a fi sigură că totul va fi în regulă la sosirea lui Brock Canfield.

Stephanie nu mai avusese ocazia să intre în apartamentul particular până atunci. Acesta consta dintr-o cameră de zi spaţioasă, un dormitor la fel de mare care avea un pat de dimensiuni regeşti, şi o baie enormă. Stephanie examină apartamentul cu o curiozitate nedisimulată.

Ferestrele duble, încadrate în bronz, ofereau o vedere largă a Munţilor Albi, acoperiţi cu rugina şi aurul culorilor toamnei. Lumina soarelui se strecura prin geam şi lăsa o urmă de aur pe pardoseala albă de ceramică italiană, cu un model floral. Nu era nimic în camera de zi care să amintească de New England, cu excepţia scenei din faţa ferestrelor.

Mobila includea un fotoliu de piele albă şi o canapea dublă. Două canapele mici, acoperite cu bumbac haitian încadrau măsuţa albă, de cafea.

Stephanie observă buchetul de trandafiri cu coada lungă, aşezat pe măsuţa de cafea. Aranjamentul avea un aer oriental, ramurile desfrunzite ieşind de sub florile roşii ca sângele. O sticlă de şampanie era pusă la gheaţă într-o frapieră de argint. Un platou cu brânzeturi şi un atrăgător

bol cu fructe proaspete erau aşezate pe masă.

— Stephanie! şopti Mary din uşă. *El* tocmai a oprit în faţă. Acum, Ben s-a dus să-i ia bagajele. Şi este însoţit de o femeie.

Iniţial, Stephanie zâmbi când femeia îi transmise informaţiile într-o şoaptă atât de frenetică. Cine ar fi putut auzi? Şi de ce ar fi contat? Dar ultima propoziţie îi şterse zâmbetul de pe faţă. Prea târziu îşi aminti că, odată, demult, Perry îi menţionase că Brock Canfield îşi ia adesea cu el prietena de moment.

Dar care era procedura? Femeia stătea în apartamentul lui? Dar nu era altă variantă, nu? Nu mai exista nicio altă cameră liberă în tot motelul. Stephanie era acum atacată de aceeaşi incertitudine de care suferise Mary mai devreme, şi avea nevoie de cineva care să-i confirme concluziile.

— Perry a fost informat că domnul Canfield aduce cu el un oaspete? o întrebă ea pe recepţioneră.

— Nu mi-a spus nimic despre asta, replică Mary, cu un semn negativ din cap.

— Domnul Canfield nu s-ar aştepta ca noi… să avem o cameră separată pentru ea, nu-i aşa?

Nu mai era nevoie de nimic altceva pentru roşul din obrajii ei. Mama-natură făcu o treabă excelentă, aducând culoare în obrajii Stephaniei.

— Vreau să spun că el nu ne-a avertizat în niciun fel.

— Am serioase dubii că el ar dori ca ea să aibă o cameră separată.

Vocea lui Mary era şi uscată, şi sugestivă în acelaşi timp. Aruncă o privire de-a lungul holului şi apoi şopti repede:

— Intră acum pe uşa holului!

Stephanie trase adânc aer în piept pentru a-şi calma nervii care, dintr-odată, începuseră să tresară şi îşi ţinu pumnii în gând. Fii calmă, rece şi controlează-te, îşi spuse ea şi începu să străbată holul, îndreptându-se spre noul venit. De ce trebuia să fie atât de nervoasă? Brock Canfield

era numai un bărbat.

Capitolul 2

Numai un bărbat. Stephanie revizui instantaneu această afirmaţie în momentul în care-l zări pe bărbatul înalt, cu păr întunecat, aflat în hol. Zvelt şi viril, degaja în întregime masculinitate. Contururile feţei sale fuseseră cizelate într-un produs final al prototipului masculin. Un pardesiu scump îi îmbrăca umerii largi şi era strâns în talie pentru a contura şoldurile înguste, înainte de a coborî, acoperind lungimea coapselor şi a se opri sub genunchi. Părul lui închis la culoare contrasta cu eşarfa albă de mătase care-i înconjura gâtul.

Încă un minut, Stephanie se gândi că hainele elegantului bărbat acopereau un trup care era de asemenea superb construit şi cu musculatura proeminentă. Descrierea lui Perry devenea acum foarte clară – un diamant dur, finisat. Brock Canfield era în întregime aşa, în întregime bărbat.

Stephanie simţi puterea înfricoşătoare a atracţiei lui când păşi în faţa tejghelei de la recepţie pentru a-l întâmpina. Senzaţia deveni şi mai intensă când ea ajunse sub observaţia ochilor lui de un gri metalic. Luminozitatea lor era irezistibilă, în contrast cu întunecimea părului.

Privirea lui făcu o evaluare globală a dotărilor ei feminine, în timp ce ea ajungea la jumătatea holului. Studiul său dovedea un interes masculin atât de deschis, încât ea ar fi fost ofensată dacă ar fi venit din partea oricărui alt bărbat. Dar, oricât de adânc s-ar fi cercetat, ea nu descoperi niciun sentiment de indignare. Aproape ceva exact opus se întâmplă. Pulsul i se acceleră la excitarea interioară pe care o generase privirea lui.

Căutând să-şi regăsească echilibrul, Stephanie îşi mută atenţia asupra blondei care stătea agăţată de braţul lui. Avea un aer superficial de stil şi sofisticare. Dar, sub asta, Stephanie observă puloverul de caşmir cu un număr mai mic. Lâna fină era întinsă pentru a pune în evidenţă rotunjimile pline ale sânilor feţei. La fel se întâmpla şi cu

materialul de o nuanţă mai închisă de albastru a pantalonilor care se forţau să-i cuprindă şoldurile şi coapsele.

Brock Canfield părea să aprecieze aceste rezultate sexy ale alurii ei, dar Stephanie se gândi că era dezgustător. Apoi se întrebă dacă era o femeie de stradă. Nu avu timp să decidă asta, căci ajunsese deja în punctul în care trebuia să vorbească.

— Bună, domnule Canfield. Sunt Stephanie Hall, se prezentă ea şi îi întinse mâna. Sper că aţi avut o călătorie plăcută.

— Una lipsită de evenimente.

Strângerea mâinii lui era fermă, căldura ei părând să se împrăştie în sus prin braţul Stephaniei, cuprinzându-i tot corpul. Privirea lui era aţintită asupra ei într-o vie curiozitate.

— Stephanie Hall, repetă el numele ei, vocea lui plină dând o nuanţă aparte sunetului numelui pe care-l rostea. Nu ştiam că Perry s-a căsătorit. Când s-a întâmplat asta?

— Perry nu s-a căsătorit, replică ea uşor surprinsă, apoi încercă să explice. Cel puţin, nu cu mine. Vreau să spun că el nu s-a căsătorit cu nimeni.

Ea recăpătă controlul asupra gurii care vorbea singură, şi continuă.

— Sunt sora lui.

— Ah, da.

El păru că face un pas înapoi, că se retrage într-un fel, cu toate că nu făcu nicio mişcare, cu excepţia faptului că-i eliberă mâna.

— Îmi amintesc acum că el a menţionat că are o soră mai mică. Nu ştiu de ce, am avut întotdeauna impresia că eşti mult mai tânără.

Stephanie decise că era mai bine dacă nu comenta asta.

— Îmi pare rău, Perry nu este aici pentru a vă întâmpina, dar trebuie să ţină un discurs la masa de prânz la club. Va fi înapoi într-o oră.

— Bine.

Încuviinţarea lui era indiferentă. Blonda se apropie mai mult de el, ca pentru a-i reaminti de prezenţa ei.

El îi aruncă o privire amuzată şi tolerantă în acelaşi timp, însă Stephanie nu descoperi niciun strop de afecţiune în ea.

— Helen, aş vrea să ţi-o prezint pe Stephanie Hall, fratele ei conduce acest motel pentru mine. Ea este Helen Collins.

Dar, în mod deliberat, omise să specifice relaţia blondei cu el. Ce ar fi trebuit să spună? Că era metresa lui actuală, actuala iubită? Stephanie nu ştia sigur cum ar fi reacţionat la o asemenea francheţe. Lucirea din ochii lui o făcea să suspecteze că Brock Canfield ghicise asta. Ei nu-i plăcea gândul că el ar fi putut să găsească amuzantă ideea ei, şi în acelaşi timp s-o găsească amuzantă pe ea.

— Pot să vă arăt apartamentul?

Sugestia ei protocolară suna la fel de rigidă şi defensivă pe cât se simţea şi ea.

— Cred că ar fi o idee excelentă.

Gura lui se curbă într-un zâmbet incert.

Privirea ei se fixă pe gura lui. Ferma pereche de buze bărbăteşti părea să sugereze experienţa, cu linia lor puternică şi bine conturată. Curiozitatea Stephaniei crescu violent, întrebându-se cât de experte erau acele buze.

Forţându-şi apariţia unui zâmbet pe buze, ea se răsuci şi se îndreptă spre recepţie pentru a obţine cheia de la Mary. Femeia strecură două chei în palma ei. Cu coada ochiului, Stephanie observă cum Ben se luptă cu bagajele şi ştiu că el îi va urma în apartament.

Când ea se alătură lui Brock Canfield şi însoţitoarei lui, cuplul deja pornise în direcţia holului care ducea la apartamentul particular. Stephanie ar fi preferat să-i dea, pur şi simplu, cheile bărbatului, din moment ce, evident, el ştia drumul, dar îşi reaminti instrucţiunile date de Perry – să-l conducă în apartament şi să se asigure că are tot ce-şi doreşte.

— Lucrezi aici, domnişoară Hall? Sau numai îl ajuţi pe

fratele tău când este plecat?

Întrebarea venea de la Helen Collins, tonul pe care fusese spusă fiind deosebit de acid.

— Lucrez aici, replică ea calm şi încercă să nu lase instinctiva sa antipatie faţă de blondă să devină evidentă.

— În ce calitate?

Sprâncenele lui se arcuiseră în direcţia ei, din nou măsurând-o din cap până-n picioare, dar la un nivel intelectual de data asta.

— Am grijă de registrele contabile.

Răspunsul ei era rece, cerut de nesiguranţa că Brock Canfield nu ştia sau poate uitase acest fapt.

— Deci tu eşti motivul pentru care rapoartele lunare au devenit, pe neaşteptate, inteligibile în ultimele câteva luni, concluzionă el.

Ceva din remarca lui era uşor tachinator. Stephanie fu scutită de replică, deoarece ajunseseră la apartament. Ea descuie uşa şi îi invită imediat înăuntru, nerăbdătoare să-şi ducă sarcinile până la capăt şi să-şi recapete echilibrul simţurilor puternic zguduite.

— Este ameţitor, Brock! exclamă Helen, trădând faptul că aceasta era prima sa vizită în apartament.

Ea dădu drumul braţului lui când văzu trandafirii de pe măsuţa de cafea.

— Şi trandafiri! Sunt magnifici! Ştii că sunt florile mele favorite!

Se aplecă pentru a inhala parfumul uneia din flori, iar Stephanie se îngrijoră pentru cusăturile pantalonilor blondei, întrebându-se dacă vor rezista tensiunii.

— Este şi o sticlă de şampanie pusă la gheaţă, murmură Stephanie şi făcu un mic gest cu mâna în direcţia frapierei de argint.

Ochii gri ai lui Brock Canfield îi studiară faţa, cu privirea lor răutăcioasă şi amuzată, ca şi când el ar fi simţit disconfortul ei. Nu avu nimic de spus pentru a comenta informaţia primită, până când Helen descoperi sticla de

şampanie, câteva secunde mai târziu.

— Dragul meu, te-ai gândit la toate, declară ea şi scoase sticla afară din gheaţă.

O înfăşură în şervet şi i-o aduse.

— Deschide-o, Brock.

În timp ce el îşi scotea pardesiul, Stephanie găsi momentul pentru a-şi face ieşirea.

— Dacă nu mai este nimic altceva, domnule Canfield... începu ea.

— Nu pleca încă, domnişoară Hall.

Ordinul lui scurt opri pasul înapoi pe care Stephanie avea de gând să-l facă pentru a-şi începe retragerea. Dar el nu oferise o altă explicaţie, decât simpla comandă ca ea să rămână acolo.

Rămase lângă ei în tăcere, încercând să pară atât de calmă şi relaxată pe cât îi permiteau nervii ei întinşi la maxim, în timp ce el îşi aşeza pardesiul şi eşarfa pe scaunul tapiţat cu piele albă. Un minut mai târziu, haina de la costumul pe care-l purta se alătură acestora. Apoi, el desfăcu expert dopul de la sticla cu şampanie şi umplu cele două pahare pe care Helen le ţinea în mână.

— Te-ar deranja dacă ni te-ai alătura, domnişoară Hall? întrebă el. Mai sunt pahare în bar.

— Nu, mulţumesc, refuză ea cu o politeţe rigidă. Trebuie să lucrez în această după-amiază.

— Un pahar cu şampanie ar influenţa abilităţile tale? o tachină el, dar puse la loc sticla în frapieră, fără să-şi repete invitaţia.

Se auzi un ciocănit în uşă. Pentru că Stephanie se afla cel mai aproape, răspunse. Era Ben care aducea bagajele. Brock îi făcu semn să intre în cameră.

— Pune-le în dormitor, îi indică Helen, apoi îl urmă pentru a supraveghea.

— Cred că veţi găsi că totul este în ordine, domnule Canfield, încercă din nou Stephanie să-şi facă ieşirea. Am verificat apartamentul eu însămi, înainte de sosirea

dumneavoastră.

— Sunt sigur de asta, încuviinţă el. Oportunitatea ei fu pierdută o secundă mai târziu, când Ben ieşea din dormitor. Stephanie fu foarte surprinsă când Brock îi dădu acestuia un bacşiş pentru că i-a adus bagajele. În fond, el era proprietarul motelului, astfel încât n-ar fi fost necesar s-o facă. Ben îi mulţumi şi ieşi.

— Aici sunt două chei, domnule Canfield. Stephanie traversă jumătate din partea din faţă a camerei pentru a i le înmâna.

El nu făcu imediat un gest pentru a le lua. În loc să facă asta, el aşeză paharul de şampanie pe o măsuţă albă. Albul cămăşii sale îi scotea în evidenţă musculatura torsului suplu, fără a exagera însă. El arăta agil şi suplu ca un animal sălbatic în căutarea prăzii.

Fără haina de la costum, părea mult mai neoficial şi mai abordabil. Pulsul ei instabil revela pericolul unui astfel de gând, în timp ce trecea cheile în mâna pe care el o întinsese. Lucirile din ochii lui gri păreau că ridiculizează încercarea ei de a evita contactul fizic.

Când Helen Collins apăru în dormitor, privirea ei se opri asupra Stephaniei. El nu aşteptă ca blonda să vorbească, ci îi dădu câteva instrucţiuni:

— Despachetează valizele, Helen, şi fă-te comodă. Eu voi fi ocupat toată după-amiaza.

El era politicos, dar ferm, când îi spunea însoţitoarei sale să dispară, descotorosindu-se de prezenţa ei până când va avea timp să se joace cu jucăria pe care o adusese cu el. Stephanie privi cum blonda bine făcută îşi reprimă izbucnirea de resentiment pentru a zâmbi şi a-i trimite un sărut din vârful buzelor înainte de a închide uşa de la dormitor.

— Nu eşti de acord cu acest aranjament, nu-i aşa? Amuzamentul se trăda încet în întrebarea lui. Stephanie se munci să-şi transforme expresia pe care o avea, în una de indiferenţă.

— Nu-mi permit să fac judecăţi asupra afacerilor tale personale, domnule Canfield. Nu au nicio legătură cu mine.

— Vorbeşti cu adevărata discreţie pe care trebuie s-o aibă un angajat faţă de indiscretul său şef, îi ridiculiză el replica.

Când el făcu absent un pas mai aproape de ea, Stephanie trebui să-şi disciplineze picioarele pentru a nu se muta înapoi, în efortul de a păstra o distanţă sigură faţă de el. Nervii ei sfârşiră prin a se încorda la maximum din cauza forţei sexuale a atracţiei lui, la o atât de mică distanţă. O senzaţie despre care n-ar fi putut spune că era neplăcută, făcu să-i sune o întreagă serie de clopote de alarmă în cap.

— Ar mai fi şi altceva, domnule Canfield?

Ea se uită preocupată la ceas, ca şi când ar fi fost în întârziere.

— Chiar trebuie să mă întorc la birou, completă grăbită. Pentru o lungă secundă el îi susţinu privirea. Apoi, privirea lui alunecă în jos, în timp ce el se întorcea şi îşi strecura cheile în buzunar.

— Probabil că trebuie să fii acolo. El ridică paharul cu şampanie.

Luând încuviinţarea lui ca permisiune să plece, Stephanie se îndreptă spre uşă. Uşurarea se răspândi prin trupul ei, tensiunea se risipi.

Mai avea numai cinci paşi până la uşă, când Brock Canfield o opri cu o întrebare.

— Te-a avertizat fratele tău în legătură cu mine?

— Poftim?

Se simţea încolţită, capturată ca un şoricel maroniu care aproape scăpase, înainte ca o pereche de gheare să-l forţeze să se întoarcă în gura plină de pericole. Un zâmbet prefăcut, viclean, era imprimat pe buzele lui pline, masculine.

— Perry este foarte conştiincios în toate. Din acest motiv i-am şi dat postul de manager, afirmă Brock şi îşi lăsă ochii să cerceteze chipul ei prelung. Cu siguranţă ţi-a spus că eu

mănânc fetele tinere ca tine la micul dejun.

El sorbi o gură de şampanie şi îi dădu Stephaniei impresia că tocmai bea esenţa trupului ei.

Stephanie îşi drese vocea convulsiv, aproape o secundă, înainte de a putea rosti un răspuns.

— De fapt, cred că Perry mi-a spus că treci pe lângă femei ca un jucător pe lângă un pachet de cărţi de joc.

Ea îi răspunsese cu o francheţe la fel cu a lui, dar tremura în sinea ei.

— Foarte nimerit spus.

Privirea lui se ridică, plină de ironie.

— Pentru că, în general, le arunc după o foarte scurtă folosinţă – uneori pentru niciun alt motiv decât că vreau ceva nou.

El mai luă o gură de şampanie şi o privi calm peste marginea paharului de cristal.

— După toţi aceşti ani în care te-a ţinut ascunsă, fratele tău şi-a asumat un risc destul de mare trimiţându-te în acest loc. De ce a făcut-o? Se presupune că tu ar trebui să-mi oferi distracţie, astfel încât eu mă confrunt acum cu o problemă neprevăzută.

— Nu există nicio problemă. Totul decurge liniştit. Ea negă sugestia lui, făcându-se că nu înţelege.

— Perry mi-a cerut să te întâlnesc pentru că nu mai era altcineva disponibil. Managerul de noapte este acasă şi doarme, iar secretara lui Perry este... terorizată de tine. Astfel, am rămas numai eu pentru a reprezenta conducerea, altfel n-ai fi avut parte de protocol. Ceea ce nu ar fi fost posibil.

— Da, are un suflet timid. Numele ei este Connie, nu-i aşa?

Brock Canfield zâmbi răutăcios şi o întrebă mirat pe Stephanie.

— Crezi că îi este frică de sex?

— Este o fire timidă, o apără Stephanie pe secretara fratelui ei şi luptă cu căldura care încerca să-i coloreze

obrajii.

Când ajunse lângă ea, Brock nu se opri, ci trecu de ea. Stephanie îl auzi aşezând paharul pe masă şi întorcându-se.

— Perry trebuie să-ţi fi spus că dacă vei avea o legătură intimă cu mine, eu te voi răni.

Schimbarea lui constantă de la întrebări directe, personale, la unele neutre o dezorienta. Stephanie încercă să se adapteze acestei schimbări bruşte de tactică. El se învârti încet prin cameră, pentru a se opri lângă ea. Capul ei se întoarse fără grabă pentru a-l cuprinde în centrul privirii. El nu părea să aştepte un răspuns, iar ea nu-i dădu niciunul.

— Este adevărat, continuă el. Cunosc genul tău. Tu mănânci friptură duminica, în timp ce eu iau un Châteaubriand. Eu locuiesc în apartamente de hotel, tu îţi doreşti o casă cu patru dormitoare.

El întinse mâna, ridică scarabeul de aur de la gâtul ei şi îl studie. Mâna lui nu luă contact cu trupul ei, dar senzaţia rămăsese, oricum. Când el îl aşeză la loc, vârfurile degetelor lui o atinseră, trecând în jos, făcând muşchii stomacului ei să se încordeze.

— Tu vrei un copil, un băiat sau o fată căreia să-i fii mamă, dar eu nu-mi doresc moştenitori. Este vremea ca numele Canfield să moară.

Privirea lui se opri asupra sânilor ei. Respiraţia ei uşoară îi făcea să se mişte sub ţesătura fină a puloverului.

— Mai mult decât atât, tu eşti genul de femeie care vrea să-şi îngrijească singură copiii.

Stephanie nu contrazise niciuna din afirmaţiile lui. Nu ar fi putut, pentru că ştia că există un fragment de adevăr în fiecare din ele. Tăcerea ei era impusă mai ales de conştiinţa faptului că era sedusă.

Brock Canfield rostise toate motivele pentru care o legătură cu el nu ar fi durat, în acelaşi timp insistând s-o facă să cedeze, oricum, dorinţei lui. Ea nu putu ridica nicio singură obiecţie când el îi spusese toate acestea. Era

înnebunitor cât de neajutorată se simţea.

Când el se mişcă pentru a se aşeza în faţa ei, numai o distanţă de o palmă separa trupurile lor, iar ea era conştientă de bărbăţia lui. La nivelul ochilor ei se aflau umerii lui largi, şi ea îşi ridică bărbia pentru a studia trăsăturile lui masculine, întunecimea părului şi argintul viu din ochii lui. El îşi trecu mâinile prin părul ei, încadrându-i faţa.

— Tu vrei un bărbat în braţele căruia să te cuibăreşti în pat şi care să-ţi încălzească picioarele reci, spuse el. Iar eu vreau să mă bucur de trupul unei femei, apoi să dorm singur în partea mea de pat. Noi suntem ca apa şi uleiul. Combinaţia nu se poate realiza niciodată.

Privirea lui se opri pe buzele ei. Bătăile inimii ei se accelerară şi îşi păstrară acel ritm ridicat, dar ea reuşi să controleze mişcarea în jos a genelor şi să-şi păstreze ochii larg deschişi, evitând o invitaţie tăcută. Brock Canfield nu avea însă nevoie de nicio invitaţie. Nervii ei se tensionară când gura lui se aplecă peste a ei cu o chinuitoare lipsă de grabă.

Cu o insistenţă încetinită, el atinse şi gustă curba delicată a buzelor ei, neîncercând să elimine distanţa dintre ei. Stephanie nu se relaxă, dar nici nu rezistă sărutului explorator. Cu propriul lor acord, buzele ei se împreunară cu ale lui pentru o fracţiune de secundă, după care el sfârşi acel dulce contact, trecându-şi gura peste obrazul ei.

— Ai un gust delicios.

Vocea lui avea un ton tandru, în ciuda asprimii.

— Poate te voi păstra pentru desert.

Un sărut uşor dezmierdă pielea sensibilă de lângă urechea ei, înainte ca el să-şi ridice capul pentru a o privi cu ochii săi gri.

— Dacă ai fi deşteaptă, mi-ai da o palmă, Stephanie.

— Sunt mai deşteaptă decât atât, domnule Canfield. Ea era surprinsă ca mai avea încă voce – şi că această voce era atât de fermă.

— Nu am de gând să mă lupt cu tine – sau să fac orice altceva ţi-ar mări interesul pentru vânătoare.

Un zâmbet de admiraţie cuprinse faţa lui, temperând virilitatea copleşitoare a trăsăturilor lui bronzate. Inima Stephaniei se opri pentru o secundă, împietrită de farmecul acelui zâmbet. El îşi retrase mâinile din părul ei şi se îndepărtă de ea pentru a-şi recupera paharul de şampanie.

— Acum chiar mă intrigi, Stephanie, murmură el şi luă o gură de şampanie.

— Crede-mă, nu asta a fost intenţia mea. Vocea ei era agitată.

— Nu? întrebă Brock, coborându-şi sprâncenele întunecate şi încruntându-se.

— Nu.

Dar ea nu putu susţine privirea, astfel încât îşi feri ochii, ridicându-şi bărbia puţin mai sus.

Telefonul sună şi Brock se îndepărtă, ordonându-i peste umăr:

— Răspunde.

Stephanie ezită, apoi făcu un pas înainte pentru a ridica receptorul alb.

— Da? Apartamentul domnului Canfield.

— Stephanie?

La telefon era fratele ei. Părea surprins de faptul că ea îi răspunsese.

— Connie mi-a spus că domnul Canfield a sosit acum cincizeci de minute. De ce eşti încă acolo? Sunt probleme?

— Nu, eu tocmai plecam.

Era bucuroasă că vocea îi suna normal şi nu trăda nimic din încărcătura emoţională pe care ea o simţea.

— Domnul Canfield este chiar aici. Vrei să vorbeşti cu el?

— Da, dă-mi-l, te rog, acceptă Perry sugestia ei, puţin dus pe gânduri.

Ea îi întinse receptorul lui Brock.

— Este Perry.

El se apropie şi luă receptorul din mâna ei, fără să

încerce s-o atingă. Mâna lui acoperi partea cu microfon.

— E păcat că trebuie să amânăm discuţia noastră, chiar când devenise mai interesantă.

Ea refuză să muşte din momeală.

— Sper că îţi va face plăcere şederea la noi, spuse ea, ca şi cum s-ar fi adresat unui oaspete oarecare al motelului, şi nu proprietarului.

În timp ce ea se răsucea pentru a se îndrepta către uşă, vocea lui o urmări.

— Asta rămâne de văzut, Stephanie.

Remarca lui avea în ea promisiunea faptului că discuţia lor va fi reluată mai târziu. Acea parte din Stephanie care nu era guvernată de bunul simţ, abia aştepta să se întâmple asta.

După ce păşi pe hol, Stephanie se întoarse pe jumătate pentru a închide uşa în urma ei. Privirea ei fu atrasă de bărbatul atletic de la telefon, dar el deja uitase de ea. Capul lui întunecat era înclinat datorită concentrării, în timp ce asculta ceea ce îi spunea Perry. Fără să facă niciun zgomot, ea închise uşa şi merse uşor pe holul acoperit de covoare.

Când ajunse în biroul ei, închise uşa. Era un mecanism de apărare pentru a se feri de privirile lui Brock Canfield. Se opri un timp destul de lung în faţa oglinzii pentru a-şi aranja părul pe care mâinile lui îl deranjaseră, apoi luă registrul şi începu să lucreze.

Deodată, auzi vocile lui Perry şi Brock pe hol, în faţa biroului ei. Inconştient, îşi ţinu răsuflarea, dar ei nu se opriră. Ea bănui că fratele ei l-a luat pe Brock să facă o scurtă trecere în revistă a activităţilor ce se desfăşurau în motel. Părea logic, deşi Brock era probabil familiarizat cu tot ceea ce se petrecea acolo.

Mai târziu în acea după-amiază, Perry ciocăni la uşa ei şi intră.

— Stephanie, ai cumva acele proiecte de costuri pentru renovarea piscinei şi transformarea ei în saună şi club de exerciţii fizice?

Privirea îi ricoşă de pe faţa fratelui ei pentru a se opri pe lucirea mascată din ochii gri ai lui Brock. Un pulover gri închis luase locul cravatei, gulerul alb al cămăşii sale răsfrângându-se peste pulover. Ţinuta neprotocolară nu-i diminua aerul de autoritate masculină care îi venea ca o a doua piele.

— Am o copie.

Ea îşi luă privirile de la Brock pentru a deschide o parte a biroului.

— Cred că l-am văzut pe al tău acasă.

— Ai dreptate, îşi aminti Perry. Este în bibliotecă, pe birou. El luă portofoliul pe care Stephanie i-l întinsese şi i-l dădu lui Brock.

— Aşa cum poţi vedea la pagina doi, costul echipamentului este sub valoarea estimată anterior. Principalul obstacol îl constituie ridicarea pereţilor.

El desfăşură planul-schiţă pe biroul Stephaniei pentru a-i arăta lui Brock unde apăruseră dificultăţi în renovarea piscinei.

Stephanie se lăsă pe spate în scaun, neputând să lucreze în timp ce cei doi bărbaţi discutau problema. Inactivitatea îi dădu suficientă libertate pentru a-l studia pe Brock Canfield. Stând de cealaltă parte a biroului ei, el asculta atent explicaţiile lui Perry şi diferitele lui propuneri.

Poziţia în care stătea aducea materialul pantalonilor lui aproape de coapse şi muşchii se conturau sub el. Ei îi plăceau liniile drepte, puternice ale profilului lui, vibranta moliciune a părului lui şaten-închis şi constituţia zveltă, cu musculatura bine dezvoltată.

Ceea ce o îngrijora pe ea era sex-appeal-ul lui intrinsec, ce nu stătea în faptul că arăta bine. El era atrăgător într-un fel greu de descris, era chiar mai mult decât atât. Ea nu îl putea privi fără să fie conştientă că este bărbat.

Când îşi întoarse din nou privirile spre Brock, el se uita la ea cu un zâmbet în adâncimile ochilor lui gri, de parcă ar fi ştiut la ce se gândea ea şi hotărârea pe care tocmai o

luase. Deşi era imposibil. Dar ea nici nu respiră până când el nu-şi returnă atenţia asupra portofoliului verde.

— Lasă-mă să-ţi fac o sugestie, Perry, spuse el. Voi studia aceste planuri şi proiectele de cost şi vom discuta despre asta diseară. Tu şi sora ta sunteţi invitaţii mei la cină.

El se îndreptă, privirile lui aproape mângâind-o pe Stephanie, în timp ce începea să ruleze planurile.

— Ţi-ai făcut alte planuri pentru cină? Întrebarea venea cu întârziere şi era adresată fratelui ei, nu Stephaniei.

— Sunt liber în seara asta, dar nu pot vorbi în numele surorii mele.

Era un avertisment mut în privirea pe care Perry i-o aruncase ei, avertisment care spunea că el va susţine orice scuză pe care ea o va găsi.

— Tu vei veni pentru a avea grijă de cifre, nu-i aşa? preciză Brock

Declaraţia lui era deghizată sub forma unei întrebări, în timp ce Brock o studia cu siguranţa unui cunoscător.

— Tu şi Helen puteţi sta de vorbă cât timp eu şi Perry vom discuta despre afaceri.

— Putem să amânăm discuţia şi până mâine dimineaţă, sugeră Perry.

— Afacerile înaintea plăcerilor, insistă Brock, aruncând o privire în direcţia fratelui ei, înainte să se uite fix în ochii ei. Ne putem întâlni la ora opt în restaurant? Aşa vei avea suficient timp ca să mergi acasă să te schimbi.

— La opt va fi foarte bine, încuviinţă Stephanie.

Perry îi aruncă o privire care-i spunea că şi-a pierdut minţile – dar asta era exact ceea ce se întâmplase. Nu conta cât de prostesc sau cât de lipsit de sens părea totul. Exagerase prea mult în legătura ei cu Brock Canfield şi nu avea absolut nicio şansă în a se convinge pe sine că relaţia lor nu avea niciun viitor.

Dar ea nu era guvernată de logică. O forţă mult mai puternică îi conducea acţiunile.

Capitolul 3

— Ţi-a făcut vreo propunere?

Perry îi acoperi umerii cu jacheta, mâinile sale oprindu-se pentru un moment.

— Bineînţeles.

La înjurătura lui înfundată, Stephanie izbucni în râs.

— Asta n-ar trebui să fie o surpriză pentru tine. Doar tu m-ai avertizat că aşa va face.

Râsul îi micşoră tensiunea ce cuprinsese nervii ei solicitaţi la maximum. Cina la restaurant era un lux pe care ei foarte rar şi-l puteau permite. Erau şi mai rare cazurile în care cei cu care se întâlnea ocazional o invitau la cină. Din acest motiv, din păcate, garderoba ei era săracă în rochii de seară.

Liniile simple ale unei rochii ruginii o determinaseră pe Stephanie să se gândească că ar fi cea mai potrivită pentru acea seară. La ea, adăugase o broşă plată de aur şi două lanţuri de aur care se împleteau cu colierul pe care-l purta la gât. Încercase să-şi facă alegerea considerând eleganţa ca opusă dezgolirii trupului.

Din fericire, Perry nu ajunsese acasă decât în urmă cu douăzeci de minute, astfel încât el nu ştia cât de mult agonizase ea, întrebându-se cu ce să se îmbrace. El abia avusese timp să facă un duş şi să se schimbe într-un alt costum. Părul lui şaten încă mai lucea din cauza duşului. Ea îl putea simţi privind-o cu îngrijorare frăţească.

— Ce s-a întâmplat, Stephanie? întrebă el cu mai puţină furie.

Răsucindu-se cu faţa spre el, ea se prefăcu preocupată să-i aranjeze cravata.

— Nu am leşinat la picioarele lui, dacă asta te îngrijorează, glumi ea.

— Poţi să fii serioasă? insistă Perry, jucând conştiincios rolul fratelui mai mare, plin de înţelepciune. Te pot asigura că Brock nu priveşte lucrurile atât de uşor.

— Probabil că nu, acceptă Stephanie, temperându-se puţin.

— Ascultă, dacă vrei să te răzgândeşti, te voi scuza eu. Unul dintre prietenii tăi te-a luat cu maşina în weekend, sau ceva de genul ăsta, sugeră el.

— Şi să încep să pregătesc ceva de mâncare, când pot cina în oraş? Nu, mulţumesc.

Ea scutură din cap într-un refuz categoric.

— Pe de altă parte, vei fi şi tu acolo ca să mă supraveghezi. Ca să nu mai menţionez faptul că prietena lui va fi şi ea cu noi.

Gândul acesta îi lăsă un gust amar în gură. Se îndreptă spre uşa din faţă.

— Mai avem numai zece minute pentru a ajunge la motel.

— Am uitat de fata pe care a adus-o cu el.

Perry o urmă afară din casă, îndreptându-se către camioneta parcată în faţă. Expresia lui era încruntată când îi deschise Stephaniei uşa maşinii.

— Eşti atrasă de el, Stephanie?

— Nu aş fi normală dacă n-ar fi aşa, admise ea. Nu arăta atât de îngrijorat, Perry. Este mult mai bine că eu ştiu şi admit acest lucru, decât să vină peste mine şi să mă lovească totul dintr-odată, într-o zi când ar fi prea târziu pentru a mai face ceva.

— Presupun că există o logică în tot ce spui.

— Încearcă să nu-ţi faci prea multe griji pentru mine, Perry, spuse ea. Ştiu că ţi-ar plăcea să lupţi în locul meu în toate bătăliile, dar sunt şi unele pe care trebuie să le înfrunt singură.

— Sunt excesiv de protector, admise el. Dar a devenit un obicei să am grijă de tine. Îmi este greu să îmi amintesc că eşti deja matură.

— Ştiu asta.

Şi Stephanie chiar înţelegea. Ea nu avea niciun resentiment faţă de îngrijorarea pe care Perry o afişa,

pentru că ştia că intenţiile lui erau cele mai bune.

***

După ce farfuriile au fost luate de pe masă, chelnerul aduse lista pentru desert şi îl lăsă pe masă.

— Tu nu iei nimic, Brock? protestă Helen când toţi comandaseră ceva, cu excepţia lui.

— Nu.

El o privi cu un zâmbet liniştit, care rămase pe faţa lui când îşi roti privirea în jurul mesei.

— Voi lua desertul mai târziu.

Privirea lui se opri o fracţiune de secundă asupra Stephaniei.

Reacţia ei fu instantanee şi vie, reamintindu-şi că el menţionase că o păstrează pentru desert. Simţea o fluturare sălbatică în stomac în timp ce-şi cobora privirile către bolul cu salată de fructe din faţa ei.

— Sala se închide la ora zece, domnule Canfield, remarcă Stephanie. Dacă doriţi un desert, poate că ar trebui să îl luaţi acum.

— Acum?

Gura lui se destinse într-un zâmbet în timp ce o privea şi repeta acea provocare.

— Aş prefera mai târziu. Dacă se va întâmpla să fie după ora zece, şi dorinţa va fi la fel de mare, voi putea să deschid uşa frigiderului.

— Dacă doreşti, pot aranja să fie trimisă o selecţie de preparate în apartament, sugeră Perry, şi Stephanie aproape se înecă cu o cireaşă.

— Ai putea?

Era o abundenţă de înţelesuri nerostite în răspunsul scurt al lui Brock.

— Voi încerca să-mi amintesc asta, completă el.

Chelnerul se afla lângă el, cu un vas de argint cu cafea.

— Da, neagră, te rog.

Când terminaseră cafeaua şi desertul, se stabilise că Perry putea contacta arhitectul pentru a aranja o întâlnire pentru duminică dimineaţa. Brock făcuse schimbările pe care le dorise în planuri, înainte de a-şi da aprobarea finală. Stephanie ştia sentimentul de satisfacţie pe care-l avea fratele ei pentru că Brock acceptase ideea lui, şi era mândră de el.

— Încep să am sentimentul că talentul tău nu este pe deplin folosit în acest motel, remarcă Brock, studiindu-l pe Perry cu o privire ascuţită. Asta era ambiţia ta? Să conduci un loc ca acesta?

Perry ezită, aruncându-i Stephaniei o privire scurtă. Nesiguranţa lui era evidentă.

— Nu aş putea spune că este singura mea ambiţie, dar găsesc activitatea aici provocatoare, întotdeauna diferită.

— Ăsta este un răspuns diplomatic. Acum, care este adevărul? insistă Brock.

— Acesta este adevărul, râse Perry, dar nesincer.

— Adevărul este, domnule Canfield, că Perry întotdeauna şi-a dorit să fie avocat, interveni Stephanie, ignorând privirea tăcută pe care fratele ei i-o trimisese.

— Ce te-a oprit? Am văzut rezultatele pe care le-ai avut la colegiu.

— Tata a avut un accident de schi. Era nevoie de mine acasă, explică simplu fratele ei şi imediat schimbă subiectul. Cea mai mare parte din prognozele meteo pentru iarnă anunţă multă zăpadă. Se pare că vom avea cel mai bun sezon de schi din ultimii ani.

— Rezervările care au fost făcute arată asta, îl susţinu Stephanie, acesta fiind felul ei de a-şi cere iertare pentru că adusese în discuţie faptul că el fusese nevoit să abandoneze facultatea. Toate locurile sunt ocupate până în martie.

— Am observat.

— Scuzaţi-mă!

Cuvintele fuseseră spuse de Helen pe un ton strident, în

timp ce-şi împingea scaunul în spate pentru a se ridica de la masă.

— Merg la toaletă pentru a-mi împrospăta rujul. Brock îi prinse mâna.

— Ne vom întâlni în bar. Nu întârzia mult. Privirea supărată fu imediat înlocuită de un zâmbet strălucitor.

— Nu voi întârzia, promise blonda şi se îndepărtă grăbită cu o provocatoare legănare a şoldurilor.

— Ar trebui să mergem acasă, îi murmură Stephanie fratelui ei.

— Da, este târziu, încuviinţă el, cu o privire la ceas.

— Nu rămâneţi să beţi ceva cu noi? insistă Brock. Nu am toastat încă pentru noul nostru plan. Ai avut o idee excelentă, Perry, să utilizezi o clădire existentă pentru saună, mai ales în condiţiile în care este şi nefolosită. Asta va creşte oferta noastră pentru clienţi şi va duce la crelterea profiturilor.

— Sper şi eu.

Din nou, faţa lui Brock fu cuprinsă de un zâmbet larg, fermecător.

— Ce spuneţi de un pahar? Veniţi cu noi?

După ce făcu un schimb de priviri cu Stephanie, Perry încuviinţă.

— Numai unul. Nu vrem să intervenim în niciun fel în planurile voastre pentru seara asta.

— Numai unul, încuviinţă Brock.

Era lângă scaunul ei când Stephanie se ridică. Mâna lui părea să-şi croiască drum spre talia ei pentru a o conduce spre uşa batantă ce ducea spre bar. Atingerea lui era uşor posesivă, impersonală, însă plină de căldură. Ea putea simţi vârfurile degetelor lui prin materialul rochiei. Senzaţia părea s-o marcheze, s-o însemneze cu fierul roşu, ca fiind proprietatea lui.

Barul era aglomerat, aşa cum se întâmpla în general la sfârşit de săptămână. În perioada din afara sezonului, motelul avea seri de discotecă numai în weekend. Iarna,

când Muntele Alb era plin de schiori, ei aveau grupuri amatoare de dans, şapte nopţi pe săptămână.

Brock descoperi un separeu liber într-un colţ îndepărtat al încăperii. În timp ce comandau un rând de băuturi, Helen sosi. Ea ignoră invitaţia lui Brock de a li se alătura, şi îl trase pe ringul de dans. Stephanie privi cum blonda devine o vrăjitoare aprinsă, fascinantă care-şi ţesea plasa în jurul lui Brock şi ştiu că ea niciodată nu ar putea aplica o astfel de tactică.

— Vrei să dansezi? sugeră Perry.

Stephanie fu tentată să refuze, dar o privire către lucirea provocatoare din ochii lui o făcu să realizeze cât de apatică devenise într-un interval de câteva minute. Un zâmbet timid, stânjenit i se aşeză pe buze în timp ce dădea din cap, acceptând invitaţia lui.

O dată ajunsă pe ringul de dans, muzica o făcu repede să-i simtă ritmul optimist. Concentrarea la paşii de dans îi distrase atenţia de la Brock şi Helen. De asemenea, ştia că ea şi Perry dansau bine împreună, paşii lor potrivindu-se întotdeauna, el fiind cel care o învăţase cum să se mişte în ritmul muzicii.

Când melodia se termină, ea avea răsuflarea tăiată şi râdea în hohote.

— Te simţi mai bine?

Perry zâmbi în timp ce o conducea în afara ringului de dans.

— Mult mai bine, încuviinţă ea, aruncând o privire peste umăr pentru a-i zâmbi. Mulţumesc!

Luminile fură diminuate, rămânând aprinse numai câteva reflectoare albastre. Ochii Stephaniei nu se acomodară imediat la schimbarea de intensitate a luminii şi trebui să se oprească puţin pentru a evita să se lovească de vreo masă sau vreun scaun aflat în semiîntunericul din încăpere.

Îi zări pe Brock şi Helen care mergeau paralel cu ei. El se aplecă pentru a-i murmura ceva blondei care nu părea prea mulţumită de vorbele lui. Apoi el o lăsă pe Helen să-şi facă

drum înapoi către masă şi traversă sala pentru a o intercepta pe Stephanie.

— Nu vei avea nicio obiecţie dacă voi dansa cu sora ta înainte să plecaţi, nu-i aşa, Perry? întrebă Brock, deşi Stephanie nu ştia de ce.

El deja îi luase braţul pentru a o conduce înapoi pe ringul de dans.

Era sigură că Perry i-a răspuns, dar nu auzise ce spusese. Aproape imediat ce ajunseră într-o zonă liberă, Brock o luă în braţe. De obicei erau multe cupluri pe ring la melodiile lente astfel încât era mai mult o chestiune de evitat pe alţii decât de dansat. Ei fură curând prinşi în centrul grupului.

El îi prinse privirile, în timp ce mâna lui aluneca încet în sus pe spatele ei pentru a o aduce mai aproape. Stephanie îşi simţea inima bătând puternic, gata să-i sară din piept, în timp ce alunecau în ritmul muzicii. Într-un târziu, ea deveni conştientă de zidul solid al pieptului lui, de abdomenul lui plat şi piciorul lui care pătrundea periodic între ale ei.

Când el îi eliberă mâna pentru a o sprijini pe umărul lui, Brock părea că renunţă la orice pretenţie de a dansa. Ambele lui braţe erau în jurul ei, degetele lui tremurau în timp ce treceau peste umerii ei, peste spate şi talie, mângâind-o încet şi apropiind-o de el.

Stephanie respira cu greu. Se întâmpla ceea ce îşi dorise toată seara, însă nu se putea relaxa. Se simţea ca un copil căruia i s-a dat o gigantică acadea, dar îi este frică să se bucure prea mult de ea pentru că ştia că îi va fi luată oricum.

Bărbia lui se sprijinea pe tâmpla ei, respiraţia lui îi împrăştia părul. Un strigăt mut de surprinsă încântare se făcu auzit înăuntrul ei când el îşi întoarse gura spre ea, cercetându-i coada ochiului şi linia delicată a obrazului.

— M-aş putea desfăta, gustând din dulcele desert. Găsindu-i urechea, el împrăştie părul şaten, delicat ca mătasea, ce o acoperea pentru a-şi lăsa buzele umede să dezmierde lobul, punându-i echilibrul în pericol.

În secunda următoare ea era pe cale să se topească precum o bucată de zahăr în gura lui.

— Deja o faci, spuse ea.

Cuvintele ei se auzeau într-o şoaptă abia murmurată.

— Este adevărat?

Gura lui se apleca peste pielea catifelată a obrajilor ei.

Tot ceea ce ea avea de făcut era să ridice capul pentru ca Brock să-i găsească buzele, dar ea îşi coborî bărbia puţin mai jos. Ochii ei erau închişi de atingerea uşoară a buzelor lui peste pleoapele ei.

— Orice membră al sexului opus te-ar satisface când eşti cuprins de-o stare amoroasă, insistă ea, pentru că ştia că este adevărat.

Brock insista atât asupra ei pentru că ea era ceva nou, nu pentru că el se gândea că era specială. Acesta era motivul pentru care ea îl înştiinţă fără părere de rău:

— Ai un apetit atât de sănătos, încât trebuie să-ţi iei întotdeauna însoţitoarele de noapte cu tine.

— Dar tu eşti singura din braţele mele. De ce nu mă satisfaci? o provocă el.

În secunda următoare, era imobilizată de atingerea gurii lui pe colţul buzelor ei. Când se întoarse puţin pentru a avea parte de tot întregul, toţi cei care se aflau în jurul lor îi dispărură din minte. Era un sărut devorator, puternic şi rugător, care se sfârşi la câteva secunde după ce începuse. Nu părea s-o ajute faptul că avea ambele picioare pe podea. Discreţia fusese dată la o parte atât de uşor.

— Procedezi aşa cu toate femeile? Faci dragoste cu ele pe ringul de dans? Mai întâi Helen, acum eu!

Ea găsise puterea de a-l ironiza, deşi vocea îi era puţin cam tremurată.

Capul ei era încă lăsat pe spate, dându-i posibilitatea de a-l privi în ochi. Lumina slabă din încăpere făcuse să i se dilate pupilele negre, lăsând numai un inel subţire argintiu în jurul lor. Ochii lui zâmbeau, cu o satisfacţie interioară şi o supremă încredere, siguranţă în abilitatea lui de a o seduce.

Stephanie presupunea că era transparentă. Mândria ei fusese rănită de faptul că fusese atât de uşor de cucerit pentru el. Dar se născuse încă vreo femeie care să-i poată nega pentru mult timp atracţia?

— Te-am cucerit, în ciuda acelei expresii reci, artificiale, deliberat construită pe care o afişezi, spuse Brock.

Rece? Expresie construită? A ei? Părea imposibil. Mâinile lui se mişcară pentru a-i mângâia gâtul, oprindu-se când ajunseră în punctul în care i se putea simţi pulsul, puls pe care ea îl putea simţi şi îl putea auzi lovind puternic în vârfurile degetelor lui.

— Pulsul tău este în creştere. Crezi că are vreo legătură cu mine?

Luându-i degetele, el le duse către gâtul lui şi le apăsă pe vena care pulsa. Ea simţi bătăile sălbatice, nu cu mult diferite de ritmul nebunesc în care bătea inima ei. Îl tulburase? Ori era numai dorinţă şi atât? Se simţea mult mai în siguranţă cu haina lui sub degetele ei, decât cu căldura vitală a pielii lui.

— Ai mâinile reci, murmură el.

Părea imposibil, când ea se simţea fierbinte peste tot. Când încercă să-şi elibereze degetele din strânsoarea lui, el le strânse mai tare. Ridică mâna ei spre gură şi, senzual, îi sărută centrul palmei.

— Te doresc, Stephanie, spuse el în timp ce ultimele note ale melodiei se stingeau şi curcubeul de lumini revenea.

Dintr-odată un murmur de voci întrerupse intimitatea momentului. Stephanie nu trebui să găsească un răspuns, pentru că dansatorii existenţi pe ring îi forţau să se dea la o parte. El îi păstra mâna în a lui în timp ce ea lăsa mulţimea s-o conducă afară de pe ring.

Fixându-şi privirea asupra lui Perry, ea îşi croi drum printre mese. Înainte să ajungă la masa lor, făcu o mişcare scurtă pentru a-şi elibera mâna din strânsoarea lui Brock. El îi dădu drumul fără proteste. Ea nu încercă să întâlnească privirea pe care fratele ei i-o aruncase când se strecurase

pe locul liber de lângă el. Se uită peste masă la Helen, a cărei expresie plictisită şi nerăbdătoare spunea totul.

— Sper că ai terminat de îndeplinit toate obligaţiile pentru această seară, Brock, vociferă Helen nervoasă de a fi lăsată singură atât de mult timp în acea seară.

— Nu mai comenta, Helen.

În timp ce se aşeza, el îşi strecura braţul prin spatele blondei şi îşi ridică paharul.

— Te-am avertizat că aceasta va fi o călătorie de afaceri. Era o aluzie uşoară, o lamă de cuţit înfăşurată în tone de catifea.

Dincolo de tonul glasului lui, privirea lui era fixată în ochii Stephaniei. Aceasta citi mesajul lui de nemulţumire şi dorinţă, acoperite cu răbdare. Ea sorbi din băutura ei, dar gheaţa care se topise o diluase şi o lăsase fadă şi fără niciun gust. Puse paharul jos şi se aplecă înainte pentru a-l privi pe fratele ei.

— Se face târziu, Perry. Ar trebui să mergem. Ştiind că va fi de acord, ea se ridică şi se dădu într-o parte pentru ca el să poată ieşi.

— Ne vedem dimineaţă, Brock.

El dădu mâna cu Brock, care, de asemenea, se ridicase în picioare.

— A fost o plăcere să vă întâlnesc, domnişoară Collins, spuse Stephanie către blondă, nepăsându-i că acea frază pe care o rostise era numai din politeţe.

Singurul răspuns al lui Helen fu o privire indiferentă. Apoi, Stephaniei se adresă lui Brock:

— Pleci duminică, nu-i aşa?

— Da, după-amiază târziu, încuviinţă el cu o uşoară înclinare a capului.

— Mă îndoiesc că ne vom mai vedea înainte de a pleca, aşa că îţi urez călătorie plăcută!

Ea îi întinse mâna. Brock i-o reţinu întra lui, astfel încât ea nu putu să şi-o retragă.

— Nu lucrezi mâine?

— Nu.

Conştientă că Perry era lângă ea, Stephanie îi aruncă o privire, zâmbindu-i larg.

— Am un şef extraordinar. Îmi dă liber în weekend-uri, astfel încât pot să-i spăl rufele şi să fac curat prin casă.

Brock îi eliberă mâna absent şi zâmbi spre fratele ei.

— Noapte bună. Ne întâlnim mâine dimineaţă în jurul orei opt.

Înainte ca ei să facă un pas pentru a se îndrepta spre ieşire, Brock era aşezat şi îşi concentrase toată atenţia asupra lui Helen care era, dintr-odată, plină de zâmbet. Stephanie încerca disperată să nu-şi amintească faptul că, numai cu câteva minute mai devreme, el o ţinuse în braţe. Acum altcineva era pe cale să-l satisfacă. Ea nu făcuse o treabă foarte bună convingându-se că era singura femeie norocoasă care avea parte de farmecul lui.

Se opriră la garderobă pentru a lua jacheta Stephaniei şi pardesiul lui Perry. Amândoi erau tăcuţi în timp ce se îndepărtau în noaptea rece de toamnă, îndreptându-se către maşină.

Singurul lucru care fu rostit în timpul drumului spre casă era remarca lui Perry:

— Sper că ştii ce faci, Stephanie.

— Şi eu, oftase ea.

Capitolul 4

Vasele murdare de la micul dejun erau aşezate în chiuvetă. Stephanie se opri lângă masă pentru a bea ultima sorbitură de cafea din ceaşca ei. Privi automat pe fereastra de deasupra chiuvetei, admirând colinele ce purtau blazonul roşu şi auriu al toamnei.

În spatele vechii case, un fir de apă izvora învolburat din coasta muntelui, completând peisajul cu un romantic pod de piatră ce-l traversa. Lemnele pentru foc erau tăiate şi stivuite lângă uşa din spate a casei – combustibil pentru iarna friguroasă din New England.

Oftând, se întoarse de la frumuseţea dimineţii senine de toamnă şi îşi aşeză ceaşca peste celelalte vase. Le va spăla mai târziu. Acum avea nevoie de apă fierbinte pentru prima tranşă de haine.

Veranda din spate era în acelaşi timp şi spălătorie; un spălător şi un uscător fuseseră aşezate într-un colţ. Micul spaţiu de pe podea era plin de coşuri şi grămezi de haine murdare pe care Stephanie le pregătise.

separându-le după culori, înghesuindu-le pe cele albe direct în maşina de spălat.

Era o zi suficient de plăcută, astfel încât ea putea să agaţe rufele pe sârmă ca să se usuce. Pe de altă parte, hainele întotdeauna aveau un miros mult mai proaspăt dacă le usca în felul ăsta.

Îşi ridică mânecile vechii cămăşi gri până peste coate. Era cămaşa despre care Perry spunea că era cu câteva numere mai mare decât ar fi trebuit, dar era confortabilă pentru lucru şi nu avea nicio importanţă dacă săreau stropi pe ea. Jeans-ii ei albaştri erau tociţi şi decoloraţi de numeroase spălări şi îi strângeau coapsele şi şoldurile, dar materialul era moale şi se mula ca o a doua piele.

Părul îl avea strâns într-o coadă scurtă, ridicolă, prinsă cu o bucată de material albastru. Nu se obosise să se machieze. Din moment ce avea de spălat rufele, de şters

praful de pe mobilă şi de curăţat podelele, nu era nicio şansă să plece undeva. Pe de altă parte, singura persoană care ar fi putut veni la ea sâmbătă dimineaţa era doamna Hammermill care-i aducea ouă proaspete pentru toată săptămâna.

Când se auzi un ciocănit în uşa din faţă, Stephanie nu ezită în legătură cu cine putea fi.

— Intră! strigă ea şi continuă să separe hainele. La sunetul uşii deschise şi apoi închise, adăugă:

— Sunt în bucătărie, doamnă Hammermill – ceea ce era suficient pentru a putea fi localizată. Poţi să aşezi ouăle pe dulap. Dacă ai mai multe decât de obicei, le voi lua pe toate. Perry mi-a spus că ar vrea o prăjitură.

Mă gândeam că voi încerca să-mi fac timp să-i pregătesc una în după-amiaza asta.

Se auzi o mişcare în uşa verandei, dar Stephanie nu ridică privirile. Era ocupată cu examinarea unei cămăşi albe pe care o avea în mână, pe care Perry reuşise s-o păteze în faţă cu cerneală.

— Nu ştii ce ar trebui să folosesc pentru a scoate pata asta de pe cămaşa lui Perry, nu? spuse ea încruntată. Am încercat aproape orice, de la o spălare la alta, şi…

Când privi în sus, îl văzu pe Brock stând cu umărul sprijinit de tocul uşii şi cu braţele încrucişate pe piept. Îngheţă când îl văzu.

— Brock!

— Încearcă să foloseşti fixativ. Secretara mea are mare încredere în el, sugeră el cu o urmă de amuzament răutăcios în vocea glumeaţă.

Pantalonii lui erau maro şi aceeaşi nuanţă o avea şi puloverul cu capul unui cal desenat pe piept.

Privirea ei zbură de la el la ceasul cu pendulă de pe peretele bucătăriei. Mai erau câteva minute până la opt şi jumătate.

— Ce faci aici? întrebă ea nedumerită, încă cercetând cămaşa şi stând în faţa mormanului de haine. Credeam că

este…

— Doamna care aduce ouă? Da, ştiu asta.

El termină propoziţia în locul ei şi îşi desfăcu braţele, îndreptându-se.

— Răspunsul la întrebarea ta este evident. Am venit să te văd.

— Da, dar… se presupunea că te întâlneşti cu Perry în dimineaţa asta, spuse Stephanie cu un vag protest.

— M-am întâlnit… pentru câteva minute. Ai de gând să vii aici? Sau trebuie să înot prin toate hainele astea pentru a ajunge la tine, o provocă el, ironizând-o în acelaşi timp.

Stephanie lăsă cămaşa lângă maşina de spălat. Făcând asta, deveni conştientă de felul în care arăta. Privirea ei alunecă în jos peste cămaşa plină de pete şi jeanşii decoloraţi. Simţi lipsa de machiaj, chiar şi a rujului de buze.

— Ar fi trebuit să telefonezi înainte de a veni aici. Ridicându-şi mâna către părul prins la spate, ea păşi peste mormanul de haine ce-i bloca accesul către uşă şi către Brock.

— Dacă aş fi făcut-o, nu aş fi avut şansa să asist la această scenă casnică.

Brock se întinse pentru a-i apuca mâna şi o trase în braţele sale, ţintuindu-i mâinile la spate în timp ce îi studia chipul.

— Şi tu ştii de altfel că în echipamentul ăsta semeni cu o fetiţă foarte sexy.

Nu era chiar complimentul pe care ea îl aştepta de la Brock, însă îşi întoarse capul pentru a lăsa să se aşeze pe obrazul ei sărutul lui, apoi îşi făcu loc să intre în bucătărie. Podeaua părea că alunecă şi fuge de sub picioarele ei, dar îşi dădu seama că era vorba doar de genunchii care începuseră să-i tremure.

— Nu vreau să semăn cu o fetiţă, declară ea ridicându-şi mâinile şi încercând să-şi dezlege eşarfa care îi ţinea părul.

Dar o legase bine şi strâns iar nodul se încăpăţâna să rămână nedesfăcut la încercările degetelor ei nesigure şi

tremurânde.

Când îl simţi pe Brock că încearcă să-şi facă loc pe lângă ea, voi să se dea la o parte, dar el îi puse o mână pe umăr, o strânse puternic şi, fixând-o acolo, nu o lăsă să facă nicio mişcare.

— Nu te mişca, îi ordonă el, iar Stephanie stătu liniştită în timp ce el încercă să-i deznoade eşarfa.

Atunci când eşarfa fu dezlegată, el o întoarse pe Stephanie şi îi aranjă părul trecându-şi degetele prin el.

— Acum arăţi doar sexy. Eşti fericită aşa? o întrebă el, o umbră leneşă trecându-i prin ochii cenuşii.

Dar nu mai aşteptă răspunsul, îşi aplecă uşor capul pentru a îi acoperi buzele cu sărutul lui moale, mătăsos. Buzele ei se deschiseră uşor în timp ce trupul i se curbă în îmbrăţişarea strânsă a braţelor lui. Stephanie îşi înfipse degetele în lâna puloverului lui Brock, căutând un punct de sprijin, ceva de care să se agaţe în adâncimea ameţitoare a sărutului lui. Ea fu expusă unei întregi serii de noi emoţii, nemaiîncercate până atunci, care o făceau să se lipească tot mai strâns de el, în dorinţa tremurătoare ce o cuprinse. El se smulse din sărutul pătimaş, eliberându-i buzele şi, pornind încet peste obraz, îi cuprinse în atingerea buzelor lui obrazul, urechea.

— Tu chiar ai crezut că n-o să mă mai vezi înainte să plec? spuse el pe un ton oarecum aspru.

— Nu mai sunt sigură dacă am crezut sau nu, admise ea ţinând ochii închişi în timp ce mângâierile lui coborau spre umeri.

— Unde îţi sunt părinţii? Pe cine altcineva aştepţi pe lângă femeia…?

— Părinţii mei sunt morţi, şopti ea, mirându-se că el nu ştia acest lucru. Nu este decât doamna Hammermill. Şi ea vine de obicei în jurul orei nouă, nu înainte.

Simţea şi auzea în acelaşi timp respiraţia regulată a lui Brock, înainte ca acesta să-şi ridice capul şi să-i zâmbească direct.

— Pentru orice eventualitate, de ce nu-mi prepari un mic dejun? Nu m-am ostenit să mănânc înainte de a veni încoace. M-am gândit că vei pleca la cumpărături în dimineaţa asta şi mi-a fost teamă că nu te voi mai găsi acasă.

Nedându-şi seama cât de îndrăzneaţă a fost rostind cele de mai devreme, Stephanie se decise să nu mai continue pe aceeaşi linie. Prin urmare, ea spuse:

— Vrei nişte şuncă şi nişte ouă?

— Ceea ce vreau eu nu se poate să am acum. Mâinile lui coborâră încet, trăgând-o sugestiv către el, presând-o tot mai mult de trupul său, înainte de a-i da drumul şi de a se îndepărta.

— Ouă şi şuncă este numai bine.

— Cum vrei să fie ouăle? întrebă ea, îndreptându-se spre frigider, bucuroasă că avea ceva de făcut.

Scoase pachetul în care se afla şunca şi luă ultimele două ouă.

— Şunca bine făcută, crocantă, iar ouăle mediu făcute. Aruncă o privire pe furiş în rafturile congelatorului după o cutie de suc de portocale.

— Suc?

— Nu mulţumesc, spuse Brock, venind lângă ea şi urmărind-o cum feliază şunca şi o pune în tigaie.

Când şunca începu să sfârâie în tigaie, ea se îndreptă către dulap, aflat în partea cealaltă a lui, ocolindu-l, şi se aşeză. Privi neîncrezătoare la masa din bucătărie apoi la el.

— Nu ţi-ar plăcea să mănânci în camera de zi? sugeră ea.

Se putea citi pe chipul lui răspunsul, care era în egală măsură sursa unei tulburări, dar în acelaşi timp îi dădea foarte multă încredere, siguranţă.

Stephanie zâmbea în timp ce aranja farfuria şi tacâmurile pe faţa de masă cu pătrăţele de pe masa din bucătărie. Se îndreptă înapoi către aragaz, pentru a întoarce şunca.

— Când ai luat ultima dată micul dejun în bucătăria cuiva? întrebă ea curioasă, privindu-l lung, păstrându-şi

privirile aţintite asupra lui.

— Probabil că atunci când eram copil, spuse el în timp ce Stephanie îl urmărea din priviri. Ai talent de bucătar?

— Nu tot atât de mult ca Perry, dar el are şi mult mai multă practică decât mine.

Şunca începu să se rumenească astfel încât ea continuă s-o întoarcă în tigaie.

Brock se aşeză în spatele ei, mâinile lui începură să-i mângâie încet şi cu tandreţe liniile umerilor ei, în timp ce, cu degetele ajunse aproape de gât, începu să o atingă tandru, urmărindu-i formele fine.

— De ce el are mai multă practică? întrebă el într-o doară nefiind într-adevăr interesat de subiect.

— Mama a murit când eu aveam numai patru ani. De atunci tata a trebuit să aibă două servicii pentru a ne putea creşte, iar Perry a gătit şi a avut grijă de mine.

Lui Stephanie îi era foarte greu să se concentreze la ce avea de făcut, având în vedere mângâierile lui. Reuşi însă să se descurce şi să salveze şunca înainte ca aceasta să se ardă şi, luând-o de pe foc, o puse alături pentru a se scurge pe un prosop de hârtie.

— Cu ce se ocupa tatăl tău?

— Se autointitula instructor de schi, dar în mod normal îşi câştiga existenţa ca barman şi ca tăietor de lemne de foc... asta până la accident.

Ea sparse ouăle şi le lăsă să cadă în untura încinsă de la şuncă.

— Accidentul care l-a determinat pe fratele tău să se lase de avocatură, ghici Brock.

— Da, după acel accident la schi a devenit infirm, spuse ea privind peste umăr şi o încruntătură curioasă, ciudată, îi brăzdă fruntea. Perry lucrează pentru ţine de mai bine de cinci ani. Desigur ştii asta.

— Nu, nu ştiam. De altfel nu mă obosesc să aflu lucruri despre viaţa personală a angajaţilor mei, cu excepţia cazurilor în care acestea le-ar afecta munca. Şi de altfel n-a

existat niciun motiv care să afecteze munca fratelui tău, spuse şi, cu o mişcare indiferentă a umerilor, se îndepărtă puţin.

— Dar cu siguranţă te interesează anumite aspecte ale pregătirii lor şi ale vieţii lor personale, insistă Stephanie.

— Doar calificările pentru fiecare post în parte cu specificul fiecăruia. Atâta timp cât obţin rezultatele pe care le doresc, nu mă interesează absolut deloc cine sau ce sunt ca indivizi în particular.

O cută apăru în jurul gurii lui, dar aceasta nu era rezultatul unui zâmbet.

— Te gândeşti că este o atitudine lipsită de înţelegere, dură, nu-i aşa? continuă el.

— Da, aşa este.

— Motelul White Boar reprezintă, ca pondere a afacerii Canfield Enterprises, doar o jumătate de procent din totalul profiturilor. Poate că în felul acesta îţi vei putea imagina cam câţi Perry Hall lucrează pentru mine şi nu am practic cum să mă implic în viaţa personală a angajaţilor mei, iar dacă aş face-o, aş pierde perspectiva de ansamblu şi deci responsabilităţile pe care le am şi care decurg de aici. În mod normal ar trebui să vând motelul.

— Şi de ce nu o faci?

Ea putea să înţeleagă care era logica argumentaţiei lui, dar, cu toate acestea, în sinea ei, nu putu să nu-şi reamintească previzibila lui lipsă de sentimente. Ouăle erau gata, astfel că ea se îndreptă cu tigaia spre masă, unde le aşeză pe farfurie cu ajutorul unei spatule de lemn.

— Din motive personale, răspunse Brock. Stephanie nici nu s-ar fi gândit că îi va spune care ar putea fi aceste motive, dar se înşelase. El continuă:

— Părinţii mei şi-au petrecut luna de miere la White Boar, atunci când au fugit ca să se poată căsători. Tata i l-a cumpărat mamei la a şasea aniversare a căsătoriei lor. El a fost acela care a decretat că lunile de miere vor fi una din specialităţile de la Canfield.

— Nu mă mir că nu vrei să-l vinzi.

Un zâmbet cald răsări pe chipul ei atunci când se întoarse spre el să-l privească, fiind mişcată de această neaşteptată expunere de sentimente pe care el o afişase.

— Şase luni după ce l-a cumpărat, ei au început un proces de divorţ, destul de urât, care a durat aproape doi ani. Mama s-a recăsătorit după acesta de mai multe ori. În schimb tata, mai înţelept, s-a consolat cu un lung şir de amante.

Brock privi cum zâmbetul ei se stinge de pe chip, în timp ce-i vorbeşte, nu fără o oarecare satisfacţie.

— El... el mai trăieşte? întrebă Stephanie, întorcându-şi privirea şi trecând pe lângă el.

— Da. S-a retras undeva în sudul Franţei. Cred că în momentul de faţă, iubita lui este un fotomodel de circa douăzeci de ani.

Brock o urmă înspre masă.

— Desigur, el o consideră a fi protejata lui, spuse el.

— Cafea?

După ce aranjă farfuria pe masă, ea îşi căută imediat o scuză pentru a face orice altceva decât de a sta pur şi simplu la masă cu el.

— Neagră şi fără zahăr.

Stephanie plecă de lângă masă în timp ce el tocmai se aşeza să mănânce.

— Nu cred că ai avut o copilărie prea fericită.

— Asta depinde de felul în care defineşti tu o copilărie fericită. Bunicul meu m-a crescut, chiar înainte ca divorţul părinţilor mei să înceapă. Ei erau mereu într-un fel de vacanţă permanentă, petrecându-şi timpul prin cine ştie ce colţ, mai mult sau mai puţin exotic, al lumii. Divorţul lor n-a avut cine ştie ce impact asupra mea. De cele mai multe ori eram plecat la şcoală sau dacă nu, eram împreună cu bunicul meu. Din ziua în care m-am născut, am fost destinat de a mă lega total de companie, iar după ce bunicul a murit, în urmă cu câţiva ani, a fost exact

activitatea căreia m-am dedicat total.

Stephanie turnă cafeaua în două ceşti cu care merse apoi spre masă.

— Şi deci ultima oară când ai mâncat în bucătăria cuiva, a fost în aceea a bunicului tău?

— Ar fi fost tare greu, râse scurt Brock. Bunicul îşi lua mesele întotdeauna la birou, asta dacă nu erau în plan întâlniri de afaceri. Nu, am petrecut o săptămână la unul dintre colegii mei de clasă. Acolo am mâncat în bucătărie.

— Atunci de ce nu vinzi motelul? îl întrebă Stephanie cu jumătate de gură, fiindu-i teamă să audă răspunsul. Este evident că nu reprezintă ceva de care te-ai legat sentimental.

Brock întârzie cu răspunsul, dar pe chipul lui nu se putea vedea nicio urmă de ezitare.

— Îmi reaminteşte de fiecare dată că relaţiile intime nu durează în mod necesar la nesfârşit, iar acest fapt este independent de cât de puternice, de intense, par a fi la suprafaţă.

— Vii aici la han în medie de patru ori pe an. Şi după câte ştiu, niciodată nu vii cu aceeaşi femeie a doua oară. Acesta este motivul pentru care…

Dar această întrebare nu cerea niciun răspuns, pentru că provocă imediat apariţia alteia pe buzele Stephaniei:

— De ce ai venit în dimineaţa asta, când Helen s-a reîntors în apartament?

— Pentru că nu mai voiam să stau împreună cu ea. Voiam să fiu cu tine.

Asprimea vorbelor lui se topi, dizolvându-se încet într-o notă de căldură.

— Îţi este teribil de greu încercând să mă înţelegi, nu-i aşa? Helen-ele din toată lumea asta vin şi pleacă din viaţa mea tot timpul. Am apetitul sexual al oricărui bărbat normal. Nu există nicio pretenţie, de niciuna din părţi, astfel încât nu există niciun alt motiv pentru a fi împreună decât acela fizic, sau sexual, dacă aşa preferi. Ea înţelege regulile

de bază şi le urmează, mai exact niciun fel de implicare, de angajare, de pretenţie asupra mea sau a timpului meu. În schimb, eu o tratez cu respect şi curtoazie. Şi nu intenţionez acum să te şochez sau să te impresionez. Vreau doar să precizez împrejurările care determină stilul meu de viaţă.

Stephanie încercă să fie indiferentă, dar ceea ce spuse era impregnat de un ton foarte rece.

— Sunt sigură că poţi să justifici absolut orice. Aplecându-se înainte în scaun, Brock întinse mâna şi o prinse ferm de braţ. Intensitatea privirii lui era înţepătoare.

— Ceea ce n-am reuşit însă să-ţi clarific ţie, Stephanie, este să te fac să înţelegi cât îmi este de greu să am o relaţie, acea relaţie pe care tu ai privi-o ca normală, cu o femeie. Nu am timp pentru a face curte.

Un muşchi de pe faţa lui începu să tremure.

— Mâine plec la New York. Probabil când voi ajunge voi primi un telefon care mă va face să plec pe Coasta de Vest. Voi sta acolo probabil o lună, sau poate chiar două. Sau voi sta o zi şi apoi voi pleca imediat la Zürich – deţin lanţuri hoteliere în zeci de localităţi. Astăzi sunt cu tine, dar până când te voi putea revedea, pot să treacă mai bine de şase luni. Cum aş putea să construiesc o relaţie sănătoasă în aceste condiţii? Cum aş putea să-i cer unei femei să mă aştepte, în condiţiile în care eu nu voi fi capabil să-i spun când ne vom mai putea revedea?

— Este într-adevăr lipsit de orice speranţă, nu? Vocea ei, blocată de emoţie, răsună înfundat.

El îi eliberă mâna stăpânindu-şi abil iritarea. Se opri o clipă înainte a continua să mănânce restul micului dejun.

— Uneori uit că aşa este, dar motelul îmi reaminteşte de fiecare dată cum stau lucrurile… şi asta în fiecare lună când îi văd numele pe rapoartele pe care le primesc.

— Din cauza asta spuneai că nu vrei să ai niciun moştenitor şi că numele de Canfield ar trebui să se stingă?

— Absolut nimeni n-ar trebui să poarte o astfel de

responsabilitate şi ar trebui să şi-o asume doar în cazul în care şi-o doreşte, declară el.

— Tu… tu ai putea să vinzi? sugeră Stephanie, ezitând.

— Pentru asta am fost pregătit, asta ştiu cel mai bine să fac.

Pe buzele lui răsări o jumătate de zâmbet.

— Mă îndoiesc că aş putea să te fac să înţelegi asta, continuă el. Nu-mi voi schimba în niciun fel viaţa, chiar dacă am de ales şi altă variantă.

Îşi şterse gura cu un şerveţel.

— A fost un mic dejun foarte bun. Mai este cafea?

— Da, desigur.

Lipsită de vlagă Stephanie se ridică să-i ia ceaşca. După toate cele ce i le spusese, ea încerca în continuare să-şi imagineze cum şi unde ar putea ea să îşi facă loc în viaţa lui.

Brock şi-a dat cu siguranţă seama de confuzia care o cuprinsese, pe care o trăda privirea ei pierdută, şi se întinse pentru a o opri atunci când trecu pe lângă scaunul lui, braţul lui aşezându-se tandru pe mâna ei.

— Când găsesc ceva ce într-adevăr îmi doresc, mă întind şi-l iau, Stephanie, pentru că în mod sigur nu va mai fi acolo unde este atunci când mă voi întoarce. Trăiesc greu şi într-un ritm rapid – la fel este şi iubirea mea. Şi dacă uit să-ţi spun că eşti superbă sau că ochii tăi au culoarea cerului de dimineaţă, este pentru că nu mă gândesc la asta. Nu vreau să irosesc un timp prea preţios pentru mine.

— Da, eu…

Răspunsul ei fu întrerupt de o bătaie în uşa de la intrare. O surprinse, până când îşi dădu seama cine era.

— Este doamna Hammermill, şopti ea.

— Doamna Ou, spuse Brock, lăsându-şi mâinile să cadă, eliberând-o pe Stephanie pentru a putea merge să deschidă uşa.

Punând cana lui pe masă, ea se îndreptă către living.

— Da, imediat, doamnă Hammermill! spuse pentru ca

apoi să deschidă uşa, lăsând vederii în cadrul ei o femeie scundă cu o pălărie cilindrică, neagră. Două duzini de ouă se legănau în mâna ei.

— Îmi pare rău că am întârziat, dar domnu' are gripă şi a trebuit să fac eu toate treburile.

— Sper că se va face bine curând, murmură Stephanie, şi se îndreptă spre bucătărie urmată de femeie.

Doamna Hammermill se opri atunci când detectă o prezenţă masculină străină în bucătărie, uitându-se suspicios la el. Stephanie făcu repede prezentările. Instantaneu doamna Hammermill fu toată numai un zâmbet.

— Poate că aţi putea să vorbiţi cu Perry să mă lase să aprovizionez cu ouă restaurantul. Chiar dacă ar trebui să mai cumpăr nişte…

— O să-i vorbesc despre asta, o asigură Brock. Luând banii pentru ouă din borcanul de pe dulap.

Stephanie se întoarse în bucătărie, unde îi plăti femeii pe care o grăbi cu tact spre ieşire. Deja regreta că l-a prezentat pe Brock, dar bârfele care s-ar fi purtat prin oraş ar fi fost cu siguranţă mai rele.

După ce a condus-o pe femeie afară din casă, Stephanie se întoarse în bucătărie.

— Îmi pare rău că doamna Hammermill a încercat să te convingă şi să obţină aprovizionarea cu ouă a restaurantului de la motel, îi spuse cu un zâmbet strâmb. Ceea ce vrea ea de fapt este ca Perry să-i finanţeze extinderea, astfel încât să-şi poată cumpăra mai multe cuiburi şi mai multe cloşti, ceea ce ar însemna să-şi construiască un nou adăpost pentru găini. Este minunată şi te poţi baza pe ea, dar nu cred că ai vrea să intri în comerţul cu ouă.

Se opri lângă masă unde începu să adune vasele pe care le puse apoi în chiuvetă pentru a le spăla mai târziu.

— Ai dreptate, nu mă interesează absolut deloc afacerile cu găini – şi nici cele legate de vase. De fapt… Brock îi luă

mâna şi o trase în poala lui pe scaun, de fapt acum nu am în minte decât o singură fuzionare. Aceea cu tine.

Dezechilibrată de mişcare, Stephanie era dependentă de sprijinul ferm al braţelor lui. Simţi cum, brusc, pulsul îi creşte, percepând sunetul respiraţiei lui, aproape ca un geamăt. Îşi trecu mâinile după gâtul lui, îmbrăţişându-l, degetele ei căutând cu ardoare vibraţia moale a părului lui negru.

Sărutul care urmă fu senzual, gurile şi buzele lor se uniră într-un sărut plin de plăcerea descoperirii celuilalt. Bucuria înceată, grea care o cuprinse pe Stephanie, îi alungă toate gândurile. În leagănul poalei lui, Stephanie simţi întipărirea arzătoare a pulpelor lui aflate dedesubtul ei, abdomenul lui plat şi muşchii încordaţi ai pieptului şi umerilor lui. Atât de senzual, atât de viril! O aprinsese atât de mult, încât simţurile ei o luară razna.

În timp ce o săruta, buzele lui Brock explorară gura şi obrajii ei, săruturile sale atingându-i zonele sensibile de lângă ureche şi de pe gât, înflăcărând răspunsul intens al trupului ei. Excitată de sărutările lui, ea fu stimulată mai mult de coborârea lui înceată şi, atingându-i cu buzele obrazul şi gâtul, căută moliciunea atingerii lui Brock, simţind aroma puternică de after-shave şi fu impresionată plăcut de ea. Era o experienţă cu totul nouă – libertatea de a explora şi de a fi explorată.

Mâinile lui grijulii deveniră nerăbdătoare, încurcându-se în cămaşa largă, subţire şi plină de falduri pe care Stephanie o purta. Atunci când reuşi să-i dezvelească talia, Stephanie fu surprinsă de gestul lui. Carnea ei se înfioră imediat pentru ca apoi să se topească la atingerea lui tandră.

Însă pe măsură ce degetele lui se apropiară de deschizătoarea sutienului ei raţiunea şi-a revenit în drepturi pentru o clipă. S-a lăsat purtată de val, fără să ştie ceea ce ea voia cu adevărat. Se trase de lângă el, împingându-se cu mâinile în pieptul lui pentru a se elibera şi a putea respira,

şi pentru a-şi putea aduna gândurile.

— Stephanie, vocea lui era o rugăminte şi o poruncă în acelaşi timp.

O sărută încet pe umărul dezgolit.

— Nu.

Ea îi răspunse cu o voce înfundată, răsucindu-se şi ridicându-se din poala lui, făcând câţiva paşi rapizi şi îndepărtându-se de scaunul lui, în timp ce îşi trase cămaşa peste piept şi peste coapse.

— De prima dată de când te-am văzut, continuă ea, am ştiut că trebuie să rămân cu amândouă picioarele pe pământ, iar dacă nu, cu siguranţă că tu ai putea să mă dobori. Şi asta la propriu.

Stephanie începu să râdă zgomotos, încercând să facă totul să pară o glumă, chiar dacă ştia că este adevărul gol-goluţ.

— Te vreau, te doresc, Stephanie. Ţi-am mai spus asta şi noaptea trecută, îi reaminti Brock, iar Stephanie merse către masa de lucru din bucătărie, stând cu spatele către el şi încercând să scape de sub atracţia vocii lui excitante. Şi oricum acum este cu mult mai adevărat decât atunci.

La sunetul scaunului, ea îşi dădu seama că el s-a ridicat în picioare, şi se prinse cu mâna de marginea mesei simţind nevoia să se sprijine de ceva.

— Toate astea se întâmplă mult prea repede pentru mine, încercă ea să îi explice, şi să nu îşi trădeze disperarea care o cuprinsese. Tu nu înţelegi, Brock, eu nu pot să mă port aşa, nu pot să tratez sexul aşa cum îl tratezi tu, superficial.

— Cât de multe ştii tu despre sex, Stephanie? Când îi vorbi ea ştiu că el se află chiar în spatele ei, iar tonul vocii lui era plin de răbdare şi încredere.

Încheieturile de la degetele ei se albiră, atât de tare strângea marginea mesei în efortul pe care-l făcea de a nu se întoarce spre el. Pentru că dacă ar fi făcut-o, ştia că ar fi fost pierdută în faţa lui.

Pentru a contracara siguranţa lui ea îi răspunse defensivă şi tăioasă în acelaşi timp.

— Sunt sigură că nu ştiu atât de multe câte ştiţi dumneavoastră, domnule Canfield.

— Domnule Canfield?

Vocea lui era periculos de joasă. Degetele lui o apucară de umeri şi o forţară să se întoarcă. Ea era rigidă, înţepenită în strânsoarea lui, dar nu-i putu rezista. În apropierea şi sub atenţia privirilor ochilor lui gri, ea îşi lăsă repede capul pe spate.

— Hei, ce-i asta? continuă el.

— Sexul este pentru tine doar o atingere pur fizică, la fel ca şi sărutul. Pentru mine nu înseamnă acelaşi lucru şi nu-l tratez cu uşurinţa cu care îl tratezi tu, se apără ea, însă plină de ezitare şi nesiguranţă.

El îi studie o bună bucată de timp expresia chipului, până când ea simţi din nou cum se încinge, cum se înfierbântă.

— Stephanie, tu eşti virgină? întrebă el, părând că se îndoieşte puţin de acurateţea concluziei sale.

Capul ei se aplecă, cu bărbia în piept.

— Ar trebui să îmi cer iertare pentru lipsa mea de experienţă?

În întrebarea ei se simţea puţină mânie, puţină durere.

— Câţi ani ai?

Degetele lui se înfipseră în carnea umerilor ei.

— Douăzeci şi doi, răspunse ea rigid.

— Doamne, unde ai fost în toată perioada asta a vieţii tale, într-o mănăstire? spuse Brock neîncrezător şi pus pe glume nesărate. O virgină de douăzeci şi doi de ani care răsare uite aşa, cum ai pocni din degete.

Remarca lui o indignă.

— Accidentul de la schi al tatălui meu l-a lăsat aproape paralizat, a trebuit să-l hrănesc, să-l îmbăiez, să-l îmbrac, să-i citesc, să fac totul pentru el timp de cinci ani. Tăticu nu şi-a plâns niciodată de milă, însă obişnuia să mă certe pentru că nu ieşeam din casă şi nu mă duceam să mă

distrez. Perry avea grijă de el de fiecare dată când era acasă, dar niciodată n-ar fi avut de unde să ştie când ar fi putut apărea o urgenţă şi ar fi trebuit să meargă imediat la motel.

Stephanie era furioasă şi nu-şi dorea să se tempereze.

— Dar cine s-ar fi putut lega de mine, care aveam un tată bolnav acasă? Şi nici nu ne-am putut permite neiodată să angajăm pe cineva care să aibă grijă de el tot timpul. Nu vreau să mă plâng de aceşti cinci ani. Nu regret nicio clipă din ei, pentru că m-au adus mai aproape de tata decât am fost vreodată. Aşa că îţi poţi bate joc de mine cât vrei…

El îi acoperi buzele cu două degete pentru a o opri din tiradă. Chipul său deveni dintr-odată tăios şi sobru.

— Nu îmi bat joc de tine.

El îi urmări cu degetele conturul buzelor şi fu absorbit de conturul lor perfect. Furia ei dispăru ca şi cum nici n-ar fi existat.

— Este extrem de puţin probabil să întâlneşti o fire pasionată ca a ta, spuse el, la o persoană care nu a făcut nimic până acum. Dar asta nu schimbă nimic.

Privirea lui se ridică pentru a o întâlni pe a ei. Sclipirile argintii întunecate a ochilor lui o ameţiră.

— O să încerc în continuare să ajung în pat cu tine. Ştiind că voi fi primul, acest lucru te transformă într-un premiu pe care sunt cu atât mai hotărât să-l câştig.

Brock o strânse în braţe încet, fără să se grăbească, şi, arcuindu-i spatele, o ţintui cu coapsele de masă. Felul în care mângâierile sale tandre o înconjurau, o umpleau de plăcere. Atenţia lui se mută asupra pulsului ei din ce în ce mai rapid, din ce în ce mai sălbatic, vizibil pe gâtul ei fin.

— A cui este cămaşa asta? întrebă el, după ce îşi încurcă o mână în faldurile ei.

— A lui Perry, admise ea cu o voce sugrumată, tulburată de perceperea acută pe trupul ei a masculinităţii lui trezite.

— Cămaşa asta cu siguranţă trebuie să dispară de pe tine, spuse el încet în apropierea gâtului ei, începând s-o

tragă încet de pe umeri în sus. De acum înainte, dacă va mai fi să porţi haine bărbăteşti, acelea vor fi ale mele.

— Cum vrei tu, şopti ea cu o dorinţă intensă în voce, moale şi fragilă în braţele lui puternice, rezemându-şi fruntea de umărul lui în timp ce ploaia săruturilor lui aducea dezastrul simţurilor ei excitate la maximum.

— Ştii foarte bine ce spun, răspunse Brock, percepând subterfugiul răspunsului ei. Am spus-o de fiecare dată când te-am privit şi te-am atins. Vreau să fac dragoste cu tine – acum şi aici. Ai amândouă picioarele pe pământ. Nu asta ai vrut?

Dar nu era aşa simplu. Nu pentru Stephanie. Nici chiar acum, când în interiorul trupului ei se dădea o asemenea luptă. Confuzia îngrozitoare care o cuprinse, o determină să întârzie cu răspunsul. Mâinile lui se desprinseră din îmbrăţişare şi începură s-o mângâie tandru pe umeri.

— Dar voi amâna toate acestea până după prânz, astfel încât să ne putem petrece dimineaţa împreună, o informă el cu o voce uşor subţiată, dar nu este nicio şansă care eu să stau aici în casa asta alături de tine, singuri şi să nu…

Trase adânc aer în piept şi apoi o eliberă în întregime.

— Mai bine am merge cu maşina undeva. Cel puţin în cazul ăsta îmi voi ţine mâinile pe volan şi deci voi fi capabil să te las în pace. Mergi şi te schimbă, aranjează-te… fă ce ai de făcut, tu ştii. Te voi aştepta aici, jos.

Stephanie îl privi, o parte din planurile lui nefiind acceptabile pentru ea, dar ochii lui gri o convinseră să accepte oferta asta, dacă nu cumva ar fi fost cazul să accepte alternativă ei.

— N-o să dureze decât câteva minute, promise ea.

Capitolul 5

Drumurile erau înţesate de maşinile turiştilor care erau nerăbdători să asiste la spectacolul oferit de toamnă şi de frunzele multicolore ale copacilor, şi să arunce desigur o privire la tradiţiile păstrate aici şi personificate de ceea ce se chema Yankee New England – podurile de lemn, clopotniţele şi turnurile albe ale bisericilor, magazinele de antichităţi şi pieţele satelor. Ruta pe care apucase Brock devenea din ce în ce mai mult o chestiune de alegere a drumului cel mai uşor, decât unul dinainte planificat.

Stephanie stătea relaxată în scaunul îmbrăcat în catifea, înconjurată de luxul Mercedesului albastru. Radioul era pornit, dar lăsat la un volum mic, cele patru boxe ale acestuia copleşind-o cu sunetele clare, transparente ale muzicii. O întreagă paletă de culori exploda afară, dincolo de fereastra maşinii; roşu şi galben împletindu-se cu verdele închis al pinilor urcau într-un amestec de culori pantele Munţilor Albi profilându-se pe cerul albastru senin.

Traficul se mai micşoră pe traseul ales, astfel încât Brock întoarse şi apucă pe drumul care-i ducea spre sud, prin Franconia Notch. O structură din granit răsărea în faţa lor, iar un zâmbet de mulţumire apăru pe chipul Stephaniei în momentul în care o văzu.

— Acolo este prietenul meu, murmură ea, spărgând aproape inconştient liniştea instaurată.

— Care dintre ei?

Brock se uită în oglinda retrovizoare pentru a identifica în rândul maşinilor pe care tocmai le depăşise, întrebându-se în care dintre ele ar putea fi prietenul ei.

— Nu acel gen de prieten. Zâmbetul ei crescu pe măsură ce-i indică structura granitică, „Bătrânul Munţilor”.

Ea privi îndelung la profilul brăzdat pe care Natura l-a sculptat în granit cu milioane de ani în urmă.

— Obişnuiam să fac poveşti cu el pe vremea când eram copilă – cam genul de poveşti pe care le fac copii despre

Omul din Lună, presupun.

— Dacă el este singurul meu concurent, atunci ar fi trebuit să am succes.

Brock îi aruncă o privire plină de căldură şi de dorinţă.

— Măcar inima ta nu este ca a lui, făcută din piatră, spuse ea.

Trecură prin dreptul profilului din granit, imortalizat cu foarte mult timp în urmă de Nathaniel Hawthorne, în lucrarea sa clasică „Chipul uriaş din piatră”. Stephanie se aşează din nou confortabil în scaun, lăsându-şi privirile să se plimbe pe chipul lui Brock. Doar simpla lui privire o făcea să se simtă mai caldă.

— Atunci când eram mică, eram aproape sigură că trebuie să existe o cale prin care să-l aduc la viaţă, un fel de magie pe care zânele o cunosc şi o practică. Iar el mi-ar fi putut spune toate secretele lumii.

— Şi acum? întrebă Brock curios. Stephanie ridică din umeri.

— Cred că am crescut, bănuiesc.

— Nu. Tot ceea ce ai tu de făcut este să mă atingi, iar eu o să capăt viaţă.

Răspunsul lui, spus cu o intonaţie sexy, era întărit de aspectul lipsit de vigoare, dar aparent serios.

Înghiţind în sec, Stephanie privi într-o parte, simţind cum se înroşeşte toată şi cum căldura i se răspândeşte prin vene. Privirea i se odihni, rătăcind pe fereastră, uitându-se la peisajul care defila pe lângă maşină, căutând o scăpare dar fără a-şi dori s-o găsească. Sunetele specifice de la semnalizare o surprinseră, făcând-o să se uite la Brock.

— Cred că amândurora ne-ar prinde bine nişte aer curat, se justifică el.

Înainte de a ajunge la trecătoare, el trase pe dreapta în parcarea special amenajată pentru vizitatorii de la Flume. Atunci când opri motorul, Stephanie îşi deschise singură uşa nemaiaşteptându-l pe Brock să ocolească maşina şi să vină să i-o deschidă. Aerul răcoros şi înviorător al toamnei îi

limpezi gândurile, eliberându-i simţurile şi lăsând-o să perceapă şi celelalte obiecte din jurul ei.

Atunci când Brock ajunse lângă ea şi o prinse reflex de mână, ea răspunse în acelaşi fel, bucurându-se de căldura şi fermitatea mâinii lui puternice, care-i dădea plăcuta senzaţie de apartenenţă, de a fi împreună. El îi aruncă un zâmbet înainte de a ajunge şi de a se aşeza la rândul format de ceilalţi turişti aflaţi acolo, pentru a lua autobuzul spre Flume.

Discuţiile fără sfârşit ale turiştilor îi opriră de a-şi vorbi.

Pe Stephanie n-o deranja acest lucru. Fu apoi liberă să guste senzaţia de a fi împinsă, strivită în Brock pentru a putea face loc unui al treilea pasager pe bancheta autobuzului.

Braţul lui îi era trecut după umeri, iar şoldurile şi coapsele lui musculoase se întipăriră într-ale ei. Se simţea în siguranţă trăind toate acestea ştiind că sunt înconjuraţi de lume, permiţându-i să se bucure de simpla apropiere şi de a îndepărta tentaţia posibilă a unei atingeri mai intime.

Pe măsură ce autobuzul se apropia de destinaţie, Brock îi murmură în ureche:

— Dacă ai să continui să mă exciţi ca o blestemată, îmi voi încolăci încet mâna după gâtul tău frumos pentru ca apoi să te muşc de el.

Brock îşi trecu uşor buzele peste lobul urechii ei şi apoi o sărută pe tâmplă.

O femeie mai în vârstă aflată în spatele lor îi şopti tovarăşului ei de drum

— Nu este minunat? O pereche de îndrăgostiţi! Remarca îl făcu pe Brock să facă o grimasă caraghioasă. Stephanie privea înainte, simţindu-se puţin ameţită.

Atunci când autobuzul opri, niciunul dintre cei doi nu se grăbi să coboare împreună cu valul de turişti. Îi lăsară pe aceştia să se înghesuie în graba lor şi apoi îi urmară, însă încet şi fără a se grăbi. De data aceasta Stephanie nu mai percepea tăcerea care se instalase între ei la fel de

confortabilă ca la începutul călătoriei. Când Brock îşi luă mâna de pe talia ei pentru a se încheia la unul dintre nasturii de la trenciul său, ea se opri alături de el. În faţa lor se întindea spre intrarea în defileu un drum placat cu scânduri ce se pierdea în întuneric.

— Este mult mai bine să vii aici vara, când e cald, spuse ea rupând tăcerea, atunci cu siguranţă ai aprecia răcoarea şi umbra de aici.

— Dacă vrei să te încălzeşti, te rog să-mi spui. Voi fi foarte bucuros s-o fac.

Când privirile ei se odihniră în ochii lui ce sugerau leneşi contextul vorbelor spuse, Brock întinse mâna şi şi-o trecu prin dantela castanie a părului ei, aducând-o mai aproape de el, în timp ce cu cealaltă mână îi mângâie obrazul. El îi zâmbi uşor.

— Nu ştii cum să răspunzi toate aceste avansuri sexuale, nu-i aşa?

— Nu am mai fost cu nimeni până acum... care să facă permanent astfel de aluzii, aşa cum faci tu, admise ea, încercând să scape îmbrăţişării iminente.

— Spun întotdeauna ceea ce gândesc, zise Brock privind în ochii ei albaştri, ceea ce gândesc atunci când tu eşti lângă mine.

Vibraţia adâncă a vocii lui străbătu aerul rece şi Stephanie o simţi în pieptul ei.

— Te deranjează lucrul ăsta?

— Da.

— Mă bucur. Răspunse cu un fel de graţie, gura lui apropiindu-se de a ei pentru a-i simţi buzele răcoroase atingându-se de ale lui. Îndreptându-se, Brock o luă după umeri şi o conduse spre intrare.

Pătrunseră în defileul îngust şi adânc în tăcere şi merseră unul lângă celălalt până când podeţul de lemn se îngustă şi Stephanie trecu înainte. În amândouă părţile podeţului se ridicau pantele abrupte ale pereţilor stâncoşi, până la peste douăzeci de metri deasupra. Muşchii creşteau pe piatra

umedă îmblânzind structurile tăioase ale pietrei cu formele lor.

Un pârâu zburdalnic sălta peste pietrele din fundul defileului, podeţul mergând pe traseul pe care acesta îl sculptase în piatră. Lungul defileu fusese tăiat în stâncă cu secole în urmă de apele râului Pemigewasset, înainte ca gheţarii să se retragă.

Stephanie se opri aproape de sfârşitul defileului Flume, unde podeţul făcea un unghi drept urmând conturul stâncii erodate. Sprijinindu-se de balustradă rămase să privească în jos la apă. Un grup compact de frunze reuşise să rămână într-o bulboană, dar apa pârâului în curgerea tumultuoasă făcea la capătul acestui ochi de apă mai liniştit un vârtej care sorbea fragila plută de frunze.

— Este foarte plăcut şi liniştit aici, nu?

Ea privi către Brock, care stătea alături de ea, sprijinindu-se doar cu o mână de balustradă, şi a cărui atenţie era complet acaparată de prezenţa Stephaniei.

— Stephanie, te invit să iei cina cu mine diseară, spuse el, doar noi doi, în apartamentul meu... cu vin, lumânări aprinse, şi muzică lentă. O să închiriez o maşină şi o voi trimite pe Helen oriunde dracului va voi ea să meargă, la Boston, New York sau la Roma. Vom avea la dispoziţie toată noaptea, iar dimineaţa vom putea lua micul dejun în pat.

Stephanie încercă să plece dar el îi blocă drumul, schimbându-şi poziţia pentru a o prinde în colţul podeţului, o imobiliză, punând mâinile de o parte şi de alta a ei.

— Te-am întâlnit acum doar douăzeci şi patru de ore, încercă ea să argumenteze lipsită de orice şansă.

Când Brock începu s-o sărute pe obraji şi pe gât, Stephanie nu mai rezistă acestei tactici de convingere a unui maestru. Era conştientă de căldura respiraţiei lui şi de răceala buzelor lui pe pielea ei, făcând-o să se înfioare la fiecare atingere.

— Să pretindem că ieri când ne-am întâlnit ar fi acum doi ani, că cina am fi luat-o cu o săptămână în urmă, iar

dimineaţa asta ar fi ieri. Timpul este ceva pe care nu-l percep cantitativ. Noi trebuie să facem din el ceea ce este cel mai intens lucru la un moment dat, să nu-l risipim pe aceste preliminarii lipsite de noimă, murmură Brock, rămâi cu mine. Vom avea la dispoziţie o întreagă noapte pentru a ne cunoaşte mai bine unul pe celălalt – şi asta în toate felurile posibile.

Ea se cutremură de dorinţa lui evidentă şi se retrase, întorcându-şi capul pentru a se apăra de săruturile lui.

— Nu înţelegi, Brock, spuse cu o voce catifelată, nu vreau să fiu doar virgina cu care tu te-ai culcat pe întâi octombrie în New Hampshire.

Expresia feţei lui împietri, în timp ce se îndreptă şi îşi băgă pumnii strânşi în buzunare.

— În regulă, uită invitaţia pentru diseară.

Cei doi stăteau faţă în faţă, între ei născându-se o distanţă.

— Mâine după amiază trebuie să plec. Ce ai de gând să faci dimineaţa?

Întrebarea o luă pe Stephanie pe nepregătite.

— Eu... eu, în mod normal aş fi mers la biserică. Brock strânse din dinţi, cuprins de mânie. În ochii săi gri apăru o umbră întunecată care-i dădu fiori reci Stephaniei.

— Presupun că mă vei invita să merg împreună cu tine. Dumnezeule, o să stau în biserică, tânjind şi dorindu-te, spuse el, aruncând cuvintele printre dinţi, grăbit şi plin de furie. Te rog, scuteşte-mă de această ipocrizie.

Ea deschise gura, dar nu putu să rostească niciun cuvânt. Mâna lui o apucă brusc de cot şi o determină să meargă pe podeţ înapoi. Pacea senină a defileului stâncos se transformă subit, umplându-se de tensiune.

Nu şi-au mai spus niciun cuvânt până când au ajuns la autobuz şi, mai departe, până la maşina lui Brock.

— Te voi mai vedea înainte să pleci? riscă Stephanie o întrebare şi o privire spre profilul lui.

— Nu la noapte. Nu sunt capabil de atâta autocontrol.

El nici măcar nu i-a aruncat o privire, răspunzându-i la întrebare, nici după ce a ieşit din parcare.

***

Vânturile nordului veniră să dezgolească arborii de frunzele toamnei, lăsând vederii scheletele negre ale trunchiurilor, iar pe jos un covor de frunze moarte. Prima zăpadă anunţa sezonul ce va să vină, în ultimul weekend al lui octombrie. Noiembrie sosi.

Stephanie îi scrise lui Brock două scrisori scurte cu veşti despre motel şi despre regiune, mai puţin orice fel de mesaje personale. Singura adresă pe care ea o avea era aceea la care se trimiteau rapoartele lunare. Nu era deloc sigură că scrisorile aveau să-i parvină. În ultima săptămână îi trimisese doar o vedere.

Nu a avut la toate aceste scrisori, nici măcar un singur răspuns, de oricare fel ar fi fost el, iar ea, pe măsură ce trecea timpul, ajunsese la concluzia că el o uitase deja.

Nu putea să se descotorosească de sentimentul că a fost pe punctul limită de a descoperi ceva minunat, şi a ajuns acolo doar pentru a-l pierde.

Soneria telefonului se auzi. Fără să clipească, răspunse.

— Domnişoara Hall la telefon, vă pot ajuta cu ceva?

— Ce mai faci?

O voce bărbătească, ce părea cunoscută, se auzi în receptor.

Nevenindu-i să creadă, Stephanie strânse cu putere receptorul telefonului, sângele începând să-i cânte în vene.

— Brock?

Ea îşi simţi vocea cum se sugrumă.

— Unde eşti?

În fundal ea putea distinge vocile stinse ale mai multor oameni.

— Îţi vine să crezi?

Râsul lui scurt fu amplificat de telefon.

— Sunt în mijlocul unei întâlniri cu consiliul de conducere. Nu ştiu dacă ei îşi dau seama cu cine vorbesc, dar a trebuit să te sun.

— Mă bucur. Răspunsul ei nu se ridică la mai mult decât intensitatea unei şoapte.

— Poşta a sosit astăzi de dimineaţă, am primit cele două scrisori şi vederea de la tine, spuse el.

— Eu... n-am ştiut... nu sunt sigură dacă ar fi trebuit să-ţi scriu.

— Acestea sunt nişte vremuri liberale, dar nu mă surprinde că tu ai rămas în urma lor, glumi el, dar fără a fi răutăcios.

O voce se interpuse, întrerupând conversaţia.

— Domnule Canfield, aici sunt rapoartele pe care le-aţi cerut, relativ la schimbul de valută în acest semestru.

— Bine, Frank, fu răspunsul estompat al lui Brock, apoi clar, spuse: Mai eşti acolo?

— Da, sunt aici, îl asigură Stephanie, vocea-i recâştigând în vigoare.

— Acesta este poate cel mai frustrant mijloc de comunicaţie. Nu te pot nici vedea, nici atinge.

— Ştiu şi eu asta.

— Domnule Canfield?

Aceeaşi voce întrerupse din nou convorbirea

— La naiba, Frank, nu vezi că vorbesc la telefon? Se întoarse din nou la receptor şi continuă.

— Îmi pare rău. Nu este bine deloc. Nu pot să vorbesc acum, încerc să-mi planific să vin acolo în decembrie sau poate în ianuarie.

Aşa de târziu! gândi Stephanie, dar nu spuse nimic, decât:

— Chiar în mijlocul sezonului de schi. Poate că vei avea timp într-o după-amiază să mergi pe pârtie. Deja stratul de zăpadă este suficient de mare.

— Mă doare-n cot de toată zăpada, spuse el.

În vocea lui apăru o umbră de nerăbdare când adăugă

promisiunea:

— Te voi vedea… curând, sper.

— La revedere, Brock.

Legătura telefonică se întrerupse înainte ca Stephanie să închidă telefonul. Apoi rămase uitându-se la el. Surprinsă de o mişcare în apropierea ei se întoarse brusc, văzându-l pe Perry în cadrul uşi.

— A fost Brock?

— Da, spuse ea, prinzându-şi înapoi cercelul la ureche, nevoind să discute cu Perry micile dulci amănunte ale scurtei conversaţii cu Brock.

O umbră de tristeţe apăru pe chipul lui.

— Nu-l lăsa să-ţi sfărâme inima, Steph.

Mâna lui alunecă încet pe tocul uşii, apoi, cu un gest de neputinţă, Perry se întoarse şi ieşi.

Capitolul 6

Nu au mai fost şi alte telefoane de la Brock. Stephanie a continuat să-i scrie, dar nu mai des decât o făcea înainte. Altceva decât să-i scrie că aşteaptă cu nerăbdare următoarea lui vizită în New Hampshire, nu era nou faţă de scrisorile precedente, ea nefăcând nicio remarcă posesivă în ceea ce-l priveşte. Ştia că la următoarea întâlnire a lor lucrurile puteau fi cu totul diferite, iar ea nu-şi dorea să trimită scrisori care ar fi putut s-o stânjenească în vreun fel în viitor.

Meteorologii prevăzuseră pentru Ziua Recunoştinţei ninsoare. Ningea încet, cu fulgi graşi, depunându-se repede pe pământul care era deja acoperit de alb de la ninsorile precedente. Era o zi de lucru ca toate celelalte, pregătind vacanţa de Ziua Recunoştinţei, una dintre cele mai importante din sezonul de iarnă.

Când Stephanie intră în bucătărie în acea dimineaţă, fratele ei era la uşa de la intrare, îmbrăcat bine, cu ghete, mănuşi şi fular.

— Hai să nu mâncăm în dimineaţa asta nimic. Voi pune lanţuri de zăpadă la maşina de transport. O să luăm micul dejun când ajungem la han.

— Când meteorologul a anunţat noaptea trecută zăpadă, a ştiut ce zice, nu? spuse ea, privind prin ferestrele îngheţate, afară, cum fulgii de zăpadă se aşterneau până departe peste dealurile alb-gri.

— Ne pregătim pentru o furtună, profeţi Perry. N-o să faci deloc rău dacă o să-mi iei şi mie trusa de bărbierit şi o cămaşă curată, şi pentru tine câteva schimburi. Dacă rămânem înzăpeziţi sus, va trebui să rămânem la motel. Iar drumul nostru, ştii că este unul dintre ultimele pe care le curăţă maşinile de deszăpezit.

Se strâmbă şi ieşi afară, într-un vârtej de fulgi de zăpadă şi aer rece.

Drumul până la motel le lua în medie zece minute.

Vizibilitatea scăzută şi şoseaua alunecoasă de la zăpada proaspăt căzută, lungiră timpul până la han la circa douăzeci şi cinci de minute. Radioul din maşină prevedea înrăutăţirea condiţiilor meteorologice.

Înainte de micul dejun merseră în zona pârtiilor, acum închise pentru schiori. Motelul părea mai aglomerat ca oricând, întrucât oaspeţii erau acum obligaţi din cauza vremii să rămână acolo. Aceştia se adunaseră în holul de la parter, în jurul focului, în sala de jocuri, în restaurante. Era chiar o coadă formată la recenta pusă în uz saună, precum şi la sala de forţă. Aproape orice suprafaţă plată era acum destinată jocului de cărţi. Mici concursuri şi turnee de şah erau în plină desfăşurare.

Imediat după prânz, s-a stârnit puţină panică la vestea că doi schiori nu se întorseseră dintr-o excursie pe care o făcuseră pe munte cu o seară înainte. Perry şi Stephanie tocmai se aşezaseră la masa de prânz cu specialităţi de curcan. Aventurierii fuseseră cazaţi la o altă cabană, dar până să se afle prânzul celor doi se răcise de mult atunci când ei au putut să se întoarcă la masă.

Apoi se pornise potopul de vehicule motorizate. Cu toate că nu mai aveau locuri, Stephanie dublă paturile acolo unde se putea, mutând toţi membrii unei familii într-o singură cameră, ajutându-l pe administratorul clădirii să împartă pături, cearşafuri, paturi pliante şi perne, încercând să cazeze cât mai mulţi turişti dintre cei care veniseră pe neaşteptate la motel. Era mare nevoie de ea în acea zi.

— Nu uita să păstrezi şi pentru noi un loc de dormit, îi reaminti Perry, când ea lucra la creşterea capacităţii de cazare a sălii de la parter.

— Întotdeauna este o bucăţică de podea disponibilă, îi răspunse ea râzând.

A fost aproape o uşurare când furtuna a rupt liniile telefonice, după amiaza târziu şi centrala telefonică se potoli în cele din urmă din bâzâit. Ora cinei n-a adus nicio ameliorare în ritmul frenetic. Având atâţia oameni cazaţi în

plus, atât Perry cât şi Stephanie merseră să dea o mână de ajutor la bucătăria restaurantului, ajutând la orice se putea, de la aranjatul felurilor de mâncare până la spălatul vaselor.

Pe la nouă şi jumătate Perry îi puse o mână pe umăr.

— Ai făcut destule, Steph, de ce nu ieşi din circulaţie măcar pentru noaptea asta?

— Da, domnule şef, fu ea de acord, dar tu ce mai ai de făcut?

— Mă duc în salon. Freddy are nevoie de ajutor la bar şi poate că va fi nevoie de mine în caz că cineva are chef de scandal.

Stephanie fu tentată să insiste să lase pe altcineva să facă asta, dar Perry îşi luase în serios îndatoririle de manager şi nu putea pasa responsabilităţile sale pe umerii altcuiva.

— În regulă. Ne vedem mâine de dimineaţă.

— Stai o clipă! o chemă el înapoi. Eu unde dorm la noapte?

— Pe canapeaua din biroul tău... asta dacă nu cumva este deja ocupată, glumi ea. În această eventualitate, va trebui să te descurci singur.

— Mulţumesc mult, surioară, îi replică, însoţind cu o grimasă cele spuse.

Oprindu-se la biroul ei, îşi luă bagajul pe care şi-l făcuse de dimineaţă şi merse spre capătul holului. Nu ştia ce suna mai divin – un duş sau un pui de somn? Cu puţin noroc va avea parte de amândouă.

Înainte de a ciocăni la uşă, auzi din interiorul apartamentului râsete rapide necontrolate, copilăreşti. Bătăile ei în uşă amplificară râsetele şi mai mult. Uşa fu deschisă de o femeie tânără, poate cu un an mai în vârstă decât Stephanie. Părea obosită, hărţuită şi exasperată, zâmbetul apărându-i uşor pe chip la vederea ei.

Stephanie se strădui să fie drăguţă.

— Bună. Eu sunt colega ta de cameră pentru noaptea

asta.

— Desigur, intră te rog, domnişoară Hall.

Dar fu deranjată de drăcuşorul de fetiţă de circa cinci ani care apăru în uşa care făcea legătura dintre dormitor şi camera de zi.

— Amy Sue, treci înapoi în pat înainte să iei bătaie! o ameninţă femeia, şi micuţa, echipată în cămaşă de noapte, fugi râzând. Îmi pare rău. Încerc să le culc pe fete de mai bine de o oră. Ele cred că asta este un fel de petrecere.

— Totul este nou pentru ele. Sunt încântate, doamnă Foster. Şi vă rog, spuneţi-mi Stephanie, insistă ea.

— Eu sunt Madge.

Apoi plecă spre dormitor.

— Iar acestea sunt fetele mele, Amy are cinci ani, iar Marsha patru.

Amy cea mai mare, scoase capul de sub pătură, apoi se băgă repede înapoi. Patul dublu părea că le înghite pe amândouă fetiţele cu păr negru, făcându-le să dispară. Cele două perechi de ochi o spionau pe Stephanie cu curiozitate.

— Bună, Amy şi Marsha, le zâmbi ea.

Cele două nu păreau deloc a fi pe punctul de a li se face somn.

— Bună. Cine eşti tu? întrebă cea mai mică, nefiindu-i deloc ruşine, având în vedere că Stephanie era o străină pentru ele.

— Numele meu este Stephanie, îi răspunse ea.

— Şi pe prietena mea de la grădiniţă tot Stephanie o cheamă, spuse Amy cu o voce piţigăiată.

— Ne citeşti o poveste? întrebă Marsha, plonjând deja după cartea de poveşti de la capătul patului de pe etajeră. Mie!

— Ba mie! protestă Amy.

— Fetelor! interveni Madge Foster cu oarece autoritate.

— Nu este nicio problemă, murmură Stephanie, o să le citesc în timp ce tu te vei relaxa în cadă.

Cum femeia ezita, evident tentată de ofertă, Stephanie îi

repetă:

— Nu este nicio problemă.

— Mulţumesc. Nici nu ştiu ce să spun, ezită femeia, toată ziua am încercat să conduc prin zăpadă şi prin furtună, cu fetele zbenguindu-se peste tot, apoi am fost cazate aici. Nervilor mei le-ar prinde bine o clipă de odihnă. Dar nu le voi lăsa pe fete singure cu tine prea mult timp, promit.

— Îmi citeşti povestea, te rog? insistă Amy.

— O să vă citesc la amândouă, promise Stephanie, dar vom începe cu a Marshei.

Ea îşi aranjă geanta cu cele necesare pentru noapte pe podea, lângă pat, şi merse să se aşeze pe marginea patului unde era lampa de citit. Marsha îi înmânã imediat cartea ei de poveşti. Fetele fură nemulţumite şi vociferară când Stephanie insistă ca ele să se bage sub pătură şi să se întindă, înainte ca ea să înceapă să le citească. Fetele nu cedară până când Stephanie nu le promise că le va arăta desenele de pe fiecare pagină în parte. Manevra ei a mers. În timp ce le citea prima poveste pentru a treia oară, amândouă fetele adormiră. Când uşa de la baie se deschise Stephanie puse degetul la buze avertizând-o pe Madge. Madge Foster zâmbi şi clătină capul în semn că nu-i vine să creadă.

— Cu siguranţă că ai acelaşi ton, acelaşi fel de a spune poveştile ca şi soţul meu, Ted. Eu pot să le citesc până răguşesc, dar după ce le citeşte el o poveste, adorm imediat, îi şopti ea. Nu cred că în starea asta capul meu va atinge perna înainte ca eu să adorm. Baia este a ta.

— Bun.

Stephanie îşi dădu umerii pe spate, simţind că oboseala îşi făcea simţită prezenţa.

— Oh, domnişoară H... Stephanie, te deranjează dacă las lampa aprinsă pe partea patului pe care dorm eu? Fetelor nu le place să doarmă pe întuneric. Am încercat să le fac să doarmă fără lumină, dar este un loc străin şi... dacă nu te deranjează...

— Nu, nu mă deranjează. Şi eu sunt în aceeaşi stare ca şi a ta, îi explică Stephanie, probabil că am să adorm înainte de a pune capul pe pernă.

— Fetele dorm liniştite, nu se răsucesc şi nu se agită prea mult.

— Îmi pare rău că n-am putut să vă oferim o cameră care să fie numai a voastră, îşi ceru scuze Stephanie.

— Ascultă-mă, eu sunt fericită că am un pat în care să pot să dorm. Şi Dumnezeu ştie că în patul ăsta ar mai putea încăpea încă doi, spuse Madge zâmbind. Du-te şi fă o baie. Şi noapte bună.

— Da, noapte bună.

Apa fierbinte din cadă o făcu pe Stephanie să realizeze cât de extenuată era, atât fizic cât şi mental. Fu un adevărat efort să se şteargă cu prosopul şi să se îmbrace cu cămaşa de noapte. Toate trei dormeau deja când ea reveni în dormitor. Ea se deplasă încet la capătul celălalt al patului, la lumina slabă pe care o împrăştia lampa. Şi adormi în câteva minute.

O pală de aer rece o învălui, o senzaţie vagă de curent. Stephanie încercă să se acopere cu pătura şi să se înfăşoare cu ea, dar ceva o împiedica. Ea se răsuci pe o parte, doar pentru că realiză că ceva greu îi ţine pătura jos şi n-o lasă să se învelească.

Genele i se depărtară puţin, deschizând ochii doar cât o fantă îngustă, apoi ochii i se deschiseră larg când observă o siluetă aşezată lângă ea, pe pat. I-a luat o secundă lungă până şi-a dat seama cine era bărbatul în cămaşă albă de lângă ea, pe pat.

— Brock!

Visa cumva? Ea îi rosti numele încet ca pentru a nu speria imaginea lui şi ca nu cumva, aceasta să dispară.

Dar mâna lui îi atinse obrazul plină de tandreţe şi ea ştiu că nu visează.

— Bună.

— Ce faci aici? întrebă ea, încercând să vorbească în

şoaptă.

El părea obosit şi tras la faţă, se vedea în lumina slabă de la veioză. Dar strălucirea din ochii lui putea fi orice, numai oboseală nu.

— Iată-te în sfârşit în patul meu, şi pentru mine nu mai este loc, spuse privind spre fetiţele care dormeau la mijloc, chipurile lor fiind luminate de veioză.

— Furtuna… începu Stephanie să explice în şoaptă.

— Da ştiu. Am păşit peste trupurile celor care dorm în salon.

Fără s-o avertizeze, Brock trase pătura de pe ea, îşi trecu braţele pe dedesubt şi o ridică.

Stephanie se agăţă de gâtul lui, prea uimită dar şi prea adormită în acelaşi timp, însă conştientă că ar fi putut să le trezească pe fetiţe sau pe mama acestora.

— Ce faci, Brock?

— Te iau în altă cameră cu mine, declară el, ducând-o în braţe spre camera de zi. Mai avem doar o oră de Ziua Recunoştinţei şi intenţionez să mi-o petrec împreună cu tine.

Brock nu o puse jos până când nu ajunseră în cameră şi închise uşa. O singură lumină era aprinsă în colţul camerei. Afară, dincolo de fereastră, fulgii de zăpadă cădeau din abundenţă, însă mai uşor decât în timpul zilei şi păreau mai mici.

Nevenindu-i să creadă că el era acolo, în carne şi oase, Stephanie privi insistent spre Brock, urmărind trăsăturile lui masculine, negrul părului şi griul care o înmuia al ochilor lui. Mâinile lui o apucară de talie, trecând peste materialul mătăsos al cămăşii ei de noapte, pentru a o aduce mai aproape, bucurându-se de a o simţi aproape de el.

Când gura lui se aplecă pentru a o săruta, Stephanie merse în vârful picioarelor, în întâmpinarea sărutului lui. El puse stăpânire pe moliciunea buzelor ei, plin de o senzualitate tandră. Era atât de diferit acest sărut decât oricare altul pe care ea l-a trăit vreodată, încât îi era extrem

de greu să înţeleagă ceea ce i se întâmpla. Mâinile lui trecură pe spatele ei, grijulii dar ferme pe mătasea care acoperea pielea ei fină, aducând-o aproape de conturul tare al coapselor lui. Sângele ei alerga prin vene, înflăcărat de arta seducţiei pe care el o practica atât de bine şi atât de degajat. Stephanie era pierdută, dar nu-i mai păsa.

Când el îi eliberă din sărut buzele căutând goliciunea umerilor, ea oftă cuprinsă de o încântare minunată.

— Cum ai ajuns aici prin furtuna asta? întrebă ea, suflând aer cald spre pieptul şi umerii lui, pe sub cămaşă, alungând frigul instalat acolo. Nu-mi vine încă să cred că eşti aici, oftă ea percepând miracolul de a-l avea în braţele ei.

— Nici mie nu-mi vine să cred!

Braţele lui o strânseră puternic, sălbatic, preţ de o clipă.

— Au fost momente când mă întrebam dacă voi reuşi vreodată să ajung aici, admise el obosit, într-un oftat lung.

— De ce ai venit? Cu furtuna asta şi cu… Stephanie ridică ochii, cutremurându-se la gândul că el a fost afară, în vijelia aia.

Ea se înspăimântă la gândul a ceea ce s-ar fi putut întâmpla. Îşi trecu uşor mâna peste obrazul lui iar el îşi frecă la rându-i obrazul de palma ei, întâmpinând mişcarea-i delicată.

— De ce ţi-ai asumat riscul ăsta?

Vocea-i era înecată de riscul pe care-l presupunea o astfel de întrebare.

— Am vrut să fiu aici cu tine.

El o privi adânc în ochi, însoţind cele spuse cu o privire sugestivă.

— N-am vrut să-mi petrec această sărbătoare fără tine.

— Ar fi trebuit să suni. Ar fi trebuit să-mi spui că vii, îl certă Stephanie, dar ştia că dacă ar fi ştiut că vine, şi-ar fi făcut griji teribile până ar fi sosit.

— Am vrut să-ţi fac o surpriză, spuse el cu o grimasă, au fost optsprezece ore ale unei curse cu obstacole, aeroporturi închise, zboruri deviate, linii de căi ferate

închise, autostrada închisă. Iar atunci când am avut clar certitudinea că voi ajunge aici, am vrut să dau un telefon, dar liniile telefonice erau moarte. Nici nu cred că aş putea să-ţi spun prin câte am trecut ca să ajung să fiu aici, cu tine.

— Brock…

Frustrările la care fusese supus erau foarte vii pentru ea.

— Ştiu, spuse el, strângând-o în braţe şi sărutând-o pe tâmplă.

— Cum ai ajuns aici? se minună ea, nevenindu-i să creadă că el chiar reuşise.

— Am închiriat o maşină şi am mituit un echipaj de la deszăpezire, astfel încât să pot merge imediat în spatele lor.

— Şi cum ţi-ai dat seama că sunt la motel, de unde ai ştiut?

— N-am ştiut. Am mers mai întâi la voi acasă, îi spuse Brock.

— Dar aleea… începu Stephanie cu ochii măriţi, alarmată.

— Era blocată, îi termină el vorbele. A trebuit să-mi las maşina în drum şi s-o iau pe jos până la voi acasă. Este un lucru tare bun că nici tu nici Perry nu încuiaţi uşa din spate şi sunteţi atât de încrezători. Astfel, am văzut că locuinţa este cam goală. Şi am bănuit că vei înnopta aici la motel, aşa că am pornit încoace. Bineînţeles că nu mă aşteptam să te găsesc dormind în patul meu. Am fost norocos că recepţionerul din schimbul de noapte ştia unde eşti cazată, astfel încât n-am fost nevoit să bat la fiecare uşă în parte şi să te caut în mijlocul nopţii, încercând astfel să dau de tine. Perry a avut parte de câţiva oaspeţi cam irascibili de care a trebuit să se ocupe cam până spre dimineaţă.

Stephanie era mişcată de hotărârea cu care el o căutase pentru a fi împreună cu ea. Desigur, ar trebui să însemne ceva asta? Simpla atracţie sexuală pe care amândoi o împărtăşeau nu putea fi singura cauză. Aceste gânduri îi dădură un sentiment vecin cu euforia, ameţind-o, mai ales

că acestea veneau în plus faţă de dorinţele care-i bântuiau trupul.

— Vino!

Mişcându-se, Brock o apucă de mână şi o conduse într-o parte a camerei.

— Am luat aşternuturile de pat, păturile şi pernele disponibile din dulap şi le-am întins aici, făcând pentru noi doi un pat pe jos.

Stephanie privi aşternuturile întinse şi cele două perne puse una lângă cealaltă la capătul patului improvizat. Brock studie reacţiile ei, aşteptând ca ea să aibă o anumită atitudine. Dar nu fu nicio reacţie, cel puţin nu una negativă.

— O să sting lumina.

Eliberându-i mâna, Brock merse în cealaltă parte a camerei, unde era aprinsă veioza.

Când declicul întrerupătorului cufundă camera în întuneric, ea se strecură în aşternuturile pregătite. O stare de calm şi linişte o cuprinse când, aşezată, dădu pătura la o parte, făcându-i loc lui Brock lângă ea.

Îl iubea. Puterea emoţiilor sale o făcea să se simtă caldă şi moale, plină de sentimentul pe care i-l purta.

Brock se apropie ca o umbră întunecată de patul improvizat. Până nu se băgă sub aşternuturi, alături de ea, el nu prinse nici formă nici consistenţă. Aşezat lângă ea, el se întinse şi o aduse lângă el, într-o îmbrăţişare tandră.

Mâinile ei întâlniră goliciunea provocatoare a muşchilor pieptului lui, părul negru de pe piept, aspru şi senzual sub atingerea palmelor ei. El îşi mişcă picioarele şi o cuprinse cu ele. Această intimitate profundă aduse şi răsuci lama ascuţită a dorinţei în interiorul trupului ei.

Pătura alunecă, descoperindu-i şoldurile, atunci când Brock îi trase cămaşa de noapte peste umeri. Gura lui exploră vârful trandafiriu al sânului ei, expus acum privirilor lui. Îngreună astfel şi mai mult povara dorinţelor ei. Apoi gura lui se întoarse şi îi strivi din nou buzele, în timp ce asprimea senzuală a pieptului lui se freca de pielea moale a

sânilor ei dezgoliţi.

Un geamăt plin de dorinţă izbucni din pieptul lui, căldura fierbinte a gurii lui sufocând-o cu dulceaţa săruturilor. Bariera subţire de mătase a cămăşii de noapte, alunecată înapoi pe trupul ei, nu putea să nu lase să treacă senzaţia trupului lui din ce în ce mai mlădios.

Împotriva voinţei ei, Brock se retrase de deasupra ei cu o mişcare bruscă. Stephanie fu aruncată în confuzie şi nemulţumire de această retragere neaşteptată. Răsucindu-se pe o parte, ea se ridică într-un cot şi privi către el.

Privirea lui o întâlni pe a ei, strălucirea vibrantă dispărând din ochii lui. Întinse mâna să-i tragă cămaşa de noapte înapoi dezvelind-o, dar rămase mângâind-o tandru, tăcut. Un zâmbet îi apăru pe chip. Dar până şi acest zâmbet părea a cere din partea lui un efort.

— Ce este în neregulă, Brock? întrebă Stephanie nesigură, voind să se adăpostească la pieptul lui, în braţele lui, dar nu cedă impulsului din cauza lipsei oricărui gest al lui care s-o invite să facă asta.

— Am muncit foarte mult în ultimele zile, ore lungi care să-mi permită să vin aici şi să fiu cu tine, să nu apară nicio problemă care să mă împiedice să ajung aici.

El îşi trecu mâna pe curba fină a gâtului ei, acoperit de părul moale, castaniu.

— Am dormit şase ore în ultimele cincizeci şi două. Asta este problema.

Ea simţi îngrijorarea din vocea lui, dar în întunericul din cameră ea putu doar să ghicească urmele oboselii în trăsăturile chipului lui. Când el râse uşor, ea se încruntă, nelămurită.

— Nu vezi ironia acestui lucru Stephanie? murmură Brock. După toate acestea, eşti în cele din urmă aici, lângă mine, în patul meu, chiar aşa cum mi-am imaginat. Şi acum eu sunt prea obosit ca să mai pot face ceva, oftă el iritat.

Propria ei insatisfacţie fu uitată în graba ce o cuprinse de a-l susţine, grijulie. Aplecându-se înainte, ea îl sărută cu o

infinită tandreţe. Un zâmbet plin de dragoste apăru pe chipul ei.

— Mai bine ai dormi puţin, înainte de a ceda total, îl sfătui ea şi se ridică pentru a trage pătura înapoi peste el şi a se întoarce în patul ei.

— Nu, îi întrerupse Brock intenţia de a pleca, întinzând mâna spre ea. Rămâi cu mine în noaptea asta.

Ea ezită o fracţiune de secundă. Acceptând invitaţia, se întinse înapoi lângă el. Brock o întoarse într-o parte, cu spatele la el, şi o aduse, de-a lungul trupului lui. Un braţ îl trecu pe sub talia ei, iar cealaltă mână a lui cuprinse posesiv, ca într-o cupă, un sân.

Lumina de dimineaţă pătrunse în cameră prin ferestrele mari, pe pleoapele Stephaniei. Ea începu să se trezească, simţind o greutate peste ea, peste picioarele şi abdomenul ei. O căldură delicioasă radia de la ceva din apropierea ei, lângă care ea se trase imediat. Când realiză că bătăile de inimă pe care le auzea nu erau ale ei, se trezi complet şi deschise ochii. O pereche de umeri largi se aflau în faţa ochilor ei, pielea bronzată care acoperea muşchii puternici era mai mult întunecată de părul negru cârlionţat. Greutatea pe care o simţea peste abdomenul ei era braţul lui Brock, palma acestuia îi cuprindea ferm coapsa, în timp ce un picior era trecut peste genunchii ei. Privind printre genele ei lungi, îi studie trăsăturile, în timp ce dormea. Zvelt şi puternic, acesta îi trezea toate simţurile. Simţi un impuls puternic de a-l săruta şi de a-l trezi, dar cantitatea de lumină care pătrundea prin ferestre, precum şi larma pe care o făceau pe hol ceilalţi oaspeţi ai motelului, îi spuseră cât de târziu era.

Fără să-şi dorească asta, se retrase din îmbrăţişarea lui şi se rostogoli din patul improvizat pe podea. Picioarele ei goale nu făcură niciun pic de zgomot, în dormitor femeia şi cele două fetiţe mai dormeau încă.

Cu geanta în mână, se strecură încet în baie pentru a se spăla şi a se îmbrăca.

Nu se auzea nici cel mai mic zgomot. Ezită un pic în camera de zi, dar Brock părea că încă doarme. El îşi uitase cheile de la apartament pe colţul mesei. Stephanie le strecură uşor în buzunar şi apoi părăsi în linişte apartamentul, ieşind pe hol.

Ea se îndreptă direct spre bucătăria restaurantului. Motelul era deja înţesat de cei care luau micul dejun devreme. Afară, cerul se înseninase – aproape mult prea albastru în contrast cu albul intens al zăpezii. Puse pe o tavă ceşti de porţelan şi un vas cu cafea pentru a le lua în apartament.

În timp ce trecea pe hol cu tava, apăru fratele ei.

— Stephanie! o strigă el pentru a opri. Brock este aici, îi spuse el când ajunse lângă ea. A venit noaptea trecută.

— Da ştiu, încuviinţă ea. Îi duc nişte cafea acum. Doarme încă, şi-a făcut un pat pe jos în camera de zi.

Ea nu menţionă şi faptul că l-a împărţit cu el. Nu era momentul. Mai degrabă prefera să-i spună toate acestea mai târziu, când nu vor fi împrejurul lor atâtea urechi care ar fi putut să audă şi să interpreteze greşit cele întâmplate.

Perry se uită la tavă apoi la ea, studiind-o îndeaproape.

— De ce a venit aici? Ţi-a spus? o întrebă el

— Vrea să stea aici de Ziua Recunoştinţei. Stephanie ezită să continue, făcându-şi griji pentru… Dar nu fu nevoie să continue, întrucât o completă fratele ei.

— Împreună cu tine, spuse el identificând adevărata raţiune a prezenţei lui aici.

— Da, încuviinţă Stephanie, incapabilă să-şi ascundă strălucirea radioasă a ochilor.

Perry scutură din cap confuz, puţin amuzat.

— Prin furtuna teribilă… murmură el, apoi îşi muşcă buza de jos, păstrând câteva clipe de linişte. Poate că m-am înşelat în ceea ce îl priveşte… şi în privinţa interesului pe care îl are pentru tine.

Orice altceva ar fi vrut el să adauge nu se ivi pe buzele sale, ci după ce un zâmbet îi apăru dintr-odată pe chip, îi

spuse Stephanie:

— Mai bine ai duce cafeaua aia, să nu se răcească.

— Mă întorc repede, promise ea.

— Nu este nicio grabă, insistă Perry. După ziua de ieri care a fost atât de lungă poţi să-ţi începi dimineaţa asta oricât de târziu vrei.

Zâmbetul ei era plin de afecţiune pentru fratele ei

— Mulţumesc, şefu'!

Ajunsă la uşa apartamentului, ea trebui să pună tava jos pentru a-şi elibera mâinile şi a descuia uşa. Cănile se ciocniră de zaharniţa de porţelan când intră în apartament, dar zgomotul pe care acestea îl făcură era prea mic pentru a-l trezi pe Brock, care dormea în continuare liniştit pe jos. Ştiind cât de puţin a dormit în ultimele zile, ea nu-i turnă şi lui cafea, ci îşi puse doar pentru sine o ceaşcă. Vasul termoizolant în care se afla cafeaua o va ţine caldă mult timp de acum încolo. Merse spre un scaun pe care, inconştient, îl alese astfel încât de acolo să-l poată vedea pe Brock dormind.

Pătura căzuse de pe coapsele lui, expunând astfel musculatura puternică a picioarelor şi pielea nebronzată a torsului. Atenţia îi fu brusc captată de abdomenul plat, de buricul acoperit de păr.

Stephanie îşi lăsă privirile să cutreiere pe trupul şi chipul lui. Buzele bine conturate şi genele negre şi subţiri se odihneau pe obrazul mătăsos. Sprâncenele lui erau groase şi perfect arcuite, peste frunte trecea o şuviţă neagră de păr. Chiar şi în somn, Brock emana o incredibilă virilitate. Ea îşi dorea atât de mult să-l atingă, încât această dorinţă îi provoca o suferinţă aproape fizică.

Când Brock îşi schimbă poziţia, ea îşi ţinu, inconştient, respiraţia. Mâna lui se plimba peste partea goală a culcuşului ca şi cum ar fi căutat instinctiv ceva. Oare el o căuta pe ea? Ce gând minunat! Mâna lui îngheţă o fracţiune de secundă, apoi instantaneu se trezi, se întoarse pe spate, cu o expresie alarmată pe chip.

— Stephanie! o strigă impacientat, cu o fracţiune de secundă înainte să vadă că stă lângă el, pe scaun.

Expresia chipului său se schimbă imediat, luând o nuanţă de satisfacţie.

— Bună dimineaţa. Vocea ei era puţin aspră.

— Nu este chiar aşa bună. Trebuia să mă trezeşti şi pe mine când te-ai trezit tu.

— Vrei nişte cafea?

Stephanie se ridică, deplin conştientă de privirile lui care o inspectau, chiar dacă acum era îmbrăcată, în fiecare detaliu. Fără să aştepte răspunsul lui, ea merse către masă şi îi turnă cafea într-o ceaşcă.

— De ce te-ai îmbrăcat aşa, dintr-odată? o întrebă el, înainte de a vedea lumina de afară. Cât este ceasul?

— Aproape nouă, spuse ea, aducându-i ceaşca de cafea.

Pătura alunecă un pic mai jos, oferindu-i privirilor o imagine chinuitoare a elasticului şi şortului pe care-l purta. Felul în care pulsul ei reacţionă, era aproape nebunesc. Ea intrase de foarte multe ori în dormitorul fratelui ei şi îl trezise din somn când acesta, neauzind ceasul sunând, dormea în continuare, şi îl găsise în aceeaşi poziţie, numai că atunci nici măcar nu clipise.

— Presupun că ai de lucru în dimineaţa asta, spuse el cu o grimasă pe chip, sprijinindu-se pe coate.

— Nu, Perry mi-a zis că este în regulă dacă întârzii, îl asigură ea, aşezându-se în genunchi lângă el şi dându-i cafeaua.

— În cazul ăsta, vino înapoi în pat. Privirea lui se ţintui obsesiv pe buzele ei. Stephanie nu-şi regăsi vocea, acum pierdută. Îşi reveni după ce simţi cum braţul lui îi înconjoară talia, apoi celălalt braţ care o prinse de ceafă, trăgând-o spre el.

— Am să vărs cafeaua, îl avertiză ea, puţin înainte ca gura să-i fie astupată de un sărut înfometat, care-i reaminti atracţia pe care ei o împărtăşeau.

Se sprijini cu o mână în umărul lui puternic, în timp ce

ceaşca tremura pe farfurioară, în mâna cealaltă, lichidul fierbinte şi aburind revărsându-se peste marginea de porţelan a ceştii. Dar ea nu opuse nicio rezistenţă sărutului lui.

— Scapă, te rog, de cafeaua asta şi de hainele de pe tine, şi vino înapoi în pat lângă mine, îi ordonă Brock, urmându-i apoi conturul buzelor cu limba.

O sărută apoi senzual, înainte de a-i da drumul. Stephanie fu aruncată într-o transă euforică, fiindu-i foarte greu chiar să gândească privind în ochii aceia gri. Un zgomot străin se auzi, o iritare se născu la vederea imaginii care-i apăru în faţa ochilor.

Amy, care stătea în pragul uşii, purtând cămaşa de noapte din flanel, cu picioarele goale, încrucişate unul peste celălalt, îi spiona curioasă pe cei doi. Stephanie fu brusc adusă cu picioarele pe pământ. Brock se întoarse şi privi peste umăr, şi mai curând fu cuprins de frustrare decât de furie. Avea în ochi o strălucire de amuzament ironic şi de regret când se întoarse şi o privi pe Stephanie.

— Cine este bărbatul ăsta? vru Amy să ştie. Este soţul tău? Brock salvă ceaşca de cafea din mâna tremurândă a Stephaniei, pentru ca apoi să ridice caraghios o sprânceană.

— Nu, este un prieten, îi explică Stephanie, abia conştientă de cele spuse.

Fetiţa alergă repede, traversând camera ca şi cum ar fi fost chemată.

— De ce dormi pe jos? îl întrebă ea pe Brock, urcând pe aşternuturi şi aşezându-se pe pernă, cu picioarele sub ea.

— Pentru că nu era altundeva loc şi pentru mine să dorm, îi răspunse el, privind intruziunea fetiţei cu răbdare şi toleranţă, lucru care o surprinse pe Stephanie.

— Dar era loc suficient în pat, insistă Amy.

— Părea un pic cam prea aglomerat pentru mine.

Îi aruncă Stephaniei o privire cu subînţeles.

O Marsha adormită pe jumătate intră în cameră,

frecându-şi ochişorii somnoroşi şi ţinând în braţe cartea de poveşti. Urmă rapid traseul surorii ei mai mari, aşezându-se pe marginea cealaltă a pernei cu picioarele încrucişate şi căscând.

— Unde mergeţi să vă luptaţi? întrebă inocent fetiţa mai mare

— De ce întrebi? spuse Brock puţin amuzat.

— Pentru că mama şi cu tata fac asta câteodată dimineaţa, explică ea. Tati o gâdilă pe mami şi o face să râdă aşa de tare încât ajunge să ţipe. Apoi tati o sărută, aşa cum făceaţi voi adineauri.

— Înţeleg.

Colţurile buzelor lui erau cu greu reţinute să nu se lărgească într-un zâmbet.

— Şi apoi ce se mai întâmplă?

Stephanie trase adânc aer în piept, stânjenită de privirile lui viclene.

— Obrajii lui mami se fac roz aşa cum sunt ai lui Stephanie acum, admise Amy cu un farmec inegalabil. Ne goneşte în camerele noastre şi ne ajută să ne îmbrăcăm, astfel încât să putem ieşi afară, la joacă.

— Mami s-a trezit? încercă Stephanie să schimbe subiectul.

— Nu încă.

Era evident că lucrul acesta nu le afecta deloc pe fete.

— Voi aveţi copii?

— Nu, replică el, în timp ce îşi trecu privirile peste cele două fetiţe.

— Nu v-ar plăcea să aveţi şi voi fetiţa voastră? spuse Amy încurcată. Tati spune că este minunat, mai ales când ai două.

— Tati are două fetiţe, nu-i aşa? răspunse Brock.

— Da. Însă voi puteţi să aveţi doi băieţi, adaugă Amy.

— Da, dar băieţii pot să fie răi câteodată, vorbi acum Marsha. Jimmy Joe Barnes a călcat pe capu păpuşii mele şi i l-a rupt dinadins.

Vocea lui Madge Foster se auzi din dormitor:

— Amy, Marsha? Unde sunteţi?

— Suntem aici, mami, răspunse Amy imediat.

— Ce faceţi voi…dar întrebarea nu mai fu terminată o dată ce Marge ajunse în pragul uşii.

Priveliştea tabloului cu Brock pe jumătate dezbrăcat împreună cu Stephanie şi fetiţele ei o făcu imediat să se simtă stânjenită de felul în care era îmbrăcată, în cămaşă de noapte. Se retrase rapid după uşă folosind-o drept pavăză.

— Fetelor, veniţi imediat aici! le ordonă ea. Încă nu v-aţi spălat pe dinţi, spuse ea ca şi când acesta ar fi fost motivul pentru care le chema.

Cele două fete se ridicară şi merseră în dormitor. Madge îi trimise Stephaniei o privire însoţită de o grimasă în semn de „mii de scuze”.

— Acum, o prinse Brock pe Stephanie de mână, dezechilibrând-o şi luând-o din nou în braţe, unde rămăseserăm când am fost atât de brutal întrerupţi?

Buzele lui abia le atinseră pe ale ei când se auzi o bătaie în uşă. Eliberând-o el începu să bombăne.

— Se pare că locul ăsta o să se transforme curând într-un peron de gară. Mai bine mi-ai da pantalonii, pentru că este posibilă o paradă în orice moment.

Înainte de a răspunde la uşă, Stephanie îi aruncă pantalonii care erau atârnaţi pe un scaun din apropiere. Era una dintre menajere, care făcea verificarea camerelor. Când Stephanie se întoarse şi închise uşa Brock era deja în picioare, cu pantalonii pe el.

— Mai vrei nişte cafea? sugeră ea

— De ce nu, având în vedere împrejurările actuale care nu ne permit să facem nimic.

Telefonul începu să sune. Brock îi spuse să stea unde era.

— Răspund eu.

Ridică receptorul, apoi, ezitând, privi la Stephanie şi îi spuse celui care sunase:

— Doar o clipă vă rog…

Acoperi cu o mână microfonul telefonului şi o întrebă pe Stephanie:

— Numele femeii de alături este Foster?

— Da.

— Este soţul ei la telefon, îi explică el. Şi, evident.

telefoanele au fost repuse în funcţiune, este un alt telefon lângă pat pe care ea poate să-l folosească.

— O să-i spun eu.

Îi înmână ceaşca cu cafea lui Brock şi merse la uşa dintre camere, unde bătu încet.

— Madge, soţul tău la telefon.

Din dormitor se auziră prima oară strigătele celor două fetiţe, apoi se auzi ecoul acestora în receptorul din mâna lui Brock pe care acesta îl puse înapoi în furcă, uitându-se la Stephanie şi întrebând-o cu un aer de glumă:

— Cum crezi că va reuşi să-i explice că la telefon a răspuns un bărbat?

— Cu furtuna şi cu toate celelalte, cred că soţul ei va reuşi să înţeleagă situaţia, spuse ea, rezolvând problema dintr-o mişcare şi întorcându-se la ceaşca ei de cafea ce se afla pe masă, pentru a o umple din nou.

În timp ce-şi turna cafeaua din vasul termoizolant, Brock se apropie pe la spatele ei şi, trecându-şi mâna peste talia ei, se aplecă să o sărute pe gât.

— Crede-mă, dacă eu aş suna şi mi-ar răspunde un alt bărbat decât fratele tău, ai avea foarte multe de explicat.

O senzaţie delicioasă îi străbătea pielea în urma săruturilor lui şi muşcăturilor tandre.

— Îmi voi aminti, astfel încât de acum înainte să răspund doar eu la telefon, glumi ea, şi asta în special când mă voi întâlni pentru diverse distracţii cu prietenii mei.

Braţul lui o cuprinse şi o strânse brusc cu putere.

— Nu glumesc, Stephanie, numai când mă gândesc la asta… cum ar putea altcineva să te atingă…

Cineva bătu încet la uşa de la intrare. Brock blestemă

sălbatic evenimentul şi, după ce o eliberă pe Stephanie, se îndreptă spre uşă cu paşi măsuraţi, nervos.

Perry stătea afară, surprins de prezenţa lui în uşă.

— Nu eram sigur că te-ai trezit. Brock râse scurt.

— Sunt treaz, este în regulă. Mulţumită celor două fetiţe, apoi mămicii lor, apoi telefonului de la tăticu şi în cele din urmă menajerei care avea cine ştie ce lucruri de aranjat, nu se ştie pe unde. Te rog, intră, oricine poate s-o facă.

Iritarea din vocea lui neutraliza încercarea de a da o notă glumeaţă.

— Presupun că o cauţi pe sora ta, Stephanie.

— Nu neapărat.

Privirea lui Perry părea mult mai plină de scuze atunci când o întâlni pe a ei, lucru foarte rar întâlnit la el.

— Am nevoie de planificarea ratei revizuite pe care am făcut-o ieri după-amiază. M-am uitat în biroul tău, dar nu am găsit-o.

— Este într-un dosar în sertarul din dreapta al biroului, îi indică ea repede poziţia precisă.

— Cum se poate scăpa de aici cel mai repede? ceru pe neaşteptate Brock să i se explice.

Ea îl privi mirată, nevoind să creadă implicaţiile pe care le-ar putea avea punerea acestei întrebări. Brock nici măcar nu s-a uitat la ea.

— Aeroportul este încă închis, dar autostrada a fost deschisă. Pe unele părţi zăpada mai este spulberată de vânt, spun în raportul de dimineaţă cei de la Controlul Circulaţiei, îi răspunse Perry.

— Doar nu pleci? aproape că îl acuză Stephanie.

— Trebuie să plec. Apoi se uită la ea plin de furie. La naiba! Nici mie nu-mi place deloc!

Pe nesimţite Perry părăsi camera, lăsându-i singuri. Stephanie se întoarse cu spatele la el pentru a-şi ascunde dezamăgirea. Îl auzi punându-şi ceaşca de cafea pe masă şi îndreptându-se spre ea. Mâinile lui se aşezară ezitante pe umerii ei.

— Douăzeci şi patru de ore, atât am putut să rup, Stephanie, îi explică el pe un ton sălbatic. Deja am stat mai mult decât îmi puteam permite, şi cel mai mult din timp l-am pierdut încercând să ajung aici.

— Înţeleg.

Ea se întoarse spre el şi se trezi în faţa zidului gol al pieptului lui.

— Sincer… mă bucur că ai venit, şi o să fiu bucuroasă ori de câte ori vei veni aici, oricât de puţin sau de mult vei sta.

Ochii lui gri se îmblânziră şi nu mai erau plini de furie după cele spuse de Stephanie, iar acum se aprinseră strălucind ca luminile unui foc al dorinţei după buzele ei, al nevoii puternice de a o săruta. Şi.

fără nicio urmă de ezitare în mişcarea mâinilor, o aduse lângă el şi se aplecă asupra ei.

Sărutul lui o umplu de furia neconsumării dorinţei ce o tortura, crescând excitarea ei până la nivelul nevoii lui arzătoare, acum atât de vizibilă, şi făcând-o să simtă agresiunea masculină din pasiunea lui. Braţele ei se încolăciră de împrejurul gâtului lui, în timp ce ea se prăbuşi lipsită de orice puteri la pieptul lui. Înainte ca îmbrăţişarea să le scape de sub control, el se forţă să se poată despărţi din înlănţuire, moment pe care-l însoţi cu un geamăt.

— Ar fi mai bine să pleci acum, o sfătui el atent. Noi nu mai avem cum să stăm singuri, şi ar fi cazul să-ţi spun la revedere de pe acum.

— Brock!

— Crede-mă, este mai bine aşa, insistă el. Te voi vedea imediat ce voi avea posibilitatea, ştii asta, nu-i aşa?

— Da, ştiu, încuviinţă ea, şi încercă să nu se mai gândească la ce ar putea să însemne asta, cât timp ar mai trebui să treacă până la următoarea lor întâlnire.

El o conduse până la uşa de la intrare, strivindu-i buzele cu un sărut, înainte ca ea să părăsească încăperea. Ea îşi simţea gâtul uscat şi ochii arzând, dar nu a plâns. O voce interioară o avertiză că aceste despărţiri ar trebui să fie un

fapt pe care ea să-l accepte de bunăvoie. Astfel de situaţii vor fi foarte dese într-o relaţie durabilă cu Brock Canfield.

Capitolul 7

— Vâsc?

Perry ridică de codiţă ramura cu nuanţe de roşu la nivelul ochilor şi aruncă apoi o privire mirată spre Stephanie, care era îngenuncheată în faţa şemineului unde aranja, pe o pătură albă ca zăpada, scena Naşterii Domnului.

— Pentru ce oare ne-ar trebui nouă vâsc, aici în casa asta?

— Asta este o întrebare foarte bună, îi răspunse ea privindu-l cu subînţeles peste umăr. Poate pentru noua noastră învăţătoare, domnişoara Henderson. Am înţeles că a venit să ia cina din nou aseară la restaurant. Şi, de asemenea, am înţeles că şi ţie „ţi s-a întâmplat” aşa, pur şi simplu, să-ţi iei pauza de masă tocmai atunci.

— Restaurantul era aglomerat, încercă el să se apere, o roşeaţă răspândindu-i-se peste gât şi obraji. Mi s-a părut logic s-o invit să stea la masă cu mine.

— De două ori în trei zile? îl necăji ea. N-am realizat până acum că învăţătoarele sunt atât de bine plătite, încât să le permită salariul să ia mesele la un restaurant atât de scump şi luni, şi miercuri. Şi-a plătit ea ceea ce a consumat în amândouă serile, sau a plătit doar o singură dată?

— Pattie are gura cam slobodă, oftă Perry dezgustat.

Iar Stephanie izbucni în râs la referirea pe care o făcu fratele ei la Pattie, casieriţa, de altfel sursa ei de informaţii care-l trădase pe Perry relativ la masa pe care i-o oferise tinerei şi drăguţei învăţătoare cu o noapte înainte.

— Pattie este îngrijorată de faptul că eşti singur şi nu te vezi cu nimeni.

— Asta nu o priveşte pe ea.

— Poate că nu. Dar, în cazul în care te hotărăşti s-o inviţi pe domnişoara Henderson la un pahar acum, de sărbători, de ce nu atârni vâscul în centrul camerei, de grindă? Îmi pare a fi un loc strategic.

— Cine a zis că o s-o invit? izbucni Perry.

— Nu eu, ripostă Stephanie, deschizând ochii mari şi luând o expresie inocentă. Dar dacă o vei face, te rog să mă anunţi şi pe mine. Pot oricând să-mi petrec o noapte la motel.

— Atârnă-ţi singură vâscul, se dădu bătut Perry, şi se întinse după cutia cu decoraţiuni pentru Crăciun pentru a scoate podoabele pentru uşă.

— Adu-mi scara şi o să-l pun, fu ea de acord, realizând că subiectul de discuţie abordat, învăţătoarea cea nouă, era unul delicat pentru fratele ei.

Un oftat îi scăpă de pe buze lui Perry când ieşi din cameră pentru a aduce scara. Stephaniei îi păru rău că l-a tachinat. Trebuia să fie mai mult decât un flirt întâmplător, dacă Perry era atât de sensibil în ceea ce priveşte subiectul în cauză.

Iar ea, cu siguranţă, nu era în situaţia în care să lămurească lucrurile altcuiva într-o relaţie de acest gen. Nu mai auzise de Brock de mai bine de două săptămâni, de la Ziua Recunoştinţei. Iar două săptămâni păreau a fi, pentru ea, lungi cât o eternitate.

Telefonul începu să sune înainte ca ea să fi terminat de prins vâscul de grindă. Stephanie ezită, apoi continuă să dea cu ciocanul şi să fixeze vâscul, ignorând sunetul repetat. Uşa de la intrare se deschise şi Perry apăru în cadrul ei.

— Nu auzi telefonul?

— Sună abia a treia oară, îi replică ea puţin neliniştită.

— A patra, o corectă el, şi se îndreptă spre telefon pentru a răspunde şi a face să se oprească soneria iritantă a acestuia.

— Familia Hall, răspunse el scurt, apoi aşteptă o clipă şi lăsă receptorul telefonului aproape să cadă pe măsuţă.

— Este pentru tine.

Cuiul pe care Stephanie îl bătea se îndoi la ultima lovitură de ciocan, ceea ce însemna că va fi nevoită să ia lucrul de la început.

— Vezi cine este şi spune-i că o să sun eu peste câteva minute.

— Deja ştiu cine este – Brock.

Pentru o clipă expresia de pe chipul lui se îmblânzi.

— Vrei să-i spun că pentru moment eşti prea ocupată pentru a-i răspunde?

Menţionarea numelui lui Brock o făcu să coboare în cea mai mare grabă scara, aproape să se prăbuşească cu ea, apoi alergă spre telefon. Apucând receptorul telefonului, îl scăpă printre degete, iar acesta căzu pe jos. Speriată că l-ar fi putut strica, Stephanie îl duse la ureche.

— Brock? Mai eşti pe fir? Vocea ei era cuprinsă de panică.

— Dumnezeule, Stephanie! Ce ai mai făcut? îi ceru el explicaţii.

— Am scăpat din mână telefonul. Eram căţărată pe scară şi agăţam vâscul când Perry a răspuns, se grăbi ea cu explicaţiile. Nu mi-am dat seama că doar tu puteai fi, până când nu mi-a spus că… apoi am fost…

Îi venea teribil de greu să-i mărturisească cât de emoţionată a fost, aşa că schimbă subiectul.

— M-am grăbit aşa mult să răspund la telefon încât am devenit stângace.

— Te bucuri că te-am sunat?

Vocea lui îşi schimbă tonul şi căpătă inflexiuni calde.

— Ştii doar că da, murmură Stephanie, şi observă că fratele ei se strecura afară din cameră pentru a o lăsa să poată discuta în voie la telefon. Îmi pare că a trecut atâta timp de când nu ţi-am mai auzit vocea. Eu…

Stephanie se opri, incapabilă să mai continue.

— Tu ce, Stephanie? Ce voiai să spui? insistă Brock ca ea să termine ceea ce începuse să spună. Ţi-a fost dor de mine? îi ghici el.

— Da, mi-a fost dor de tine.

Vocea ei vibră cu toată forţa pe care ea o puse în aceste cuvinte.

— Şi atunci de ce nu mi-ai scris asta în scrisorile tale? Nu

mai pot să suport, neştiind dacă şi tu, ca şi mine, trăieşti aceleaşi agonii pe care le îndur atât de greu. Felul în care îmi scrii îmi dă sentimentul că totul acolo este alb şi frumos.

— Chiar ţi-a fost şi ţie dor de mine? întrebă ea, venindu-i greu să creadă acest lucru.

— Mi-am ieşit din minţi din cauza ta. O umbră de grabă îi străbătu vocea.

— Stephanie, trebuie să te văd neapărat. Nu mai pot să aştept deloc.

— Şi eu vreau să te văd.

Mâna ei se strânse pe telefon, încercând să prelungească această clipă.

— P… Poţi să vii aici?

— Nu, rezolvă el problema instantaneu. Sunt în Palm Springs. Nu am nici cea mai mică şansă să scap de aici, poate în preajma sărbătorilor, *poate,* accentuă el probabilitatea incertă a acelui moment posibil. Iubita mea, vreau ca tu să vii aici. Voi face toate demersurile necesare. Poţi să pleci mâine dimineaţă, iar la prânz vei fi deja aici. Nu voi avea decât câteva ore la dispoziţie pentru a fi împreună cu tine în după-amiezile următoare ale acestui weekend, dar vom avea la dispoziţie nopţile… întregi!

— Brock!

Ea fu copleşită de dorinţa lui de a o vedea şi de invitaţia pe care el tocmai o făcuse, indiferent cât l-ar fi costat.

— Nu-ţi face prea multe griji cu bagajele sau cu lucrurile de vară pe care ar trebui să ţi le iei. Vom merge să facem cumpărăturile de sărbători – doar noi doi.

— Nu trebuie să-mi cumperi nimic.

— Dar vreau să fac asta, îi replică el. Mă trezesc nopţile, imaginându-mi că eşti întinsă în pat lângă mine. Nu poţi să-ţi descriu iadul pe care-l trăiesc când nu eşti aici cu mine. Stephanie, vii?

Un răspuns afirmativ îi stătea pe buze, când ea îşi dădu seama de situaţia în care se afla.

— Brock, nu pot…

În vocea ei regretul şi remuşcarea erau acute, dureroase.

— De ce? Ce vrei să fac, să te implor? întrebă el nervos şi vag, nedând crezare celor spuse de ea. De ce nu poţi să vii?

— Trebuie să termin statele de plată. Mâine este zi de salarii pentru toţi angajaţii motelului, explică Stephanie.

— La naiba! Vreau să fii aici cu mine, nu este mult mai important? argumentă Brock. Lasă altcuiva să facă asta.

— Crezi că mai este aici altcineva calificat, care s-o poată face?

— Fratele tău, poate. Şi să nu-mi spui că nu ştie cum să facă asta.

— Este foarte aglomerat şi aşa, cu motelul arhiplin şi, deja, cu rezervările făcute pentru toată perioada, are nevoie de ajutor.

Ceea ce îi cerea Brock era lipsit de raţiune, iar ea încerca să-l facă să înţeleagă asta.

— Nu că n-aş vrea eu să vin, Brock, dar nu pot.

— Ai putea, dacă ţi-ai dori suficient de tare lucrul ăsta, refuză el încăpăţânat să accepte argumentele ei. Spune la toată lumea că va trebui să aştepte cu salariile până săptămâna următoare. Nu-mi pasă, Stephanie, trebuie să te văd. Vreau să zbori încoace.

— Este imposibil. Nu pot. Dacă te-ai gândi un pic, ai înţelege de ce nu pot, spuse ea, tonul ei ridicându-se, îmbinând furie şi confuzie în el. Nu eşti corect.

— Corect? Ceea ce simt pentru tine nu este corect! argumentă Brock. Am nevoie de tine.

— Te rog nu face asta, spuse ea aproape izbucnind în lacrimi. Nu pot să vin.

Urmă o tăcere lungă înainte ca pe fir să se audă din nou vocea lui mânioasă.

— În regulă atunci, dacă asta este ceea ce îţi dictează inima.

— Nu asta este ceea ce eu simt. Este exact felul în care stau lucrurile.

— Faci cum vrei, spuse el distant şi dezinteresat. La

revedere!

Stephanie oftă puternic, dând aerul afară din piept, înainte ca el să închidă. Privi în gol la telefon mult timp, înainte de a-şi şterge lacrimile care curgeau din abundenţă pe obraji. Îşi trăgea nasul, când Perry tocmai intră în cameră. El îi dădu o batistă, dar n-o întrebă ce s-a întâmplat.

De asemenea, nu spuse absolut nimic când ea luă creanga de vâsc şi o azvârli pe fundul cutiei pentru ornamentele de Crăciun, şi nici când luă scara şi o duse înapoi pe verandă. Fratele ei nu avea niciun chef să agaţe vâscul de grindă, iar Stephanie se gândi că era prea puţin probabil ca ea să aibă nevoie de el.

Trecu aproape o săptămână până când îşi înfrânse mândria şi-i scrise lui Brock o scurtă scrisoare, în care îi spunea doar cât de rău îi pare că el n-a înţeles de ce ea a trebuit să-i refuze oferta. Dar lăsă să se înţeleagă în mod subtil că ea luase decizia corectă.

***

Cu o săptămână înainte de Crăciun, la biserică avu loc o seară de colinde. Un accident, petrecut pe pârtie, al unuia dintre oaspeţii de la motel, nu-i permise lui Perry să poată merge la seara de colinde însă o încurajă pe Stephanie să se ducă de una singură. Privind această seară mai mult ca pe o seară religioasă decât ca pe o petrecere, ea acceptă.

O conduse la biserică şi îi lăsă instrucţiuni să-l sune când se va termina, astfel încât să vină şi s-o ia pentru a o duce acasă. Acest lucru nu părea a fi necesar, o dată ce prima persoană pe care o întâlni acolo fu Chris Berglund. Părinţii lui aveau în proprietate o fermă la mai puţin de o milă depărtare de casa lor, iar ei doi crescuseră practic împreună, din colegi de joacă devenind, la vremea şcolii, colegi de clasă. Avea impresia că-l cunoştea parcă dintotdeauna, ca şi cum ar fi fost rude.

Stephanie nu-l mai reîntâlnise de prea multe ori după ce au absolvit liceul. Chris mersese la facultate, de unde revenea doar la sfârşitul semestrelor, în vacanţe, cum se întâmpla şi de Crăciun.

Când el află că Stephanie nu are cum să ajungă acasă, se oferi, imediat să o ducă cu maşina, având în vedere că era în drumul lui spre casă. Au vorbit multe despre foştii colegi, şi-au împărtăşit noutăţile personale şi şi-au reamintit incidentele hazlii de pe vremea când erau copii.

Când intră pe alee la întoarcerea acasă, Stephanie se lăsă pe spate şi oftă. Nu-şi mai aducea aminte de când nu mai râsese atât de mult şi cu aşa poftă, şi de când nu s-a mai simţit aşa de liberă de griji. Se uită la Chris, cu părul lui castaniu cârlionţat şi cu ochelarii cu rame groase, jacheta înfoiată adăugând volum la ţinuta lui subţire.

— Nu-mi vine să cred că vei deveni medic, remarcă ea. Îmi aduc aminte cum ţi se făcea rău atunci când vedeai sânge.

— Mulţumesc Cerului că am crescut şi am depăşit etapa asta, râse el.

— Doctor Chris Berglund, încercă Stephanie să vadă cum sună viitoarea lui titulatură. Sună foarte profesional numele tău.

— Cam sună, nu-i aşa? fu el de acord, însoţind cele spuse cu o strâmbătură. Dar mai am câţiva ani buni până termin şcoala şi apoi toată perioada de secundariat, până când titulatura asta o să devină o realitate. Va trebui să învăţ să spun cu fineţe „Vă rog să deschideţi gura şi să spuneţi Aaa!”

Stephanie râse, după care îi spuse:

— Pariez că vei fi impecabil în toate privinţele, inclusiv manierele.

— O ştii deja.

Chris încetini maşina pe măsură ce se apropiară de casă.

— Se pare că Perry te aşteaptă. Este o uşurare, văd că ţi-a lăsat lumina de la intrare aprinsă. Acum frăţiorul mai

mare joacă rolul părintelui grijuliu?

— Nu este stilul lui. Perry este Perry şi atât. Nu l-aş schimba pe nimic din lume, replică ea, crezând cu convingere în cele ce tocmai le spusese.

— Este un tip simpatic şi deosebit, fu Chris de acord, înainte de a trage maşina în faţa casei, în spaţiul deszăpezit.

Stephanie se dădu jos din maşină, unde îl aşteptă pe Chris să înconjoare maşina şi să ajungă la ea pentru a o conduce până la uşa de la intrare

— De ce nu intri să bei ceva, îi sugeră ea. Lui Perry i-ar face cu siguranţă plăcere să te revadă.

— Mai bine nu, îi refuză Chris invitaţia cu părere de rău. Am venit acasă chiar în după-amiaza asta. Şi cum mama era responsabilă cu colindele şi toate celelalte, nu am prea avut cum să stau cu ai mei. În seara asta sunt invitaţi pe la noi la masă preotul şi soţia lui şi nişte prieteni de ai mamei şi ai tatălui meu. Cred că vor dori să mă prezinte.

— Firesc, înţelese Stephanie, oprindu-se în uşă şi întorcându-se spre el. Mă bucur că ai venit acasă, Chris. Parcă nu este la fel când tu nu eşti pe aici.

— Data viitoare o să trec şi pe la voi. O să vin şi cu doi tipi de la mine din Fraternitate. O să îţi fac lipeala cu unul dintre ei, spuse Chris făcându-i cu ochiul. Nu vreau ca fetiţa mea favorită să se transforme într-o fată bătrână.

Îşi puse mâinile pe talia ei şi o trase mai aproape.

— Eşti mult prea frumoasă pentru asta.

— Linguşitorule, râse ea, dar un ghimpe se trezi în sufletul ei.

Sărutul lor fu cald, prietenesc, inocent şi fără sensuri ascunse. Astfel că nu avu de ce să obiecteze – nu mai mult decât dacă ar fi sărutat-o oricare alt membru al familiei. Era la fel şi în cazul lui Chris. Niciunul dintre ei nu păstra cine ştie ce pasiune secretă pentru celălalt.

El zâmbea. În timp ce se îndrepta spre maşină îi spuse:

— Spune-i lui Perry că voi trece mâine pe la motel, poate

bem împreună o cafea.

— În regulă, fu ea de acord şi adăugă o scurtă fluturare din mână în timp ce el dispărea în josul aleii. Mulţumesc pentru că m-ai adus!

Răspunsul lui fu o simplă fluturare din mână. Stephanie se răsuci pentru a intra în casă în momentul în care se auzi uşa de la maşină că se trânteşte. Grăbindu-se să intre înăuntru din cauza frigului de afară, se opri în holul de la intrare şi îşi scutură zăpada de pe bocanci pe preşul gros.

— Hei, Perry! îl strigă ea pe fratele ei, în timp ce începuse să-şi desfacă fularul lung, strâns de jur împrejurul gâtului. Ghici cine a venit acasă de Crăciun?

Abia făcu câţiva paşi înăuntru când văzu o siluetă întunecată care stătea în picioare în faţa şemineului. Ea se opri, bâlbâindu-se în faţa surprizei, înainte ca bucuria s-o inunde.

— Brock! strigă ea fericită şi înaintând cu paşi uşori.

— Surpriză! Surpriză!

Sarcasmul străbătea uşor din vocea lui, oprind-o ca o barieră pusă între ei.

Mâna lui stângă era băgată în buzunar. În dreapta ţinea un pahar cu whisky, întrucât nimic altceva de băut nu se găsea în casă. Picioarele sale erau puţin depărtate într-o poziţie provocatoare. Dar ceea ce o îngheţă pe Stephanie fu puternica furie plumburie din ochii lui. Părea că trăsăturile lui masculine au fost decupate din stâncă.

— Când ai ajuns aici? reuşi ea în cele din urmă să-l întrebe. De ce nu mi-ai zis că vii?

— Acum un sfert de oră. Care este problema? spuse el pe un ton de batjocură. Ţi-ai fi dorit să ajung cu cincisprezece minute mai târziu şi să ratez să fiu martor la nemaipomenita scenă de tandreţe care s-a petrecut în faţa uşii?

Gura lui se subţie pe măsură ce înghiţi din whisky. Pe chip i se putea citi dezgustul şi nemulţumirea.

— Pariez că ţi-ai fi dorit să ştii când voi sosi. Ai fi făcut

astfel încât să-ţi realizezi mai bine farsa!

— Brock, nu aşa stau lucrurile, protestă ea cu o voce îndureratã.

— Vrei să spui că acesta nu este un exemplu concludent în ceea ce priveşte felul în care tu m-ai aşteptat? o provocă el obraznic. L-am văzut cum te-a sărutat.

Stephanie se întoarse şi privi spre uşa de la intrare. Din cauza becului aprins era ca şi cum s-ar fi sărutat cu Chris aici în living, nu era absolut nicio diferenţă. Cu colţul ochiului îl văzu pe Perry venind de la bucătărie, atras de vocea ridicată a lui Brock.

— A fost Chris, apelă ea aproape inconştient la ajutorul fratelui ei, pentru a-l face pe Brock să înţeleagă cât de inocent putea fi sărutul pe care acesta l-a văzut.

— Este vecinul nostru… începu Perry, încercând să-i vină în ajutor.

— Cât de confortabil, şuieră Brock.

— Nu înţelegi, insistă Stephanie neajutorată.

— Înţeleg prea bine. Vocea lui era sălbatică.

— Înţeleg că am fost un prost să cred că tu eşti altfel decât celelalte.

Cu o furie nestăpânită el azvârli paharul în foc. Stephanie se sperie de zgomotul paharului transformat în cioburi şi imediat după aceasta, de explozia alcoolului care acoperi buştenii din şemineu cu flăcări mari.

Totul se petrecu atât de repede, încât Stephanie nici nu-şi dădu seama când plecă Brock de lângă şemineu, trebuind ca acesta să ajungă lângă ea pentru a realiza acest lucru. În momentul când ea se întoarse după el, uşa de la intrare îi fu trântită în faţă. Se repezi la clanţa uşii, care momentan se juca cu furia ei, nedeschizându-se.

Reuşi în cele din urmă s-o deschidă, chiar în momentul în care Brock ajunse în dreptul camionetei, ocolind-o pentru a ajunge la maşina sa care era parcată lângă ea. Volumul mare al camionetei o ascunsese privirilor, dar nici ea nu se uitase după maşina lui.

În timp ce ea alerga după el, auzi uşa de la maşină trântindu-se şi motorul pornind. Înainte ca ea să ajungă la calea de acces, el deja întorsese şi pornise pe alee. Stephanie a putut să vadă o clipă profilul lui încruntat şi liniile aspre ale chipului, înainte ca maşina să accelereze şi să dispară în josul aleii.

— Stephanie? o chemă fratele ei din cadrul uşii. Ea făcu o pauză destul de lungă până când îl întrebă:

— Cheile de la camionetă sunt în contact?

— Da, dar ce vrei să faci? o întrebă el, aproape ştiind ceea ce ea avea de gând să facă.

— Trebuie să-i explic. Nu pot să-l las aşa, îi răspunse ea peste umăr în timp ce se grăbea să ajungă la maşină.

Ea pierdu din vedere luminile de poziţie ale Mercedesului atunci când acesta ajunse în intersecţie şi intra pe artera principală. Judecând după direcţia pe care maşina lui Brock o luase, ea presupuse că mergea spre motel.

***

Maşina lui era parcată în zona rezervată angajaţilor, aburi ridicându-se de pe capota maşinii, când ea ajunse acolo. Parcă maşina chiar lângă a lui şi se grăbi să intre, încetinind ritmul paşilor când ajunse în holul motelului. Neluând în seamă privirile întrebătoare ale recepţionerului, ea nu se opri ca să-i explice ce căuta acolo la ora aceea târzie din noapte.

Inima îi bătea ca şi cum ar fi vrut să-i iasă din piept când ajunse în faţa uşii de la apartamentul lui Brock. Înainte de a-şi pierde curajul, ciocăni repede de trei ori. Uşa fu brus deschisă de o mână nervoasă. Ochii lui Brock deveniseră ca două fante gri, plini de mânie.

— Merit şansa de a-ţi explica ceea ce ai văzut, se grăbi Stephanie să-i spună, înainte ca el s-o gonească.

Fără sacou, el avea numai o cămaşă albă şi o cravată care se părea că a suferit de pe urma încercării lui de a

slăbi nodul. Mâna lui se întoarse pentru a-şi termina treaba şi a lărgi nodul, întorcându-se şi neînchizând uşa în urma lui. Stephanie pătrunse înăuntru ezitând, închizând uşa după ea şi privind violenţa stăpânită cu care Brock îşi scoase cravata de la gât şi o aruncă într-un fotoliu.

Fără să se uite la ea, se îndreptă spre panoul chinezesc, auriu, pe care-l dădu la o parte descoperind barul. Îl privi cum aruncă două cuburi de gheaţă într-un pahar cu whisky. El luă o înghiţitură din pahar şi plecă de lângă bar, fără a-i spune nimic, fără a se uita nici măcar o clipă la ea.

— Eu...

Îi era greu să înceapă mai ales când era atât de rece tratată de el.

— Chris Berglund şi cu mine am copilărit împreună. Ne-am jucat împreună, am fost împreună la şcoală şi la liceu. Este student la medicină şi nu l-am mai văzut de foarte mult timp. A venit în după-amiaza asta în vacanţa de Crăciun.

— Trebuie să fi fost o reîntâlnire foarte plăcută, comentă caustic Brock.

— A fost minunat să-l revăd, refuză Stephanie să nege acest lucru. Eu şi cu Chris suntem prieteni de foarte mult timp. Şi asta este tot ceea ce a fost între noi. Suntem ca un frate şi o soră, unul cu celălalt. Ştiu cum ar fi putut să pară...

— Ştii? şuieră printre dinţi Brock. Ai cea mai mică idee cum este să anulezi toate întâlnirile şi să-i trimiţi pe cei mai importanţi directori executivi să se plimbe şi să facă o baie în lac, spunându-le că există femeia asta, pe care nu ţi-o poţi scoate din cap şi dacă nu o vezi mai ai puţin şi înnebuneşti? Astfel, îţi iei liber şi renunţi la toate. Ajungi în cele din urmă aici, acasă la ea, aşteptând-o să se întoarcă de la biserică – *de la biserică!* sublinie el cu un accent de nemulţumire. Auzi o maşină venind, apoi voci. Eşti atât de nerăbdător să o vezi, încât aproape zbori spre uşă. Dar acolo, iată, ea se sărută cu altcineva.

— Dar asta n-a însemnat nimic! Vocea ei era înecată de emoţiile şi sentimentele pe care le încerca drept răspuns la cele pe care le afişa Brock, la sentimentul lui de trădare.

— Trebuie să mă înţelegi că nu este nicio diferenţă între ce ai văzut şi între a-l săruta pe Perry.

— Şi eu chiar trebuie să cred că ţi-a fost dor de mine? o provocă el. Că abia aşteptai să mă vezi?

— Da.

Stephanie rămase înmărmurită, văzând că el se îndoia de asta.

— Atunci de ce nu mi-ai scris? îi ceru Brock explicaţii, trântind paharul pe masă pentru a puncta întrebarea.

— Pentru că m-am gândit… după ce m-ai sunat şi… când eu n-am putut să vin la tine în California…

Stephanie era atât de confuză încât nu putu să-şi termine propoziţiile înainte de a le începe pe următoarele.

— Mi-ai spus „la revedere” şi m-am gândit că vrei să te desparţi de mine definitiv. Erai atât de furios pentru că te-am refuzat, îi reaminti ea.

— Da…

El începu să măsoare cu paşi mari camera.

— Eram furios – pe tine şi pe mine. Când scrisorile acelea au încetat să mai sosească, am crezut că te-am pierdut. Am făcut tot acest drum pentru a-mi cere iertare că am fost atât de egoist, că am fost un nenorocit arogant.

El se opri în faţa ei, întinzând mâna să-şi înfigă degetele în carnea moale a umărului ei.

— Pentru ca apoi să te găsesc în braţele unui alt bărbat, eu…

Trăsăturile chipului său se adânciră mult mai tare, pe măsură ce se lupta să-şi ţină în frâu emoţiile care-l copleşeau. Cu o mişcare bruscă el îi strivi buzele de ale lui, muşcându-le, rănind şi pedepsind în acelaşi timp, şocând-o pe Stephanie care îndură tăcută până când momentul lui de furie trecu.

Ridicându-şi pentru o clipă capul pentru a-i privi buzele-i

muşcate şi tremurânde, Brock îi lăsă timp să tragă aer în piept. Apoi îşi trecu cu forţa mâinile pe sub haina ei şi o strivi într-o îmbrăţişare dureroasă. Sărutări aspre fură împrăştiate pe părul şi tâmplele ei în timp ce sunete de agonie ieşeau din pieptul lui.

— Mă acuzi fiindcă am înnebunit un pic? gemu el. Mă întreb…

Îşi ridică din nou capul, furia încă citindu-i-se în ochi.

— Câţi bărbaţi sunt acolo? câţi bărbaţi ar zbura, făcând ocolul lumii, pentru a fi cu tine?

— Brock, eşti numai tu, şopti Stephanie, ridicând o mână tremurătoare pentru a mângâia cu vârful degetelor linia fermă a obrazului lui.

— Dar nu ştiu ce faci când eu nu sunt aici. Dumnezeule, nici măcar nu ştiu dacă încă mai eşti virgină!

Ea era înmărmurită că dubiile lui mergeau atât de departe.

— Doar nu crezi asta!

— Dovedeşte-o, o provocă Brock cu un nou îndemn în voce.

Mâinile lui se încleştară pentru a o aduce mai aproape de contururile dure ale trupului lui, făcând-o acut conştientă de dorinţa lui.

— Stai cu mine în noaptea asta.

— Te aştepţi ca eu să mă culc cu tine, numai pentru a-ţi dovedi că sunt încă virgină, îl acuză ea, mâinile ei împingând în pieptul lui pentru a păstra cât de cât o distanţă între ei. Ce fel de motiv mai e şi ăsta?

— Este unul al dracului de bun! izbucni el. Pentru că trebuie să mă convingi că nu am intrat în acest iad pentru nimic!

— Nu!

O neaşteptată scădere a strânsorii îi permise ei să se elibereze din braţele lui, şi Stephanie se retrase repede către uşă.

— Nu trebuie să-ţi dovedesc nimic. Te-am întrebat eu cu

câte femei te-ai culcat de când m-ai întâlnit pe mine? Nu uita că eu ştiu despre Helen! Ce fel de lucruri crezi că îmi imaginez cât timp tu eşti plecat? Nici nu-ţi trece prin gând câte nopţi am petrecut stând de veghe şi întrebându-mă cine o fi lângă tine. Dar, îţi promit, în noaptea asta nu voi fi eu aceea! Nu, pentru un motiv ca al tău!

Răsucindu-se, ea ieşi pe uşă, ajungând în hol, dar graba ei nu era necesară. Brock nu făcu nicio încercare de a o urma. Demonii care o urmăreau erau numai în propria ei imaginaţie. Ea îşi încetini pasul şi traversă încet holul, pentru a ieşi afară, ajungând la camionetă.

Un sentiment de indignare justificată şi mândrie îi păstra ochii uscaţi şi bărbia ridicată. Asta dură până când ajunse acasă şi, singură în dormitor, începu să se gândească la câteva din lucrurile pe care Brock i le spusese şi la implicaţiile pe care le aveau pentru ea – chiar şi la faptul că o iubea.

Revolta ei se răci rapid când realiză că, poate, a refuzat lucrul pe care şi-l dorea mai mult decât orice altceva. Următoarea întrebare era dacă va putea trece peste mândria ei şi va putea admite asta în faţa lui Brock.

Capitolul 8

Toată noaptea, Stephanie s-a luptat cu dilema ei. Se trezi sâmbătă dimineaţa fără să fie mai aproape de o soluţie decât fusese cu o noapte în urmă. La micul dejun, Perry observă cearcănele adâncite de sub ochii ei.

— Cum a fost noaptea trecută? Te-a ascultat Brock? El împinse farfuria goală şi se aplecă peste masă pentru a-şi termina ultima ceaşcă de cafea.

— M-a ascultat.

Dar ea nu preciză dacă el o crezuse sau nu.

— Şi? întrebă fratele ei.

— Ne-am certat, admise Stephanie şi se ridică de la masă. Mai vrei altceva înainte de a pleca?

— Nu.

El scutură din cap şi îşi goli ceaşca de cafea.

— Este târziu, ar fi mai bine să plec. Ai de gând să speli rufe în dimineaţa asta? Coşul cu haine este încă în dormitorul meu.

De obicei ea aducea la parter rufele murdare înainte de a pregăti micul dejun.

— Da… O să spăl. Le voi lua mai târziu.

Pentru moment rufele murdare erau foarte departe de gândurile ei.

— Ne vedem diseară, murmură ea pe un ton absent. După ce Perry plecă, Stephanie hotărî să lase spălatul rufelor pentru după-amiază. În loc de asta, hotărî să şteargă praful şi să facă curat în living. În secret, spera ca Brock să facă prima mişcare pentru a pune capăt neînţelegerii lor, astfel încât nu voia să stea departe nici de telefon, nici de fereastra care dădea în faţa casei.

Dimineaţa trecu fără niciun telefon, şi ea începu să-şi facă griji că Brock ar fi putut pleca. Nu putea suporta gândul că s-ar fi putut despărţi. Dintr-odată, i se păru o încăpăţânare copilărească insistenţa tăcută ca Brock să fie primul care să spună că îi pare rău pentru că se certaseră.

Se grăbi către telefon şi formă numărul de la motel, cerând să-i fie făcută legătura cu apartamentul lui Brock. Îşi ţinu respiraţia în timp ce asculta ţârâitul de la celălalt capăt al firului o dată, de două ori, de trei ori, apoi…

— Da?

Era Brock. Ea îi recunoscu vocea instantaneu.

— Sunt Stephanie, spuse ea, şi aşteptă un semn al unei reacţii favorabile.

Răspunsul lui veni după un timp infinit de lung. Şi nu era decât un dezamăgitor şi lipsit de interes:

— Da?

— Aş vrea să vorbesc cu tine. Pot să vin să te văd? întrebă ea, încercând să pară calmă şi nu atât de neliniştită pe cât se simţea.

Din nou urmă o tăcere lungă.

— Când?

— Acum.

Înainte de a spune asta, simţi cum îngheaţă. Pauza lui Brock fu lungă de câteva secunde.

— Aştept câteva telefoane de peste ocean. Poate mai târziu… să zicem, în jur de ora cinci, sugeră el cu un ton lipsit de orice urmă de emoţie.

— Este foarte bine, răspunse ea, pentru că nu ar fi putut spune nimic altceva.

— Bine. Te voi aştepta atunci, replică el, scurt şi la obiect. La revedere.

— Da… La revedere, răspunse Stephanie, apoi urmă un clic şi sunetul de linie ocupată se auzi în receptor.

Rămasă fără mijloc de transport pentru că Perry luase camioneta, ea trebui să cheme un taxi. Punctuală, la ora cinci fix stătea în faţa uşii apartamentului lui Brock. Mintal, ea repetă discursul pe care avea de gând să-l spună, apoi ciocăni în uşă.

Brock o deschise după câteva secunde. Urmă un moment de tăcere, în timp ce ochii lor se întâlniră.

— Ai venit la timp. Intră.

Un zâmbet îi remodelă contururile gurii, dar acesta era lipsit de orice urmă de căldură.

— Mulţumesc, murmură ea, în timp ce el făcea un pas într-o parte pentru a o lăsa să intre.

— Vrei ceva de băut? sugeră el.

— Te rog, spuse ea simţind nevoia unui întăritor. La întrebarea pe care i-o puse el, Stephanie adăugă o precizare:

— Un whisky cu apă minerală ar fi foarte bun.

— Ai spus că vrei să mă vezi, îi reaminti el scopul vizitei.

— Da, spuse Stephanie, ridicându-şi privirea. Noaptea trecută m-am simţit jignită de anumite lucruri pe care tu le-ai sugerat, începu ea, căutând să-i descifreze expresia chipului, în căutarea unei urme de regret.

Dar chipul lui era o mască impenetrabilă. Ea îşi dădu seama că Brock nu va face nimic care să-i uşureze situaţia delicată în care se afla. Discursul pe care cu atâta grijă îl compusese şi îl repetase de atâtea ori, era în momentul de faţă complet uitat.

Totul fu dat pe faţă în momentul în care ea făcu o ultimă încercare de a ajunge la el.

— Dacă mă mai doreşti, voi rămâne cu tine la noapte. Te iubesc Brock.

— O să-ţi revii şi din asta, fu răspunsul lui rece. Stephaniei nu-i veni să creadă că el o îndepărtează cu atâta răceală. Ea îl privi fix, încremenită să audă cum se deschide uşa de la dormitor. Era o blondă voluptuoasă care trecu prin cameră şi ea realiză că de fapt Brock nu era singur. Era Helen, aceeaşi femeie cu care Brock venise prima oară.

— Dragul meu, spuse aceasta lasciv, trecându-şi voluptuos braţele după gâtul lui, mi-ai promis că vom fi singuri toată seara asta.

— Stephanie, ţi-o aminteşti pe Helen, nu-i aşa? completă Brock.

Privirile ei fură tulburate de zâmbetul lui batjocoritor şi rece. Chipul ei deveni brusc palid, lipsit de orice urmă de

culoare. Ea se făcu atât de albă la faţă încât nu era nicio diferenţă între albul chipului ei şi albul scaunelor îmbrăcate în piele. Din fericire, Helen a fost disponibilă să-şi petreacă împreună cu mine weekendul, altfel aş fi fost nevoit să îndur o întreagă noapte de amatorism.

Cuvintele lui care o puneau într-o situaţie atât de ridicolă, se rostogoliră şi o loviră din plin. Paharul îi alunecă încet printre degetele tremurânde, dar ea nu auzi zgomotul pe care-l făcu atunci când se sparse pe podea. Se răsuci sub acea lovitură muşcătoare şi dureroasă şi alergă orbită spre uşă, ieşind afară din cameră. Lacrimile i se rostogoleau dureros, într-o avalanşă de nestăpânit, pe obraji.

Ruşinea şi umilinţa ce o copleşeau le trăia ca pe o fierbinţeală arzătoare. Conştientă numai de nevoia disperată de a scăpa de acolo, nu observă privirile întrebătoare şi capetele întoarse după ea în timp ce alerga pe holurile şi prin salonul motelului, spre ieşire.

Nici măcar frigul de afară nu temperă fierbinţeala durerii ei. Oftând, îşi dădu seama că singurul loc în care se putea duce era acasă. Camioneta era parcată chiar lângă intrare. Grăbindu-se spre ea, aruncă o privire înăuntru, şi trebui să-şi şteargă lacrimile pentru a putea vedea dacă sunt cheile în contact.

Urcă în maşină, porni motorul şi dădu înapoi pentru a ieşi din parcare. Lacrimile refuzau să se oprească, potopul începu de-a binelea. Când intră pe drumul principal, aproape că atinse cu camioneta aripa unei alte maşini care venea din faţă, răsucind volanul, în ultima clipă reuşi s-o evite.

Eliberându-se din îmbrăţişarea Hellenei, Brock merse spre uşa lăsată deschisă de Stephanie şi o închise. Pantofii lui trecură cu zgomotul specific peste cioburile paharului Stephaniei spart pe podea în balta de whisky. Înghiţi o gură din paharul lui, încercând să scape de amarul pe care îl avea în gură. Privirea lui trecu lipsită de interes peste

femeia aproape goală care se afla în aceeaşi cameră cu el.

Un zid de lacrimi îi obtura vederea lui Stephanie. Ea nu putea să vadă încotro merge sau dacă măcar se mai află pe carosabil. Nu mai avea nicio importanţă. Atunci când camioneta începu să patineze pe drumul alunecos, ea frână, neîncercând să controleze maşina, lăsând-o să se oprească acolo unde va voi. Maşina trecu prin câteva hârtoape şi se opri brusc. Bruscheţea cu care maşina s-a oprit o catapultă înainte lovind-o de volan.

Nu i s-a părut că a avut un accident. Pur şi simplu profită de suportul pe care i-l oferea volanul pentru a-şi încrucişa braţele deasupra lui şi a plânge în voie. O mare de durere izvora din ochii ei. Lacrimile păreau singura soluţie de a se elibera de sub povara care o copleşea.

— Spectacolul s-a terminat Helen, pune ceva pe tine, îi ordonă el cu o voce plată.

Privirea ei îl măsură dezaprobator. Cu o mişcare se întoarse, antrenând furoul din nylon în mişcarea ei, şi dispăru în dormitor. El îşi termină restul de băutură din pahar, aşteptând apoi ca efectul de amorţeală al alcoolului să-şi facă apariţia. Nu se întâmplă ca de obicei, astfel încât se îndreptă din nou către bar pentru a mai umple încă o dată paharul.

Luă din bar sticla de whisky şi se întoarse spre fotoliu. Se întinse în el, cu picioarele desfăcute şi privi în gol spre fereastră la munţii acoperiţi cu zăpadă aflaţi în depărtare.

Abia dacă-i aruncă o privire lui Helen când reveni îmbrăcată cu o rochie lungă, neagră, cu margini tivite cu hermină albă. Avea o ţinută perfectă în această rochie, în total acord cu părul ei platinat. Fără să aştepte nicio invitaţie din partea lui, merse la bar şi îşi prepară un gin tonic.

— Nu vrei să chem o cameristă să cureţe mizeria asta? întrebă ea, arătând spre cioburile şi lichidul aflat pe podea.

— Nu.

Brock închise ochii. Îşi simţea pieptul gata să explodeze.

— Chiar a trebuit să fii atât de aspru cu ea? îi reproşă Helen. Nu puteai s-o părăseşti cu mai multă eleganţă?

— Este cel mai bun mijloc de a-i spune şi de a fi sigur că a prins mesajul.

Ea surprinse îngrijorarea şi oboseala din vocea lui.

— Sunt momente când nu sunt sigură că ai inimă, Brock Canfield.

El ridică paharul şi îi studie conţinutul în lumina slabă a acelei după-amiezi de iarnă.

— Eu nu sunt genul de familist.

— Ai de gând să te îmbeţi Brock? îl întrebă Helen care stătea întinsă pe canapea. Sau poate că sticla de whisky pe care o ţii în mână e pe post de pătură care să te încălzească?

Brock privi la sticla de cristal pe care o ţinea în mână, cu dopul special pentru porţionat cantitatea de băutură, apoi la paharul gol pe care nu-l mai umpluse.

— O să iau în considerare şi lucrul ăsta.

Dar se părea că nu merită efortul. Îşi lăsă capul să cadă pe spate.

Starea de stupoare care probabil s-ar fi instalat, nu ar fi fost decât un prilej de a se întoarce după un timp la starea de normalitate.

În uşă se auziră câteva bătăi, care-l făcură să-şi ridice capul, acoperindu-şi apoi ochii cu mâna.

— Răspunde, îi spuse lui Helen, şi nu vreau să mă deranjeze nimeni. Nu am chef să văd pe nimeni.

Cu un foşnet femeia îşi coborî picioarele de pe canapea pentru a se ridică şi a merge spre uşă. Întredeschise uşa discret.

— Îmi pare rău, dar domnul Canfield nu vrea să vadă pe nimeni, spuse ea încet şi puţin obraznic.

— Pe mine o să mă vadă, spuse Perry şi forţă uşa să intre.

— Oh, dragă este fratele, declară batjocoritor Helen.

Brock îşi lăsă braţul să cadă pe rezemătoarea fotoliului. Ar fi preferat să nu ajungă la o confruntare cu fratele lui Stephanie, dar se aşteptase şi la asta.

— Ce vrei, Perry? oftă el.

— Vreau să ştiu unde a plecat Stephanie, spuse el după ce se opri decis în faţa fotoliului lui Brock.

— De unde să ştiu eu? Privirile lui se îngustară.

— Nu este aici.

— Dar a fost aici. Şi pariez că *ea* – arătă Perry către Helen – este motivul pentru care a plecat în lacrimi de aici.

— Asta este o întrebare pe care ar trebui să i-o pui ei, spuse Brock, turnându-şi din abundenţă whisky în pahar din sticla de cristal.

— Atunci când o voi găsi, replică Perry. A plecat cu camioneta mea.

— Probabil că a mers acasă, ridică Brock din umeri.

— Nu a mers acasă. Am sunat încontinuu, dar n-a răspuns nimeni. Am sunat în cele din urmă la vecini. Au mers la noi acasă, dar Stephanie nu era acolo.

Acest lucru îl ridică pe Brock în picioare.

— Vrei să spui că a dispărut?

Întrebarea lui fu formulată pe un ton mai moale.

— Da. Nu ştiu ce s-a întâmplat aici sau ce i-ai spus, dar ştiu în ce stare era Stephanie când a alergat prin holul motelului, îi replică Perry. Şi cu siguranţă că nu era în stare să conducă. Şi atâta timp cât tu eşti responsabil, eşti dator să mă ajuţi şi să-mi împrumuţi maşina, astfel încât să pot să mă duc s-o caut.

— Mă duc să aduc cheile.

Brock merse în dormitor şi se întoarse îmbrăcat cu haina lui groasă.

— Merg cu tine.

— Nu am nevoie să vii cu mine, îi respinse Perry oferta.

— Nu-ţi cer ţie permisiunea, spuse Brock îndreptându-se spre uşă. Pentru că, aşa cum spuneai, sunt responsabil de

starea mizerabilă în care se găseşte. Vreau să mă conving că este în regulă.

— Ar fi trebuit să te gândeşti dinainte la asta, îl acuză Perry.

— Sunt deplin conştient de greşelile făcute, replică Brock. Ceea ce s-a întâmplat astăzi a fost o ultimă mişcare pe care am făcut-o pentru binele lui Stephanie. Atât tu cât şi eu ştim acest lucru, Perry.

— Am avertizat-o că o s-o faci să sufere, dar ea n-a vrut să mă asculte, oftă Perry.

— Nu am rănit-o atât de tare pe cât aş fi putut-o răni în viitor.

Stephanie se simţea secată şi goală, fără a avea puterea nici măcar de a-şi ridica capul de pe volan. Gâtul îi era uscat şi o înţepa, cu fiecare suspin pe care-l scotea. Ochii o ardeau cu uscăciunea lor. Nu a simţit nicio uşurare atunci când i-a închis. Era rănită, ea nu realiză că ar fi putut fi posibil să fie în aşa fel rănită, încât a fi în viaţă să devină o agonie.

Apoi se auzi un zgomot, şi un curent de aer rece şi proaspăt pătrunse în maşină, dar nu fură de niciun folos revenirii ei. Cineva o apucă de umeri. O voce o chemă pe nume. Părea a fi a lui Brock, dar Stephanie era convinsă că visează. Ea gemu protestând, când fu cu grijă ridicată de pe volan şi obligată să se sprijine pe scaun.

— Eşti rănită Stephanie? Părea a fi tot vocea lui Brock.

— Mă auzi?

— Da, răspunse ea fără putere, dar nu se obosi să deschidă ochii.

Nimic din ceea ce se întâmpla nu-i părea a fi real. Tandreţea şi grija familiară cu care Brock îi atingea chipul, dându-i la o parte părul de pe frunte o relaxă.

— Nu văd niciun semn de tăietură sau rană.

Fu din nou vocea lui Brock, joasă şi îngrijorată.

— Stephanie, îţi aminteşti ce s-a întâmplat?

Cea de a doua voce masculină o făcu să se încrunte.

— Perry?

Adunându-şi puterile deschise ochii. Din nou îi reveni senzaţia de vis. Brock era pe jumătate intrat în maşină în faţa ei. Pe fruntea ei se formară cute adânci, iar încruntarea îi împreună sprâncenele. Simţea că ar izbucni în lacrimi din nou, dar ochii îi erau uscaţi. Ceva o făcu să se uite într-o parte. Era Perry care încerca să-şi facă loc în maşină.

— Sunt aici, Stephanie, o asigură fratele ei. Îţi aduci aminte ce s-a întâmplat? De când te afli aici?

— Nu… mai ştiu.

La a doua întrebare putu să răspundă, dar prima îi provocă din nou durere. Stephanie se uită din nou la Brock. Niciunul dintre ei nu era vis. Ea ştia exact unde se afla şi, mai ales, de ce se afla acolo. Ea îi împinse mâna cu putere de pe faţa ei.

— De ce ai venit aici? Ar trebui să fi fost la tine la motel şi să te distrezi cu prietena ta sexy, îl acuză ea cu vocea spartă. Pleacă şi lasă-mă în pace!

Dar el o ignoră.

— Te-ai lovit la cap când maşina s-a înfipt în mormanul ăsta de zăpadă? întrebă el, căutând cu mâna eventualele cucuie din capul ei.

— Nu. Nu, nu sunt rănită deloc, insistă ea aspru, îndepărtându-i din nou mâna. Probabil am alunecat pe o porţiune de gheaţă şi am pierdut controlul maşinii. Bănuiesc. Asta m-a oprit, un morman de zăpadă?

— Ai fost norocoasă că nu a fost un stâlp, mormăi Brock încercând s-o ia de mână. Hai să te dăm jos din maşină.

— Nu, îi respinse mâna şi se întoarse către fratele ei. Vreau să merg acasă, Perry, spuse ea încet.

Ea se văzu pentru o clipă în oglinda retrovizoare, în momentul în care se întinse către fratele ei. Era palidă şi obrajii îi erau lipsiţi de culoare, ochii îi erau înroşiţi de plâns, iar urmele lacrimilor se vedeau clar pe obraji.

Ea nu voise să-i arate lui Brock cât de tare o rănise

răutatea lui. De aceea a fugit. Se uită la mâinile sale, răsucindu-le în poală în timp ce Brock îi făcu loc fratelui ei să treacă la volan.

După ce porni motorul, Perry încercă să scoată camioneta cu spatele. Cauciucurile patinară o vreme dar în cele din urmă găsiră suficientă aderenţă pentru ca maşina să se retragă din valul de zăpadă bătătorită. Brock stătea pe marginea drumului cu mâinile în buzunare, privindu-i. Pentru o clipă, au fost aproape, privirile lui Brock căutând avid să descopere chipul Stephaniei. Apoi maşina se îndepărtă, lăsându-l acolo, pe marginea drumului.

— De ce l-ai adus cu tine?

Întrebarea Stephaniei era plină de durere, ochii ei înotau din nou în lacrimi.

— Era maşina lui. A insistat.

Privirea lui părăsi şoseaua, întorcându-se către ea.

— Eşti în regulă?

— Nu, nu cred.

Ea privi tăcută pe fereastră, afară, la peisajul îngheţat, cu zăpadă şi copaci desfrunziţi.

Capitolul 9

— Brock vine încoace, spuse Perry.

Ea fu cuprinsă de spaimă la auzul acestor cuvinte. O loviră şi o făcură să se răsucească către Perry. În răsucirea ei dădu accidental peste recipientul cilindric plin cu creioane şi pixuri pe care le vărsă pe podea, împrăştiindu-le peste tot.

— La naiba! rosti ea printre dinţi şi se aplecă să le adune de pe jos, recunoscătoare că are un motiv să-şi ascundă faţa pentru a nu i se vedea lacrimile care-i izbucniră din ochi.

— Când…

Trebui să înghită şi să încerce să scape de nodul din gât, apoi mai încercă o dată.

— Când vine?

— În weekendul ăsta. Vineri, accentuă el pentru a preciza.

— Oh…

Vineri. Vineri. Vineri. Fiecare bătaie a inimii ei părea a fi un ciocan care bătea şi scotea aceste sunete. Când ajunse la motel în dimineaţa aceea, era nervoasă şi indispusă, în ciuda aspectului ei exterior bine pus la punct şi aparent foarte calm.

Îi luă de două ori mai mult timp să termine statele de plată şi să i le trimită lui Perry la semnat. Mai ales ultimele, după ce Perry băgă capul pe uşă şi îi spuse că Brock tocmai a sosit. După această veste, practic tresărea la orice sunet, aşteptându-l să intre în birou dintr-o clipă în alta.

Sări peste masa de prânz pentru a putea termina statele de plată pe care, de altfel, reuşi să le termine în jurul orei două. Adunându-le pe toate într-un dosar, merse la Perry ca să le semneze. Uşa de la biroul lui era deschisă, dar el nu era înăuntru.

Probabil era cu Brock, presupuse Stephanie, şi merse să-i lase dosarul pe birou. Şi, deşi nu-i stătea în obicei, se opri

să îndrepte şi să aranjeze setul de birou din piele care aparţinuse tatălui ei.

— Scuzaţi-mă, domnişoară, se auzi vocea lui Brock traversând spaţiul încăperii ca un fulger. Puteţi să-mi spuneţi unde aş putea să-l găsesc pe domnul Hall.

Îşi dădu cu greu seama că întrebarea aceea îi fusese adresată ei. Se întoarse încet şi îl văzu în prag. Înalt, purtând un costum cenuşiu, era mai elegant decât şi-l putea ea reaminti. Ea privi expresia de îndoială ce se instalase pe chipul lui.

— Stephanie, murmură el şi făcu un pas în birou. Te-ai schimbat, nu te-am recunoscut.

Ochii săi cenuşii păreau că cercetează fiecare centimetru pătrat, de la aspectul ei suplu şi elegant până la coafura deosebit de sofisticată. Inspecţia aceasta a lui i-a lăsat aproape senzaţia fizică a atingerii. În sinea ei era o grămadă de nervi.

— Da, m-am schimbat, admise ea.

Dar nu aşa cum îşi imagina el. Iubirea pe care ea o simţea era la fel de puternică, nefiind temperată de despărţire. Ea se întoarse prefăcându-se că strânge nişte hârtii şi încercând să se abţină şi să nu-i sară în braţe.

— Îmi pare rău, mi-e teamă că nu ştiu unde este fratele meu. Probabil că ar trebui să întrebi la recepţie.

— Ce mai faci? o întrebă Brock, vocea lui venind de la câţiva paşi, de undeva din spatele ei.

— Bine.

Aceasta era o minciună. Stephanie simţea cum se sfârşeşte în sinea ei. Dar se întoarse să-l înfrunte şi să-i confirme cele tocmai spuse.

Mai de aproape ea putu să remarce schimbările pe care le adusese timpul pe chipul lui. Încă plin de viaţă, încă plin de vigoare masculină, el părea totuşi că are trăsăturile feţei căzute. Obrajii, lăsau aproape să se vadă structurile osoase ale feţei. Mai multe riduri erau săpate în chipul lui, sau poate cele care existau şi mai înainte se adânciseră, în

special cele din jurul ochilor, în formă de evantai. Şi părea a fi acum mult mai aspru.

— Din rapoartele pe care le-am primit reiese că motelul a realizat nişte profituri foarte bune în această iarnă, remarcă el.

— Da. Pare cam gol acuma, dar primăvara este în general un sezon mai slab.

De ce oare se lăsa purtată în această conversaţie inutilă? De ce nu pleca? Stephanie deveni furioasă pe sine pentru că nu avea puterea şi voinţa de a pleca imediat de acolo. Îi aruncă o privire plină de răceală, în timp ce ridică mândră capul.

— Dar nu cred că te va deranja, de vreme ce ţi-ai adus şi mijloacele de distracţie cu tine.

Apoi ea deveni furioasă chiar şi pentru această aluzie indirectă la compania feminină pe care bănuia că o are.

— Te rog să mă scuzi, dar mai am treabă de făcut. Ea trecu pe lângă el, atingându-l, grăbindu-se să iasă din încăpere înainte de a se face complet de râs. Îl întâlni pe Perry pe hol.

— Te caută Brock. Este la tine în birou.

Vocea ei era străbătută de hotărâre şi autocontrol. Îngrijorat, el o întrebă grăbit.

— Te simţi bine?

Răspunsul ei afirmativ fu o simplă încuviinţare din cap. El îi atinse braţul, apoi merse spre birou. Stephanie se strecură rapid în propriul ei birou, şi închise uşa cu spatele, tremurând de încordare. I-au trebuit minute bune ca să-şi revină, până când fu sigură că picioarele ei o vor putea duce până la birou.

La ora cinci Perry veni s-o ia acasă. În drum de la motel spre casă, fratele ei îi spuse:

— Nu ai de ce să-ţi faci griji pentru cină.

— Presupun că mănânci în oraş. Cu Brock, adăugă ea în gând.

— Ai pe jumătate dreptate, îi replică el vioi, pentru ca, în

cele din urmă, ea să-şi dea seama că el era într-o dispoziţie foarte bună, încă din momentul în care a venit s-o ia acasă. Vom mânca împreună în oraş.

— Perry, eu… începuse deja Stephanie să-l refuze.

— Avem ceva de sărbătorit, adăugă el şi o privi zâmbitor. Când văzu privirile din ochii ei, adăugă:

— Brock n-o să fie acolo diseară, sau, cel puţin el nu este invitat.

Măcar Perry nu râse.

— Doar tu, eu şi Joyce. Ea se va întâlni cu noi la motel.

Sărbătorit. Joyce, învăţătoarea.

— Cumva…

Fu o scurtă străfulgerare de bucurie în ceea ce implicau toate aceste lucruri. Stephanie se întoarse în scaun şi îl privi cu ochii mari şi strălucind de bucurie.

— Perry, tu şi cu Joyce vă căsătoriţi? Cumva asta sărbătorim la restaurant?

— Nu asta este exact ceea ce vom sărbători, sau cel puţin nu acum. Nici măcar nu am cerut-o de soţie. Îţi place de ea, Stephanie?

— Da, deşi mi se pare nostimă ideea de a o avea cumnată, admise ea. Dar să ne întoarcem la cină. Ce sărbătorim diseară, dacă nu logodna voastră?

— Este o surpriză, pe care o s-o păstrez pentru acel moment, declară Perry, eschivându-se. Şi să ştii că nu ai toată noaptea la dispoziţie să te îmbraci, i-am promis lui Joyce că ne vedem puţin după ora şase, aşa că trebuie să te cam grăbeşti.

O altă schimbare majoră în aspectul ei exterior, cea care-i dădea aspectul de supleţe, era că slăbise câteva kilograme bune, astfel încât, în momentul de faţă, avea o garderobă complet nouă. Nu fu atât de greu să se decidă cu ce o să se îmbrace pentru cină, întrucât Stephaniei îi plăceau toate toaletele pe care le avea acum. Felul cum Perry pusese problema, faptul că în acea seară se va sărbători ceva o făcu să aleagă o ţinută albastru-ultramarin,

din mătase.

Joyce Henderson îi aştepta deja, când ei se întoarseră la motel. O brunetă mignonă şi îndrăzneaţă, care avea aspectul unei fete foarte inteligente. Stephanie se gândi că era o alegere perfectă pentru fratele ei, care devenise deja foarte serios.

— Despre ce este vorba, Perry, poţi să-mi spui? îl întrebă Joyce, imediat cum se întâlniră. Erai atât de misterios la telefon astăzi după-amiază.

— Aşteaptă puţin, te rog, insistă el, apucând-o de braţ şi conducând-o spre intrarea în restaurant.

— Ţie ţi-a spus Stephanie? o întrebă ea peste umărul lui Perry.

— Nu mi-a dat nici cea mai mică indicaţie, îi răspunse ea.

— Amândouă o să vedeţi curând despre ce este vorba, promise el.

După ce se aşezară la masă, el dădu la o parte meniul din acea seară.

— O să comandăm de mâncare mai târziu. Pentru moment, aduceţi-ne vă rog o sticlă de şampanie.

— Şampanie? se încruntă Stephanie. Tu chiar ai vorbit serios când ai spus că vom sărbători ceva în noaptea asta. Cât timp ne mai ţii în tensiune?

— Să aşteptăm şampania, îşi savura fratele ei secretul.

Şampania sosi. Întrucât chelnerul îşi servea propriul şef, aceasta se făcu cu un surplus de pompă şi ceremonie. În cele din urmă, cele trei pahare fură umplute cu băutura acidulată.

— Bun, şampania este deja aici. Spune-ne, îi ceru Joyce.

Perry îşi ridică paharul şi vru să înceapă să vorbească, dar privirile i se opriră în stânga Stephaniei, apoi coborâră încet spre ea. Acesta fu singurul avertisment înainte ca Brock să înceapă să vorbească.

— Văd că sunt singur în seara asta la cină. Vă supăraţi dacă mă alătur şi eu mesei voastre? întrebă el.

Stăteau la o masă de patru persoane, iar scaunul liber

era chiar cel de lângă Stephanie. Ea vru să-i strige lui Perry să-l refuze, dar vocea ar fi trădat-o. Sau probabil ştia că Perry, oricum, n-ar fi ascultat-o.

— Desigur Brock. Ia loc, îl invită fratele ei la masă cu un entuziasm nu prea bine ascuns, apoi îi făcu semn chelnerului să mai aducă încă un tacâm.

Stephanie tăcu cât timp Perry făcu prezentările celor doi – Brock şi Joyce, conştientă de braţul şi umărul întunecat de lângă ea. Dar nu se uită la el. Nu putu.

Păru că nu are nicio importanţă acest fapt. Simţurile ei erau pline de prezenţa lui Brock acolo, lângă ea, mirosul viguros al apei de colonie, căldura şi bogăţia timbrului vocii lui şi senzaţia că trebuie doar să întindă mâna pentru a-l atinge.

Un pahar de şampanie fu umplut pentru Brock.

— Le-ai dat veştile? îl întrebă el pe Perry.

— Nu încă.

— Tu ştii despre ce este vorba? îi aruncă o privire surprinsă Stephanie lui Brock, privire care fu prinsă de cenuşiul ochilor lui.

Brock prelungi acest moment încântător, şi apoi îşi mută privirile către Perry, răspunzând:

— Da, ştiu.

— Poate vreunul dintre voi să ne spună şi nouă despre ce este vorba? le sugeră Joyce cu un ton exasperat.

Perry ezită, îi aruncă o privire Stephaniei, apoi spuse:

— Brock vinde motelul.

— Dar asta nu este nicio surpriză, spuse ea.

De altfel ar fi putut semăna cu ceva de sărbătorit, dar ei nu-i păru a fi aşa, cel puţin pentru moment. Stephanie îi aruncă o privire lui Brock.

— Oricum motelul era pentru tine o bătaie de cap, continuă Stephanie. Sunt sigură că o să te bucuri când vei fi scăpat de el.

— Da, dar nu din motivele pe care le crezi tu, replică Brock, fără însă a da nicio explicaţie.

— Asta este ceea ce sărbătorim noi? întrebă Joyce confuz. Perry o privi şi îi zâmbi.

— Mi-l vinde mie. Staţi la masă cu viitorul proprietar al motelului White Boar.

— Ce? Nu-mi vine să cred! spuse Joyce neîncrezătoare, dar emoţionată în acelaşi timp.

Râdea în timp ce ochii îi înotau în lacrimi de bucurie.

— Perry, dar este minunat!

— Cred şi eu, fu el de acord.

— Mă bucur pentru tine, spuse şi Stephanie, ştiind cât de mult îl va regreta pe fostul proprietar.

Dar fratele ei păru că nu observă urările Stephaniei, şi ridică paharul pentru un toast. Stephanie abia dacă se atinse de şampanie, nemaifiind nevoie şi de efectul ei, mai ales când îl ştia pe Brock lângă ea.

— Perry încă nu va explicat exact care a fost oferta, spuse Brock privind către Stephanie în timp ce sorbea din pahar. Concret, i-am oferit două variante.

— Da, aşa este, însă eu am făcut deja alegerea. Este exact ceea ce vreau. Nu e nicio îndoială.

— Care era cealaltă variantă? întrebă Stephanie, trecându-şi privirea de la Perry la Brock.

Ea simţi că aici era ceva care putea avea o altă semnificaţie.

— I-am explicat în după-amiaza asta că m-am hotărât să vând motelul, începu Brock. Dacă el va voi să-l cumpere, eu sunt complet de acord să-l finanţez pe el sau... făcu o pauză. M-am oferit să îi dau salariul pe un an întreg, plus un bonus – mai mult decât suficient ca să-şi plătească taxele de şcolarizare pentru a termina facultatea de drept, aceasta a fost cealaltă variantă.

— Dar... nu... Stephanie se uită la fratele ei. Nu înţeleg...

— Nici eu, până când Brock mi-a făcut oferta. Dădu din cap un pic ameţit, apoi continuă:

— Când am văzut în faţa mea, acolo, cele două oferte, mi-am dat seama că ceea ce vreau cu adevărat este locul

ăsta, motelul. Toată viaţa m-am gândit că vreau să mă fac avocat, dar când a fost momentul să-mi pot realiza visul, n-am putut să renunţ la acest loc.

— Cunosc sentimentul, spuse Brock. Nu numai motelul acesta este de vânzare. Încă alte câteva companii de ale mele sunt în momentul acesta pe piaţă. Astfel îmi voi consolida restul holdingului.

Aşeză paharul cu şampanie pe masă şi privi cum bulele se ridică la suprafaţă.

— De fapt, ceea ce caut acum, este un apartament de familist.

Inima Stephaniei se opri. Îi era frică să respire sau să facă cea mai mică mişcare, îngrozită de faptul că nu înţelesese bine ceea ce Brock tocmai spusese. Ochii ei mari, albaştri, îl priveau insistent. Brock îşi ridică încet privirea spre ea.

— Ai fi interesată, Stephanie, să mă ajuţi să îmi aleg unul? întrebă el aspru. Nu vreau să existe nicio urmă de îndoială în ceea ce priveşte intenţiile mele, aşa încât te întreb aici, în faţa fratelui tău – vrei să te căsătoreşti cu mine?

— Da!

Unde era mândria ei? Rapid, Stephanie se răzgândi.

— Nu.

Apoi se îndoi.

— Nu ştiu.

— Cred că ai nevoie de un spaţiu mult mai intim ca s-o convingi, Brock, îi sugeră Perry.

— Mă laşi să te conving?

— Da, şopti ea.

— Vă rugăm să ne scuzaţi.

Brock se ridică de pe scaun şi o aşteptă şi pe ea să i se alăture.

Ea se simţea ca un somnambul într-un vis prea frumos, în timp ce Brock o conduse prin restaurant, în timp ce el îşi ţinea mâna pe spatele ei, uşor posesiv. Ea îngheţă într-o stare de rezistenţă mută, când realiză că o conduce către

apartamentul lui.

Acesta era locul unor prea multe scene de conflict şi de amintiri dureroase. Oriunde în altă parte ar fi mers şi s-ar fi topit în braţele lui imediat ce ar fi fost singuri. Dar când el închise uşa de la apartament, ea rămase distantă.

— De ce, Brock? De ce tocmai acum, după atâta timp? îl întrebă ea, aducându-şi aminte de toate zilele grele prin care a trecut.

— Pentru că şi eu am făcut aceeaşi descoperire ca şi Perry. Întotdeauna am crezut că duc exact felul de viaţă pe care mi-l doresc. Asta până să te întâlnesc pe tine. Când încă nu eram în stare să recunosc că aşa este. Nu puteam să văd alegerea care-mi era pusă în faţa ochilor. În aceste ultime luni am dus acelaşi fel de viaţă, dar am realizat că, dacă aş pierde totul, n-ar avea nicio importanţă dacă, totuşi, te-aş avea pe tine.

— Dar… replică Stephanie, căutându-i chipul, dorind cu disperare să-l creadă… Aici, Helen…

Erau nişte amintiri foarte dureroase, pe care ea nu le putea pune în cuvinte.

— Ştiu cât de mult te-am făcut să suferi. Un muşchi tresări pe obrazul lui.

— Te-am dorit din prima clipă în care te-am văzut. M-am păcălit pe mine, crezând că pot să am o relaţie amoroasă cu tine, chiar dacă una de lungă durată, iar mai târziu, chiar mi-am imaginat că eventuala căsătorie a noastră poate să reziste felului meu de viaţă. În noaptea aceea, când m-am dovedit a fi idiot de gelos pe vecinul acela al tău, iar tu ţi-ai spus tot ce aveai pe suflet, câtă nesiguranţă şi tulburare trăieşti când nu sunt lângă tine, am ştiut că o despărţire prelungită şi regulată va reuşi în cele din urmă să ucidă relaţia noastră. Eram deja sfâşiat de atâtea clipe de despărţire. Nu pot decât să-mi imaginez prin ce ai trecut.

— De ce nu mi-ai explicat asta? îl întrebă ea, conştientă că el se îndreaptă deja spre ea.

— Pentru că… iubita mea, pentru că ne-am fi convins

unul pe celălalt că totul ar putea merge aşa cum era. Astfel, când m-ai sunat, cerându-mi să mă vezi, ştiam că vii cu intenţia de a ne împăca. Am închis telefonul şi am sunat-o pe Helen care era în Boston.

Mâinile lui începură s-o mângâie tandru pe umeri.

— Te doream atât de mult, continuă el, încât nu aveam încredere nici măcar în mine însumi, nu puteam să fiu singur cu tine în apartament, aşa că am aranjat farsa cu Helen, care trebuia să intre în cameră la câteva minute după ce ai fi intrat tu.

— Cum ai putut să-mi faci asta? spuse ea şoptit, cu un amestec de acuzaţie şi de amintiri dureroase.

— A fost într-adevăr neobişnuit de crud, recunosc. Ochii lui străluceau, peste ei trecând o umbră de regret.

— Dar nu mi-a trecut niciodată prin minte că unul dintre primele lucruri pe care ai să mi le spui atunci, ar fi fost că mă iubeşti. Cel mai greu lucru pe care l-am făcut vreodată a fost să resping atunci dragostea ta şi pe tine odată cu ea. M-am gândit că ar fi mai uşor pentru tine dacă te-aş fi făcut să mă urăşti.

— Aproape că ai reuşit.

— Aproape?

Îi apucă bărbia şi îi ridică încet capul, studiind-o.

— Vrei să spui că nu mă urăşti încă?

— Nu, Brock, te iubesc. Te-am iubit tot timpul, recunoscu Stephanie.

Braţele ei trecură încet pe lângă trupul lui musculos, în timp ce el se aplecă pentru a-i căuta buzele, înfometat, având tot atâta nevoie de ea, pe cât de multă nevoie avea ea de el. Iubirea se aprinse sălbatică şi victorioasă, învăluindu-i în căldura ei. Respirând sacadat, Brock îşi ridică privirile şi capul, înainte de a se întoarce şi a o cuprinde într-o îmbrăţişare fierbinte ca un infern.

— De ce ai aşteptat atât? oftă Stephanie

— Pentru că n-a fost nimeni care să-mi ofere posibilitatea clară a unei decizii – tu sau moştenirea Canfield. Am fost

mult prea prost să realizez că este atât de simplu. Dar poţi să mă crezi, te iubesc Stephanie, şi nu-mi pasă dacă voi mai bea vreodată vreun pahar de şampanie sau nu voi mai dormi în vreun apartament de hotel sau dacă voi mai comanda Chateubriand vreodată.

— Nu credeam că voi mai fi aşa fericită din nou, mărturisi ea, radiind de bucuria care-i cuprinsese sufletul.

— Tot ceea ce am spus astă noapte, despre vânzări şi consolidarea holdingului, îţi imaginezi că nu se va putea întâmpla peste noapte, o avertiză Brock. Îmi va lua cel puţin un an. Între timp, va trebui să călătoresc tot atât de mult. După aceea va mai trebui să plec doar de câteva ori, şi atunci vei putea merge şi tu cu mine.

— Cum vrei tu, murmură Stephanie.

— Doar să mă laşi să te iubesc, să vindec toate durerile pe care ţi le-am pricinuit.

Gura lui se mişcă încet spre a ei, o cuprinse într-un sărut tandru şi apoi din ce în ce mai înfocat. Minute lungi trecură până când ei îşi reveniră şi-şi recăpătară controlul, reuşind să respire.

— Cât timp crezi că îi va trebui fratelui tău să-şi găsească un alt contabil, astfel încât să mă pot căsători cu mireasa mea?

— Este un sezon liniştit, îi spuse ea, trecându-şi mâna prin părul lui negru, bucurându-se de senzaţia pe care o dădea degetelor sale. De altfel, am şi oarecare influenţă asupra şefului meu. Poate o săptămână, două, cel mult.

— Unde ai vrea să-ţi petreci luna de miere? În Caraibe? În insulele Virgine poate? o necăji el afectuos. Ce ai zice de Europa? Sau poate aici, în apartamentul nupţial, unde de altfel a şi început totul.

— Aici.

Stephanie nu ezită nicio clipă să răspundă.

— Mă gândesc să aranjez lucrurile astfel încât să fie înlocuit patul acela din dormitor.

Mâinile lui gustară din fructul atingerii trupului ei delicat.

— Aş putea să te pierd în el, adăugă el, zâmbind cu tandreţe.

— Aşa crezi tu?

Ea îşi trecu buzele peste colţul gurii lui

— Nu cred că o să vreau să risc, murmură Brock şi se grăbi să cuprindă buzele ei provocatoare într-un sărut care o făcu să fie a lui pentru totdeauna.

Sfârşit